

ரஹஸ்ய விவேகம்

அழகிய மணவாள நாயனர் அருளியது

கணனி மூலம் தமிழ் எழுத்துக்களில் மாற்றியவர்

கோயில் ஸ்ரீ. உ. வே. ஆத்தான் விஜயராகவாசாரியர்

வெளியீடு:-

ஸ்ரீ. உ. வே. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

ஸ்ரீ ஸ்தார்சனர் ட்ரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வ்யய ஆடி(4-8-2006) விலை: ரூ.30/-

பூந் ரஸ்து

தெலுங்கு பதிப்பின் பூந்மிகை

இந்த ரஹஸ்ய விவேகம் அருளிச்செய்தவர் - பூந் மணவாள மாழுனிகள் நியமித்தருளின் அஷ்டதி₃கு₃ஜூங்களி லொருவராய், “தே₃வராஜூகு₃ரு” என்னும் திருநாமத்தையுடையரான ஏறுப்பி அப்பாவின் திருப்பேரனுகிற தே₃வராஜூகு₃ரு வரருடைய திருக்குமார ராகிய வரவரகுருவர். இவர்க்கு “ஆசார்யரத்நம்” என்னும் மற்றொரு திருநாமமுண்டென்று பூர்வர்கள் பணிக்கும்படி. இந்தத் திருநாமம் இவர்க்கு வழங்கிவருவதற்குக் காரணம் - இவர் ஆசார்யரத்நம் என்னுமொரு கு₃ரந்த₂ம் அருளிச்செய்தமையே. இவருடைய வம்ஶபரம்பரையினடைவு இருக்கும்படி என்னென்னில் - ஏறுப்பி அப்பாவின் திருக்குமாரர் யஜ்ஞநாராயணகு₃ரு. அவர் தனியன்

தே₃வராஜார்யதநயம் த₃யாவாத்ஸல்யஸாகு₃ரம்।
ப்ரஜ்ஞாநிதி₄ம் ப்ரபத₃யேஹும் யஜ்ஞநாராயணம் கு₃ரும்॥

இவருடைய குமார் தேவராஜூகரு. அவர் தனியன்

தே₃வராஜூகு₃ரோ: பெளத்ரம் தி₃வ்யபே₃த₄ம் த₃யாநிதி₄ம்।
வாத்ஸல்யவாரிதி₄ம் வாத்ஸயம் வந்தே₃ தே₃வேஶதே₃ஸிகம்॥

இவர் தாழும் “ரஹஸ்யவிவரணம்” முதலிய பல கு₃ரந்த₂ங்களிட்டருளினார். “பூந்ஶைலகுலதிலகவேங்கடநாத₃ஸுமிரி” என்பவர் அருளிச்செய்த ஸம்ப்ரத₃ாய சந்த₃ரிகையில் “தே₃வராஜ தே₃ஸிகாஸ்து” என்று பலவிடங்களிலும் உத₃ாஹுரித்துப் போந்தது இவர் பூந்ஶைலக்திகளையிரே. இந்த ரஹஸ்ய விவேகத்திலும் கைவல்ய மோகஷஸ்த₂ாந நிர்ணய ப்ரஸங்கத்திலே, “நம்முடைய நயினார் நிர்ணயித்தருளினார்” என்று அருளிச்செய்ததும் இவர்தம்மையிரே.

இவர் குமார் வரவரகுருவர். அவர் தனியன்

வாத்ஸ்ய பூர்தே₃, வராஜார்யதநுயம் விந்யோஜ்ஜ்வலம் வாத்ஸல்யாதி₃கு₃, ஞவாஸம் வந்தே₃, வரவரம் கு₃ரும் இவர் அருளிச்செய்த க்₃ரந்த₂ங்கள் - அஷ்டப்ரோகீ ஸம்ஸ்கருத வ்யாக்யா, பகவத்கீதாவ்யாக்யா, ரஹஸ்யவிவேகம் முதலியவை.

இந்த ரஹஸ்யவிவேகமென்னும் கரந்தத்துக்கு
கிடைத்தது.அது அத்விதீயமாயிருந்தபடியால்
வெகுச்சரமப்பட்டுப் பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம்,
கோயில் கந்தாடை அண்ணன் திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி.

இந்தம் தெலுங்கு லிபியில் இருந்ததை கோயில் ஆத்தான் பி.உ.வே.விஜயராகவாசார்யர் ஸ்வாமி, தமிழ் எழுத்துக்களில் கம்ப்யூடர் மூலம் டைப் செய்து இந்த க்ரந்தம் வெளிவருவதற்குக் காரணமானவராகிறார். இந்தப் பதிப்பு பாரி ஸ்தர்சனர் ட்ரஸ்டின் அதாவில் வெளியிடப்படுகிறது.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.
வயய ஆடி.
4-8-2006. ஸதார்சனர்.

III

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்ப்ரணாதார்த்திலூரவரத, பாப், ரஹ்மனே நம:
 ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:
 ஸ்ரீமத், வரவரமுநயே நம:
 அஷ்டாத, ஶபே, த, விசாராபரநாமதே, ய: ரஹஸ்யவிவேக:
 உபோத்த, க, ந:
 ஜயதி ஸகலவித், யாரங்க, பூ, மிர்கு, குர்மே
 கு, ணக, ணமணிலிந்து, : வத்ஸவம் ஶாம்பு, தி, ந்து, : |
 ஶாரபதி கு, குருஸுநு, : ஸ்ரீநிவாஸார்யபாத, -
 ப்ரவணவிமலசித்தோ ரம்யஜாமாத்ரு நாமா ||

தர்கேஷ்வேகே வித, க, த, ந: ப, ணி பதி ப, ணி தெள
 ப்ரெரணாட, தா நாஸ்தி தேஷாம்,
 ஶப், த, ஈ, குநாநம் ந தர்க்கே ந தது, ப, யவி தே, ந
 ப, ந: மீமாம்ஸிதாதி, : |
 மீமாம்ஸாபாரத், குருஸ்வர ஶட, ரி புவசஸாம்
 ஸ்யாத், ஸ்வருபாநபி, து, கூ
 யஸ்மிந்நாஸ்தே ஸமஸ்தம் ஸ தி, ஶது குஶலம்
 ரம்யஜாமாத்ருஸுரி : ||

அமோக, ம ஸம்பஂரிதாஸ்ஸந்த: ஸாத்விகா மோகங்கித், த, யே |
 உபாத், வம் ஸெனாம்யஜாமாத்ருதே, ஶரிகாஷ்டாகஷ்டரி ஸக்ருத் ||

ரஹஸ்யத்ரயவாக்யார்த்த, மணிநாம் மலேஶாத, நம் |
 ப்ராசாமாசார்யவர்யானும் க்ரியதே ஸாக்ஷி, குங்க, யா ||

உபாய: ஸ்ரீ: விப, வி ஶாரணவசஸ: ஸாத, நமி தி
 ந ஸகவஸ்யம் முக்தி: புநரபி பரப்ராப்திகத, நம் |
 தத, கண்டாந்தர்ப, ஗வப்ரமிதிவசநம் கேவலக, தே:
 ப்ரபத்தேர்தே, ஸர்ப, ஸ்யம் த்விதி கதிசந த, ராக, கத, யந் ||

ஶக்தாநாம் புக்தியோகுः ப்ரபதங்விஷயः
 ஶக்திவீநாதி,காரः
 ப்ரதயேகோபாயதா ந ப்ரதிநியமவதாம்
 கர்மயோக,ாதி,காநாம் ।
 ஸாதி,யோபாயேந ஸித்,தி,ம் புவதி விஸ்த,ருஶாம்
 ப்ராப்யமந்யேந சாந்யத்
 த்யாக,ஸ்வித்,தி,ாநுஸாதः ப்ரணவவிரஹுதோ
 டங்டாக்ஷிரத்வம் மநோர்ஹி ॥

ஸ்ருஷ்டயாதெ,ள ஸைவ ஶக்தி: ஸ்புடமபி
 மஹதாம் நித்யமுக்தாதி,காநாம்
 தே,ாஷாத்,ருஷ்டிஸ்து வாத்ஸல்யமபி து
 பரதுः:கோதி,தி,ருதி,ச,ா த,யேதி ।

நோபாய: ஸ்ரீ: ந விபு,வி ந ஶாரணவசஸ:
 ஸாதி,நத்வே ப்ரமாணம்
 ஶகவஸ்யம் முக்திரஸ்மாந்த பரமபுருஷ-
 ப்ராப்திருர்த்வம் ப்ரக்ருத்யா: ।
 ப்ராபு,ஸ்யம் ஸ்ரீ ப்ரபத்தே: புஜநவிதி,ரவெளன
 புதி,தெ,ளர் புஸ்யமுலோ ,
 நயாஸ: ஸர்வாதி,கார: ததி,தரஶாரணநி
 அஸ்வதந்த்ராணி ஸைவ ॥

ஸாதி,யோபாயேந ஸித்,தி,ம் ந புவதி ஸத,ருஶாம்
 ப்ராப்யமந்யேந நாந்யத்,
 த்யாக,ஸ்வாங்கு,ம் ப்ரபத்தே: ப்ரணவவிரஹுதோ
 டங்டாக்ஷிரத்வம் மநோர்ந ।
 ஸ்ருஷ்டயாதெ,ள சாஸ்தி ஶக்தி: ப்ரபு,நியமநதோ
 நித்யமுக்தாதி,காநாம் ,

தெ,ாகேஷ்விச்சை,வ வாத்ஸவ்யமபி ச பாது,க,ா
ஸஸஹத்வம் த,யா ஹி ॥

(1) அகாரத்திலே ஆர்த்தமான ஸ்ரீஸம்பந்தும் “ஸக்ஞம்யா
ஸஹ” இத்யாதி,ஸசநாருபோதே,ந உபாயத்வேணநவ ஆகவேன்
கேக்யாலும் , த,வயத்தில் ஸ்ரீமாணுக்குச் சொல்லுகிற உபாயத்வம்
விஶோஷணபூ,தையான பிராட்டிக்கும் துல்யமாகையாலும் , ஸ்ரீக்கு
உபாயத்வமே என்னில் , “ஸக்ஞம்யாஸஹ” இத்யாதி,ஸசநத்தில்
விஶோஷணத்வாப்ரத,ாநரக்ஷிகத்வவாசியான திருதியையாலே
க,டகத்வேணநவ அந்வயமென்னுமிடம் ஸித்,த,மாகையாலும் ,
ஸசநாந்தரத்திலும் , “நாந்யத,ா வகுணம் ப,வேத்” என்று இங்கே
ஶங்கிதமான உபாயத்வம் நிஷித்,த,மாகையாலும் , த,வயத்தில்
விஶோஷணத்வப்ரயுக்தமான உபாயத்வம் சொல்லில் , நாரபத,வாச
யங்களாய் , கார்யோபயோகி,களாய் , ஆஶ்ரயணவேஶாகர்யாபாத,-
கங்களான வாத்ஸவ்யாதி,க,ணங்களுக்கும் விஶோஷணத்வப்ர
யுக்தமான உபாயத்வம் ப்ரஸங்கி,க்ணகையாலே அது கூடாமையாலும் ,
ஸ்ரீக்குப்புருஷகாரத்வமே அஸாத,ாரணமென்றதாயிற்று .

(2) பத்நிக்கு பதிஸ்வருபாருப்யாவஸ்யம்ப,ாவத்தாலும் , “யத,ா
ஸர்வக,தோ விஷ்ணு:” இத்யாதி,ஸசநத்தாலும் ஸ்ரீக்கு விபு,த்வம்
கொள்ளவேண்டுமென்னில் , மோஷித்வாத,யவஸ்யம்ப,ாவத்தாலே
விஶ்வபதித்வாதி,கள் வாராதாப்போலே மகாரவாச்சையான
இவளுக்கு விபு,த்வம் வாராமையாலும் , “யத,ா ஸர்வக,தோ
விஷ்ணு:” இத்யாத,யுக்தஸர்வக,த்வம் , “விஷ்ணேர்தே,ஹாரு
ருபாம்” இத்யாதி,யாலே தே,ஹப்ரயுக்தமாகச் சொல்லுகையாலும்
விபு,த்வம் கூடாது .

(3) நமஸ்திலே ஸாத,யோபாயங்களான ப,க்திப்ரபத்திகளுக்கு
ஶாஸ்த்ரஸித்,த,மான ப்ரஸத,நோபாயத்வம் அநிஷித்,த,-
மென்னில் , தத,விவரணமான சரமச்வோகத்தில் பூர்வார்த்த,த்தில்

ஸாதி,யங்களுமாய் விஸ்தரங்களுமாய் அந்யங்களுமான புக்தி-ப்ரபத்யாதி,களுடைய பரித்யாக,ாங்குமாக ஸிதி,துழுமாய், அஸ்தரங்களுமாய், அநந்யமுமான தன்னையே உபாயமாக ஸ்லீகரி என்று விதி,க்கையாலும், இவற்றுக்கு ப்ரஸத,நோபாயத்வம் நமச்சிலே நில்லிதி,தும்.

(4 , 5 , 6) ஸர்வகர்மவிநிர்மோக்ஷத்தில் முக்திபேதும் கூடா மையாலே கைவல்யம் மோக்ஷமள்று. ஆணையாலே, பரமபத,ப்ராப்தியும், பின்பு மகாரவாச்யஞ்ஜன பரக்ருதிவியுக்தாத்மாவினுடைய அருபவமான கைவல்யமும் அண்ட,த்துக்குள்ளோயென்னில், இவ்விடத்தில் ஸர்வகர்மவிநிர்மோக்ஷமாவது நித்யமான ஆத்மாருபவத்துக்கு ப்ரதிபந்துகமான அசித்ப்ராப்திஹூத்துப்பதஸ்ர்வகர்மங்களினுடையவும் விநிர்மோக்ஷமே அவனுக்கு அபேக்ஷிதமாகையாலே கைவல்யம் மோக்ஷமாய் ஸ்வோதி,தே,ஸ்யப,ஸஸாத,நபுத்தகர்மங்கியம் அவனுக்கு விவக்ஷிதமல்லாமையாலே ஆது நாசியாமையாலே மோக்ஷபேதுமும் ப்ராமாணிகமாய்க்கூடுகையாலும், நித்யமாகையாலே புந:பரப்ராப்தி கூடாமையாலும் அவனுக்கு ஸ்வல்யதிரிக்தத்தவப்ராப்த்யபாவத்தாலே, "விரஜாபரமல்யோம் நோ:" இத்யாதி,யுக்தஸ்தாநமே ஸதாநமாகவும் ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மவாசியான மகாரத்திலே ஸிதி,துமாகையால் அவை மூன்றும் கூடாது.

(7 , 8 , 9) ப்ரபத்தி தெளர்ப,ஸ்யமும், அதின் ஶக்திரவுதாதி,-காரத்வமும், புக்திக்கு ஶக்தாதி,காரத்வமும், ஸர்வத,ர்மபரித்யாக,ாங்க,கததி,விதி,ாநத்தாலே கூடாது.

(1 0 , 1 1 , 1 2) "ஸாதி,யோபாயேந ஸிதி,தும் ப,வதி"த்யாதி,-த்ரயமும் ஶாஸ்த்ரஸிதி,துமென்னில், ஸாதி,யமுமாய் விஸ்தரங்களுமாய், அந்யமுமான ஸர்வத,ர்மபரித்யாக,பூர்வகமாக ஸிதி,துமாய், ஸதி,ரங்கமுமாய், அநந்யமுமான தன்னை உபாயமாக ஸ்லீகரி என்று விதி,க்கையாலே கூடாது.

(1 3) தயாற்யமாகில் , ஸாத், யோபாயவிதி , வ்யர்த்த, மாகையாலே "தயாக,: ஸித், த, ரநுவாத,: " என்கையும் தத், விதி , அந்யார்த்த, மாகையாலே ஸ்யப்பாலே அபாஸ்தம் .

(1 4) ப்ரணவமந்தரா அஷ்டாக்ஷரத்வமும் "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" இத் யாதி, ஶ்ருதிஸ்பித், தை, யான அஷ்டாக்ஷரஸங்க், ஷயயையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தாலே நிரஸ்தம் .

(1 5) "ஐக, த, வ்யாபாரவர்ஜூம்" என்கையாலும் , ஸர்வஸாரிரத்வம் கூடாமையாலும் , முக்தருக்கு ஸ்ருஷ்டயாதி, யில் ஶக்தியில்லை என்றும் , "ஐக, த, வ்யாபாரவர்ஜூம்" என்றது ஸர்வரநியோகு, மில்லா தவர்களுக்கேயாகையாலே , அதுன்டானவர்களுக்கு ஸர்வ சாரிரித்வமொழியலே ஸ்ரஷ்டருத்வம் கான்கையாலும் ஸர்வவித, - கைங்கர்யவாசியான சதுர்த்தி, யாலே தன்னுண்டது .

(1 6) "ப, க்தாநாமாக, ஸ்ஸ்வவிழ்ஞாதா" என்கையாலே தே, ஗ ஷாத, ர ஶித்வமே வாத்ஸஸ்யம் என்னுமதுவும் ஸமந்வயாதி, - காஸத்தில் , ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே "வாத்ஸஸ்யம் நாம தே, ஗ ஷேஷ்வபி கு, ணத்வபு, த, தி,: " என்றும் , ஸ்த, வாந்தரத்திலும் தே, ஗ ஷேபே, ரகு, யத்வமேயாகச்சொல்லுகையாலும் தத், வாசியான நாரஷப், த, தாலே நிரஸ்தம் .

(1 7) "பரது, : கோத், த, ருதீச்ச, ர" "பரது, : க, நிராசிகீர்ஷா-த, யை" என்றதும் , "த, யாநாம - ஸ்வார்த்த, நிரபேக்ஷா பரது, : க, ஗ஸ ஹிஷ்ஞுதா" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே பரது, : க, ஗ஸஹத்வ மாகச்சொன்ன த, யையே நாரஷப், த, வாசியமாகையாலே அத்தாலே தன்னுண்டது .

(1 8) கர்மயோக, அதி, களுக்கு ப்ரத்யேகோபாயத்வமும் கூடப் பதி ஜெட்டும் அடைவே விவரிக்கப்படுகிறது .

இத்யுபோத், த, ர:

பூர்வபகுதி:

உபாய: முதிரீ:

நூற்றும்பாலிலைகள் திட்டிலே தரயோவிம்ணாதி, காரத்திலே -

"ஸக்தம்யா ஸஹ ஊருந்தேகேய: தே, வயா காருண்யரூபயா! ரகுதக: ஸர்வஸித்த, தாந்தே வேத, ஆந்தேஷா ச சீ, யதே" என்கிறபடியே ஸபத்நீகனும்கொண்டு ஸர்வரகுதண-யழுகுதி, கஷ்டதனை ஸர்வேஸ்வரருக்கு ஸ்ரீமச்ச, ப, த, த்திலே சொல்லுகிற பத்நீஸம்ப, ந்த, த்தில் வரும் கலக்கங்களுக்கு தி, ந்மாத்ரத்தாலே பரிஹாரம் காட்டுகிழேம். சிலர் த, வயத்தில் பூர்வக, ண்ட, த்தில் ஸ்ரீமச்ச, ப, த, ம் உபலகுதணபரமென்றும், உத்தரக, ண்ட, த்தில் ஸ்ரீமச்ச, ப, த, ம் விஶேஷங்களபரமென்றும் பிரியச்சொன்னார்கள். இவ்விடத்தில் ஈட்டு, ம் ஏகரூபமாயிருக்க, ஸ்வாரஸ்யத்துக்கு ப, அத, கமண்றிக்கேயிருக்க, "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ரயம்" இத்யாதி, களில் ப்ரஸித்த, மான கூடல்த, - ஸம்ப்ரத, அயவிருத, த, மாகப்பண்ணுகிற இவ்விப, அக, ம் அருபபந்தும். அநந்யோபாயத்வவிருத, த, மான உபாயத, வித்வ-ப்ரஸங்க, ம் இவ்விடத்தில் ப, அத, கமானுலோவன்னில் அநந்யப்ரயோஜநத்வவவிருத, த, மான ப்ராப்யத, வித்வ-ப்ரஸங்க, த்தாலே உத்தரக, ண்ட, த்திலும் விஶேஷங்களத்வம் தவிர ப்ரஸங்கி, க்கும். ஆனால் இரண்டிடத்திலும் உபலகுதண-மானுலோவன்னில். கு, னாவிக, ரஹஸ்யாபாரவிஶேஷ-ணங்களும் இரண்டிடத்திலும் உபலகுதணமாக ப்ரஸங்கி, க்கும். உபயுக்தங்களாகையாலே அவை விஶேஷங்கள் என்னில், இதுவும் பூர்வோத்தர க, ண்ட, ஸ்களில் பத்நீ-ஸம்ப, ந்த, த்திலும் குல்யம். உபயோக, வி ஶேஷங்கள் தத்தத, வஸ்துக்களுக்கு அநுரூபமானபடியிலே ப்ரமாண-ஸம்ப்ரத, அயங்களாலே கண்டுகொள்வது. வஸ்தவருபா-மாயிறே விநியோக, மிருப்பது. உபயோபேயப்ரமாண-வாக்யத, வயத்திலும் ஸ்ருதமான இவ்விஶேஷங்களத்தினு-டைய உபயோக, ப்ரகாரத்தை *வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள் விளைத்ரக்குமே* என்றும், *நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்தது* என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

அவமேஷா பரித்ராதும் ராகுஷஸயோ மஹதோ ப, யாத

என்றும், *அவமேஷா பரித்ராதும் ராக,வாத் ராகுநிக,ணம்* என்றும் ஸ்ரீ வாஸ்மீகிபு,க,வாந் யரணுக,திஸாரமான ஆதி,-காஸ்யத்திலே நிப,நந்தி,த்தான். *ஸம்ஸாரார்ஜணவதாரினீம்* என்று ஹிரண்யக,ர்ப்ப,காஸ்யபாதி,களும் சொன்னுர்கள். *வாச: பரம் ப்ரார்த்த,யிதா ப்ரபத்,யேந்தியத: ஸ்ரியம்* என்று செனநகபு,க,வான் விதி,த்தான். *ஆதும் வித,யா ச தே,வி தவம் விமுக்திபு,வது,ாயிந்* என்று புவஸ்த்யவஸிஷ்ட,-வரப்ரஸாத,லப்,த,பரதே,வதாபாரமார்த,யஜ்ஞாநமுடைய ஸ்ரீப்ராஸப்,ஏஹ்மர்ஷி அருளிச்செய்தான். *விமுக்திபு,வது,ாயிந்* என்கிறவிது ஆதுமவித,யாவிஶேஷங்கமானுலும், தத-ஸாமாநாதி,கரண்யத்தாலே அது இவனுடைய விபூ,தி-யாயிற்று. ஸ்ரிய:பதி,தானும், *யாமாலம்ப,ய ஸாகே,நேமம் து,ஸ்தரம் தரிகு,குணுத,தி,ம் நிஸ்தரந்தயசிரேணவ ஸ்யக்த-த,யாநபராயண: என்று ஸ்ரீஸாத்வதத்திலே ஸ்ரிய:பதி-ருபத,யாநத்திலே அருளிச்செய்தான். ததபரங்களான யாஸ்தரங்கள் நிற்க இம்மத,யாஸ்தரங்கள் அதிப்ரபு,ஸங்கள்.

ஆளவந்தாரும்.*ஐக,தஸமஸ்தம் யத,பாங்க,ஸம்ஸ்ரயம்* என்றும், *ஸ்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்த,லோசநமந:காந்தா-ப்ரஸாத,ாத,ருதே ஸம்ஸ்ருத,யக்கரவைஷ்ணவாத,வஸா-நஞ்சுமே ஸம்ப,ாஸ்யதே கர்ஹிசித* என்றும் அருளிச்செய்தார். (ஸ்ரீப,ாஷ்யகாரரும் - ஸ்ரீஸவகுண்ட,க,த,யத்திலே, *பேஷ-ஶேஷாஸநாதி,ஸர்வம் பரிஜுநம் ப,க,வதஸ்தத்தத,வஸ்தே,ா-சிதபரிசர் யாயாமாஞ்ஞாபயந்தயா* என்று ப,க,வத-கைங்கர்யஞ்சுபரமபுரங்கார்த்த,ம் இவன் நியோக,த்தின் படியே நடத்தவேணுமென்று அருளிச்செய்தார்.)

தூரத்தாழ்வானும்.* ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீரதி,ஸதாத,பேஷஜக,தாம் ஸர்க்கே,ாபஸர்க்க,ஸதி,தி: ஸ்வர்க்க,ம் து,ர்க்க,தி மாப-வர்க்கி,கபதும் ஸர்வம் ச குர்வந் ஹரி: யஸ்யா விக்ஷய முக,ம் ததி,ங்கி,தபராதி,நோவித,ததேங்கி,லம் கரீடே,யம் க,லு நாந்யத,ாஸ்ய ரஸத,ா ஸ்யாதை,கரஸ்யாத்தயா* என்று ஸங்க,ரஹிதத அர்த்த,த்தை *தே,வி தவந்மஹநிமாவதி,ர்ந ஹரிஞ்சு நாபி தவயா ஞஞ்சாயதே* என்று தொடங்கி விஸ்தரித்தார்.

பட்டநும், "ஐஷ்வர்யமகூரகத்திம் பரமம் பதும் வா கஸ்னமய-
சித, ஞஜலிப்ரம் வஹுதே விதீர்ய ! அஸ்னை ந சிஞ்சிது,
சிதம் கருதமிதயதூம்ப, தவம் வழ்லுளே கதூய கோய-
முத, ஏரப, ஓவ : * என்று ஸ்ருதியில் 'க.த.ார' ஶப்பதுத்துக்கு
வயாக்யாநம் பண்ணினார் இத்யாதி, யாலும், இப்படி மத்யஸ்த-
த, குஷ்டியாலே ப்ராமாணிகார்த்தங்கள் தோற்றுச்செய்தே
பற்றினாது விடாதொழியில், "த.குட.பூர்வஸ்ருதோ மூர்க்கோ
த.ஏரமாணுமவியாரது : । வருத்த.ாநப்ருச்ச.ந் ஸந்தே.ஊாந்
அந்த : ஸ்வப்புரமிவர்ச்ச.தி ॥ அந்யதூ மந்த.புத்தி.நாம்
ப்ரதிப.ாதி கு.ராத்மநாம் ! குதர்க்க(வயாலத, ஷ்டாநாம)
ஐ.ஞாநது, ஷ்டாநாம விப்பாந்தேந்த, ரியவா(ஐ)தி.நாம*
என்கிற த.ஸ்யயாம். ஆடையால் வித்.தே.ாபாயயப்பதுவாசய-
விமர்ஷத்தில் "நாநயோர்வித, யதே பரம" இத்யாதி, யாலும்,
ஸப்தவிம்ணாதி, காரத்திலே, "வக்தம்யா ஸஹ ... கீ.யதே"
இத்யாதி, களிற்படியே ஸபத்நீக்கனுக வித்.த.ஞாயிருக்கையாலே
இங்கே ப்ரமாணவித, தே.ாபயோக, விஶேஷமான பதநீ-
ஸம்பந்தம் ஆரத்தும். இப்படி ஸந்நியோக, விஷ்டந்யாயத்-
தாலே எம்பெருமானைச் சொன்னவிடமெங்கும் பிராட்டி-
யையும் சொல்லிற்றும் என்றும், அஷ்டாவிம்ணாதி, காரத்திலே,
"நாராயணன் யரண்யனும்போது வக்தம்விஶிஷ்டனுயிருக்கு-
மென்கைக்காக பூர்வக.ண்ட.த்தில் ஸ்ரீமக்ச.ப.து.ம்" என்றும்,
"சரஞ்ஞவிதி நி.ர.தே.ஶ:பதநீ.வை.ஶி.ஷ்ட.யப.ா.த.க.: । இதி
மந்தை.ரிது.ம் ப்ரோக்கும் ஸ்ரீமக்ச.ப.து.நி.ரோ.த.த.: ॥ யப.து.ஸ்வரஸ்து
ப்ராப்தம் வையிஷ்டயம் பரமம் ஸ்ருதம் ! விஶேஷம்யசரண-
த, விதவம் ந ஹி ப.ா.தி.து.மர்ஹந்தி ! ॥ சரஞ்ஞநிதி வக்தவ்ய-
மிதி யச்ச ப்ரஸஞ்ஜிதம் ! க.ரந்த.ஞ.ஞாரபஹாஸ்யம் தத்
பதி.ப்ராத.ாந்யதோ.ந.வயாத ! ॥ ந ஸம்ராஜி ஸபதநீ.கே.
ஸத, விதீ.யோக.தி.ஸா.ஹஸம் ! தத.ா.த.ரே.த.யப.ரா.ம.க்ரு.ஸ.ய
த.ஏ.ஸி.தம் கு.ஞ.ஸா.ஹஸம்" இத்யாதி, யாலும் இப்படியே
உபாய: ஸ்ரீ : என்று ஸாதி.க்கப்பட்டது.

—இதி பூர்வபகுதி, ரந்த:

அத., வித்து,ாந்த-
நோபாய: ஸ்ரி:

ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யாநத்திலே - "புருஷகாரமென்றும், உபாயமென்றும் இவற்றை நிருபகமாக அருளிச்செய்தது - பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈங்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாத,ாரணமென்று தோற்றுக்கைக்காக. இதுதன்னை -"மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஐந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பத்தாமதி:। வக்ஞமீ: புருஷகாரத்வே நிர்தி,ஷ்டா பரமர்ஷிபி:। மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதூ வக்ஞம் படுவேத" என்றும், "அஹும் மத்ப்ராப்த்யபாயோ ஸவ ஸாக்ஷாத் வக்ஞமிப்தி: ஸ்வயம்! வக்ஞமீ: புருஷகாரேண வல்லபூா ப்ராப்தியோகி,நீ! எதல்யாஸச விஶேஷங்காயம் நிகுமாநதேஷ்ட ஸப்த்யதே" என்றும், "ஆகிழ்சந்யைக்ஷாத்து: கேசித் பாக்யாதி,கா: புந:। மத்பத்தாம்போாருவத்து,வந்து,வம் ப்ரபத்து,ய ப்ரீத-மாநஸா:। வக்ஞமீம் புருஷகாரேண ஸ்ருதவந்தோ வராநநு! மத்க்கமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஸ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம்! ஸப்த்து,வா க்ருதார்த்தூ: ப்ராப்ஸயந்தி மாமேவாநந்ய-மாநஸா:। என்றும் பகுவச்சாஸ்தரத்திலே தானே அருளிச்செய்தானிறே" என்றும், "உபாயத்வமும், 'க்ருஷ்ணம் தூர்மம் ஸநாதநும்' என்று ஸநாதநநதூர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வத்ஸஸித்து,மாய், ததீ,ய-ருக்கும் தத்தாஸத்தியடியாக வருகி றதி றேயு ஸ்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈங்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிருபகமாகத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காகவாயிற்று இவரிப்படி அருளிச்செய்தது" என்றும், "இப்படி புருஷகாரஸாபேக்கமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்கயவுநாநி வாராதோ என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர் மேல் உபாயமென்று தொடங்கி. அதாவது - ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்காஸஹுமான ஸித்தே,ாபாயம் ஶரணவரணஸ்வருபஸ்விகாரத்தில் ஸ்வீ-கர்த்தாவான் புருஷனையும் ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்கித்திருக்கும். ஸ்வீக்ருதனுன் தான் இவனுக்கு அநிஷ்டநிவருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்தி பண்ணு-கையாகிற கார்யகாலத்தில் புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற

உபாயத்தையும் அபேக்ஷியாதே தானே செய்து தலைக்கட்டு-மென்றைக் கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷத்வ-முண்டாதிலிரு உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷத்துக்கு ஹாநி வருவதென்று கருத்து என்றும், ரஹஸ்யத்ரய-வயாக்யாநத்தில் அகாரார்த்தவிவரணத்தில், "வக்ஞம்யா ஸஹ... ...கீ,யதே* என்கிறபடியே ரக்ஷகஞ்சே ஈச்வரன் சேதநாரை ரக்ஷிக்கும் துணையில், இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல், தன் ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலேயாதல் உபேக்ஷியா-மற்செய்கைக்குறுப்பான் க்ருபையை ஒநிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிஸந்தநிதி, அவச்யாபேக்ஷத-மாகையாலே, ரக்ஷகஞ்சேவைனச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே வக்ஞமீ ஸம்பந்தம் அநுஸந்தே, யமென்றை-என்றும், துவயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமத்பதாரத்த-விவரணத்தில், "இப்போதிவைனச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக" என்கையாலே உபாயவஸ்துவிஶேஷங்களா-மாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு இவனுக்கு உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஞம் நிரஸ்தம் என்றும், சரஞ்சவிதி பதாரத்தவிவரணத்தில், துவிவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றென்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர-நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிற-தென்றை" என்றும், "அவனுபாயமாயிடத்தில் ஸஹாயாந்த-ரங்களை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே புருஷகாரமாயிருக்கும்" என்றும் பெரியஜீயர் அருளிக்கெய்தார்.

பரந்தரஹஸ்யத்தில் (துவயப்ரகரணே மதுப, ரத்தவிசாரே) *ஸ்ரீமந்நாராயணசர்வெண்ணா* என்று உபாயத்யா வக்ஞய-மாணங்கள் நாராயணனுக்கு விஶேஷங்களமாக ஸ்ரீமத்தை-யைச் சொல்லாநின்றார்கள். நாராயணஸப்தத்திற்சொல்லப்புகுகிற குணவிஶேஷங்கள் விஶேஷங்களத்வேந உபாய-யரித்திலே அந்விதமானிறவோபாதி இவனும் உபாயா-வயவமாக ப்ராப்ணதையுமாய், மாதாபிதாக்களிருவரும் சேர-விருந்து ப்ரஜாஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுகை ப்ராப்தமுமாய் அதுக்குமேலே *வேரிமாருதபூமேவிருப்பான் வினை

தீர்க்குமே* என்று உபாயகருத்யமான விரோதி,நிவர்த்தகத்வம் இவ்வர்த்தத்திலே நிஷ்டரான நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்தாலுமுண்டாய் ப்ரதே,யாந்தரங்களில், இவளை புருஷகாரமாக நினைத்துச்சொல்லுகிறார்களென்கிறவையும் உபாயபுவத்திலே அந்வயிப்பிக்க யோக்யமுமாய் அதுக்கு மேலே, *அரிஃப்ராஜநந் பரித்யஞ்ய ரக்ஷிதவயः* என்று மேலே அநுஷ்டிக்கப்படுகிற ப்ரபத்திதானே புருஷகாரக்ருத்யத்தைச் செய்யவற்றுக்கூடியாலும், மாட்டாதாகில் இவள் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையாற்றிச்சேரவிட உபாயபூதனுள்ளவின் ரக்ஷிக்கவணமந்திருக்க உபாயாந்விதமான இவனுடைய ப்ரபத்தயநுஷ்டாதம் நிஷ்பவுமாம்படியுமாயிருக்க இவனுக்கு உபாயமீரத்தில் அந்வயமில்லை. புருஷகாரபுவத்திலே என்று ஒதுக்கித் தருவாரார் என்னில் விஶேஷணத்வமுண்டோகிலும் விஶேஷணக்தமான குணங்களோபாதி உபாயோபயோகி,த்வம் இவனுக்கு இல்லாமையாலும், ஸமாஶ்ரயணாகாந்தமான ஸெளாயில்யாதிஃகு,ஞேது,யவிரோதி,யான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை புருஷகாரபூதையான இவளாற்றினாலும் அவன் கார்யம் செய்யும்போனதுக்கு “ரக்ஷ்யாபேக்காம் ப்ரதீக்ஷே” என்கிற படியே உபாயப்ரார்த்தநாரூபமான ப்ரபத்தி வேண்டுகையாலும், *வினை தீர்க்கும்* என்கிறவிடம் *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிலாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்கிறவருடைய உக்தியாகையாலே இத்திருவாய்மொழி அநுஸந்தி,த்தவர்பக்கல் இவனுக்குண்டான ஆத்ராதி,யைப்ரகாஶமாகையாலும் இவனுக்கு புருஷகாரபுவத்திலே நோக்காகக்கூடவது.

இவனுக்கு உபாயபுவத்தில் அந்வயமுண்டாகில் ஸாதந்திரமான கர்மஞ்ஞாநாதி,களுக்கு *புவமதி* *ஸப்ரீதோஸலம் புவாய* என்று ஆராதநுப்ரீதனுன ரங்வரன் முக,த்தாலே இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிழுாராரூபமான புவஸித்தி, இவளாலேயாதல், அங்களன்றியிலே புவப்ரதிபாதநநோதுவான ஜூநாநஶக்த்யாதி,களுக்கு உத்பாதி,கையாதவாகவேண்டும். தான் புவப்ரஸாதி,கையாகில் *ய:

ஸர்வத்து: ஸர்வவித*, *பராஸ்ய ஶக்தி ரவிவினைது, வ
ஸ்ரூயதே ஸ்வாபாவிலீ ஷுநாநபாவக்ரியா ச*, *தேஜோ-
பி, ஸெஸ்வர்யமஹாவபோது, ஸூவீர்யசக்த்யாதி, குணகராசி: *
என்று ஸ்ருதிஸ்மருதிகளில் ஈஸ்வரனுக்குச் சொல்லுகிற
ஷுநாநநஷ்ட்யாதி, குணவிஶேஷங்களின்றியிலேயெழியவேணும்.
உண்டாகிலிவளையாழியவே ஈஸ்வரன்றுணே கார்யகரண-
ஞாமனே. அக்ருணாங்களை உத்பாதி, க்ளிறுளாகில், குணங்க-
னுக்கு ஸ்வாபாவிகத்வமின் றியிலே யாழியும்.
ஸெளாஶீஸ்யாதி, களோபாதி திரோவாதிதமானவற்றை
ப்ரகாஶிப்பிக்கிறுள்ளனரில், ஒகுத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதி,
களிலே இடைவிடாமல் விநியோகம் கொண்டு போருகிற
ஷுநாநநஷ்ட்யாதி, கஞக்கு ஸெளாஶீஸ்யாதி, திரோதாயகமான
ஸ்வாதந்த்ரயத்தோபாதி ஒரு திரோதாநமில்லையே.
உண்டாகில் ஸ்ருஷ்டியாதி, கள் நடவாதொழியவேணும்.
ஸர்வதா அந்வினைத்யாகில் ஸ்வவிரோதி, நிவருத்தியில்,
தத்தஸ்ய ஸத்தருஷம் புவேத என்று இருக்கக்கூடாதே.
குணவிஶேஷங்களே அமைக்கயன்றே. *ஆஶம்ஸேயம்
ஹரிப்ரேஷ்ட, குதிப்ரம மாம் ப்ராபஸ்யதே பதி: அந்தராத்மா
ச மே ஶாத்தி: தஸ்மிமங்ச புஹுவோ கு, ஞு: * என்று
தன்பக்கல் அநந்யோபாயத்வமும் அவன்பக்கல் குண-
விஶேஷங்களுமே புலஸித்தி, க்குமபேஷ்டிதமாகத்தான்
அறுதியிட்டு வைத்தது. நாம் உபாயமாக யாதொரு
வஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கிறோம், அவ்வஸ்துவுக்கு இவள்
ஸ்வரூபநிருபிக்கயாக்கயாவே ப்ரஸாவத்தில் ப்ரதம-
பத, ததிறபோவே *யத்யபி ஸச்சித்த: *என்கிற குணவித்தி,
ந்யாயத்தாலே அவர்ஜுநீயமாய் அந்வயியாதோவென்னில்,
ஸ்வரூபநிருபக்தவேந அவர்ஜுநீயஸம்பந்தம் உண்டே-
யாகிறும், உபாயத்தையைக் கொண்டு கொள்வதொரு
ப்ரயோஜநமில்லாமையாவே ஸ்வரூபநிருபக்கங்களான
ஷுநாநாதந்தங்களோபாதியும் குமரிகுந்து போயித்தன.
இவற்றுக்கு ப்ரயோஜநமின்றிக்கேயொழிகைக்கு ஹேது -
அவனுடைய நெரபேஷ்டியமாகில், சில குணவிஶேஷங்கள்
உபாயத்யா அந்வயிக்கிறபடி என் என்னில், இவை
கார்யோபயோகி, யாகையாலும், குணாதவேந அப்ருதக-

புத்தி,ப்ரவருத்திகமானகயாலும், குணிகுணத்வாராகார்யம் செய்கை நூற்பேசுஷ்யத்துக்குக் கொத்தையல்லாமையாலும் அவற்றுக்குத் தட்டில்லை.

"இவன் கார்யாநுபாயுக்கையாலும் தீரவுயத்வேந ப்ருத்தி,புத்தி,ப்ரவருத்தியோக்யதையுண்டாகையாலும், அத்தாலே உபாயநூற்பேசுஷ்யத்துக்குக்கொத்தையாயறுகையாலும் உபாயப்பாவத்தில் அந்வயயில்லை. ஆகையால் மேல்கித்வத்தையிலும் ப்ராப்யத்வத்தையிலும் ஒரு மிகுந்மே ஆகவேண்டினவோபாதி உபாயத்தையிலே ஸ்வேதரஸ்கலவளவுராயாஸஹமாயிருக்கையாலே இவனுக்கு உபாயப்பாவத்தில் அந்வயயின்றியிலே புருஷகாரப்பாவத்திலேயாகக்கடவது" என்றும், குத்யத்ரயவ்யாக்யாநத்திலே "ஸ்ரீவஸ்ஸபா," - இவ்வால்ஸப்புயம் புருஷகாரப்பாவத்துக்கும் ப்ராப்யதைக்கும் உறுப்பாயிறேயிருப்பது" என்றும், "ஸ்ரீமந்" இப்படியிருக்கிற உண்ணையுங்கூட அசிரத்து, புருஷகாரப்புதையான பிராட்டியைப் பார்த்து ரக்ஷிக்கவேணும்" என்றும், "ஸ்ரீமதே" என்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபாநுபாந்தி, யான ஸக்ஞமீஸ்மபந்தமநுஸந்தேயம். இத்தால் புருஷகாரப்பாவும் சொல்லிற்று" என்றும், "ஸ்ரீமந்"- பூர்வவருத்தம் பாராதே விஷயீகரிக்கும்படி அருகேயிருந்து சேர்ப்பாருமான்டு" என்றும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிக்கொட்டார்.

சரமரஹஸ்யத்ரயத்திலே 'இப்பத்தில் தவிவசநம் 'ஸத்வித்யம் இவ்வுபாயம்' என்கிற ஸாஹஸ்வசநத்தைத்தன்னுகிறது. அவனுமவனும்கூட உபாயமென்னில், சரணங்கள் இரண்டு எண்ணவொன்னுது, நாவெண்ணவேணும். இவ்விருவரும் ஸமப்ரதாநரென்னில், அவனும் தனியே உபாயமாய் அவனும் தனியே உபாயமாய், விஶிஷ்டம் உபாயமென்னும் வார்த்தையோடு விரோதி,க்குமானகையாலே, அவனுக்கு புருஷகாரப்பாவமும் அவனுக்கு உபாயப்பாவமும் வயவள்ளத்திதமாயேயிருக்கும்" என்று நயினுராச்சான்பிள்ளை அருளிக்கொட்டார். ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே 'இவனுடைய உபாயப்பாவத்தை ஸகலப்ரமாணங்களும் சொல்லிற்றேயாகிலும்,

வகுமியின்டம் உபாயமென்னுமளவில் விஶேஷமான ஈங்வராம்ஸந்திலே ப்ராதாந்யமும், விஶேஷங்களமான இவள் பக்கலிலே அப்ராதாந்யமுமாகக்கடவது. அதாவது - புருஷாத்தமத்வத்தாலே வந்த ஸ்வாதந்தர யத்தாலே அநிஷ்டநில்குத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணிக்கொடுப்பான் ஈங்வரனேயாய். இதுகண்டு தானுகந்து அவனைப்பின் சௌல்லுகை - தனக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கை. ஆனபின்பு தனித்து இருவரும் உபாயமாகச் சொல்லுகிறவிடங்கள் - ப,க,வானுக்கு அபி,மதையாய் அநுரூபையாயிருக்கிற ப்ராதாந்யத்தாலே, இவள் சொல்லிற்கை அவன் செய்யுமென்கிற நியங்கிருப்பந்த,நமாகக் கடவது. ஆகையால் உபாயவிஶேஷங்களமான விக,ரஹாதி,களில் ஶபுாஸ்ரயத்வத்திலே விக,ரஹத்துக்கு அந்வயமாகிறுப்போலேயும், அக்கு,ணங்களில் வாதஸ்யாதி,களுக்கு ஆஸ்ரயணீயத்வத்திலும், ஓரூநாநஷக்த்யாதி,களுக்கு கார்யகரத்வத்திலும் அந்வயமாகிறுப்போலவும் கு,ணங்களுக்குத் தனித்தனியே கார்யபேது,முண்டானுப்போலவும் வகுமிக்கு புருஷகாரப்பாவத்திலே அந்வயமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதாயிற்று என்று வாதி,கேஸரி ஆழ்கியமணவாளஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

தத்வபூஷணத்திலே 'காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமுமாய் ஶரண்யமுமாகையாலே இவளுக்கு உபாயப,ாவத்தில் அந்வயமில்லை. இவளுக்கு உபாயப,ாவமுண்டாக ப்ரமாணங்களுண்டே என்னில் - அது ஶரண்யனுகைய இச,ா-நுவித,ாயித்வமாகக்கடவது' என்றும், 'மேலே ப்ரத,ம-பத,ாந்தமான த,விவசநத்தாலே நிர்விக,ரஹவாதி,களை நிரவிக்கிறது, அநந்தரபத,த்தாலே உபாயத,வித்வவாதி,-களை நிரவிக்கிறது என்று நடுவில்திருவீதிப்பின்னை நிரவஹி ப்பர்' என்றும், ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே - 'சரணை' என்று த,விவசநப்ரயோக,ம் பண்ணுவாணேன் என்னில்,

ஏகவசநப்ரயோக,ம்பண்ணினுல் ஜாதயேகவசநமாகக் கொண்டு வகுமியின்டோபாயத்தைக் காட்டுகையாலே

அதை வயாவர்த்திக்கைக்காக ந,விவசநப்ரயோக,ம் என்றும், 'வகுமீது,ணவிக்,ரஹஸ்கள் விஶேஷங்கணமாய் அவன் விஶேஷங்யமாகையாலே விஶேஷங்யாம்ஷபூதனுணவனுக்கே ப்ராத,ாந்யேந கார்யகரத்வம், விஶேஷங்கணமும்யமான இவற்றுக்கு தத,நுவித,ாயித்வமாத்ரமேயாயிருக்குமாகையால், விக்,ரஹத்துக்கு ஶப,ாஶ்ரயத்வம், வாத்ஸல்யாதி,களுக்கு ஆஶ்ரயணவெள்ளகர்யாபாத,கத்வம், ஜனாநாக்தயாதி,களுக்கு ஆஶ்ரிதகார்யாபாத,கத்வம். இந்தகு,ணங்களுக்குத் தனித்தனியே கார்யபே,த,மெப்படி - அப்படியே வகுமீபுருஷகாரத்வம் நியதமாகவேயிருக்கும்' என்றும், *ஸ்ரீமாலாதி,பவம்ஶமெளக்திகமணி: கண்ம,ரவோவாதி,நாம் நாம்நா யாழுநதே,ஶித: தவிவர: பாதன்ஜலே பண்டித: என்று சொல்லப்பட்டவராய், அழகருக்கு புரோஹிதராய் வாதி,கேஸரி அழகியமணவாளஜியர் பாத,த்திலவரான யாழுநாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இத்தால் ப்ரமாணவித்த,முமின்றியிலே ப,க,வத,பி,மதமுமின்றியிலே ஸம்ப்ரத,ாயலித்த,முமின்றியிலே ஆசார்யருசிபரித்யக்தமான இந்த உபாயத்வம் பரித்யாற்யம். ப்ரமாணவித்த,முமாய், ப,க,வத,பி,மதமுமாய், ஸம்ப்ரத,ாயலித்த,முமாய் ஆசார்யருசிபரிக்,ருஹ்தமுமாயிருக்கிற புருஷகாரத்வமே ப்ராமாணிகருக்கு பரிக்,ராஹ்யமென்றதாயிற்று.

இதி ரஹஸ்யவிவேகே ப்ரத,மவிவேக: ஸமாப்த:

அத, பூர்வபகு: ஸ்ரீரவிப,வி

சதுஶ்ஶலோக்யதி,காரே - 'ஏவம் கில தே வத,ந்தி - யத,ா, விபு,ஸ்வப,ாவஸ்ய ஸம்வரஸ்ய அக,த்தக,டநாஸாமர்த்த,யாத் அனுந்தவம். தத,ா அனுந்வப,ாவாயா ஏவ தஸ்யா விபு,த்வமிதி, தத்ர த,ருஷ்டாந்தஸ்தாவத,யுக்த: உபாத,யவச்சே,த,மாத்ரேண ஹி அனுந்தவம் ஸம்வரே அங்கீ,க்ரியதே ந து ஸ்வரூபத: யதி, சாக,த்தக,டநாஶக்த்யா அத்ர விருத,த,த,வய-ஸம்ப,வ: தத,ா ஸர்வாத,வைதபே,த,ாபே,த,பக்காப,யாம்

விமபராத்தும் என்றும், ந ச ஸர்வதூதி, ஷப், து, ரநாம் ஸார்வத்ரிகாவதாரஸர்வஸேஷிதவாதி, ப்ரதிபாத, கத்வம் கல்பயம், யதூஶ்ஶ்ருதஸ்லீகாரே விரோது, பாப, வாவாதி; நாபி முக்தவத் த, ரம்பூதஜ்ஞாநத், வாரா வ்யாப்திகல்பநம் யுக்தம், தத், வத் ப, பாது, கஸ்ஶ்ருத்யாத், யப, வாவாதி. விபு, த, வயாஸம்ப, வ இனு ப, பாது, க இதி சேந்ந - காலதத்வே நித்யமுக்தேஶ்வரா- ணம் த, ரம்பூதஜ்ஞாநே ச விபு, தவஸ்வீகாராத் என்றும் 'அதோ ஜீவத்வேப்யஸ்யா: ஸ்வரூபவிபு, தவேந பதிஸ்வரூ- பாநுரூப்யமிதி' என்றும், ஸபதவிம்யாதி, காரத்திலே - 'வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஒரொரு உபாத், யவச்சி, நநப்ரதே, யமே ஸர்வத்தையும் நிர்வநாயிக்க, வஸ்வ சக்தியையுடைத்தாயிருக்கையல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூபஸமாப்தி யன்று. இது கொள்ளில் ப, ஹிர- வ்யாப்திக்கு விருத்து, மாம். இத்தை அகுத்தக, டநாஶக்தி- யாஸ் நிர்வநாயிக்கில் விருத்த, ஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம்' என்றும் ஸ்ரீக்கு விபு, தவம் ஸாதி, த- மாயிற்று.

இதி பூர்வபகுதி, உந்த:

அது, வித்து, ரந்த:
ஸ்ரீரந விபு, வி

ஸ்ரீக்கு விபு, தவம் கிடையாது. எங்குணேயென்னில், ஈஸ்வரன் அனுக்கள்தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கு- மென்னுமிடம் கூடாதாகில் பரிஸமாப்யவுக்குத்தியைச் சொல்லுகிற அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணஸாபாவோபநிஷத்- ப்ரப, குதிஸகவப்ரமாணவிரோதும் ஸம்ப, விக்கும். திருவாய்மொழி முதல் திருவாய்மொழி ஏழாம் பாட்டின் ஈட்டிலே "அவையவைதொறும்" - அவ்வோபத, ரத- தங்கள் தோறும், அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்திலே பல தூணுக்காக ஒருத்திரம் கிடந்தாப்போலேயன்றிக்கே ஹாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாப்போலே எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வ்யாபித்து

நிற்கும் என்றும், "(எங்கும் பரந்து) அந்தர் பவூரியிச் சுவ்யாபித்து, இதில் பரமாணமென்னென்னில் (உள்ள கடர்மிகு சருதியுள்) அபெளாருக்கேயமாய் நித்யநிர்தோதாமாயிருக்கிற வேதத்தாலே ப்ரதிபாதி,க்கப்பட்டிருக்கும்" என்றும், பத்தாம் பாட்டில் "இப்படி வ்யாபித்து நின்றால் அசித்ஸம்ஸர்க்க,த்தாலே சேதநலுக்கொரு ஸங்கோசம் பிறவாநின்றதிரே. அப்படியே இவனுக்குமிவற்றேட்டை ஸம்ஸர்க்க,த்தாலே ஸங்கோசம் பிறக்குமோவென்னில், அது செய்யாது, அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்து நிற்குமென்று வ்யாப்திஸௌகர்யத்தையருளிச்செய்கிறார், (பரந்த தன் பரவை) இத்யாதி,. பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடவில் ஜலபரமானுக்கள்தோறும் வ்யாபித்திருக்கும்; நீர்ச்செறிவாலே திரண்டுதோற்றுகிறவித்தனையிரே; பரமானு-ஸங்க,ாதமிரே. "இயாயாநந்தரிக்காத" என்கிற வஸ்து ஜலபரமானுக்களிலே வ்யாபியாநின்றால் அஸ்பாவகாஸமாய் நெருக்குப்பட்டிருக்குமோவென்னில், பரந்த அண்டம் இது எனவாயிற்று வ்யாபித்திருப்பது. ஓரண்டத்தைச் சமைத்து அதிலே ஓர் ஏகாகியை வைத்தாப்போலே இருக்கும். இப்படி ஜலபரமானுக்களிலே வ்யாபித்து விடுமத்தனையோ என்னில்" என்றும்" (இடந்திகழ் பொருட்டொறும்) - அவ்வவ ஶரீரங்களிலே ஒன்றாநாநந்த-லக்ஷணமாய்க்கொண்டு மினிருக்கிற ஆத்மாக்கள்தோறும், (எங்கும் பரந்துள்ள) சேதநன் ஶரீரத்திலே வ்யாபிக்கும் போது அதில் ஏகதே,ஸத்திலே நின்று ஒன்றாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபிக்கக்கடவனுயிருக்கும். இவன், அங்குணரிக்கே, ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும். விபு,த்வத்தை அவனுக்குச்சொல்லி அஹுத்வத்தை இவனுக்குச்சொல்லி இதுக்குள்ளே அவன் குறைவற வ்யாபித்திருக்குமென்றால், அதுகூடுமோவென்னில், (இவையுண்டகரணே) சிறுவடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்தால் "தயிருண்டபொன்வயிறில்வேழுலகுமுண்டுமிடழுமடைத்தால்" என்கிறபடியே - பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி இருக்கவல்ல ஸர்வஶக்தி - சிறியவற்றிலே குறைவற

இருக்கமாட்டானே என்கிறோர். இப்படி ஸாதி, ரூடு, ப்ரமாணா-
விதி, து, வென்று மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று, ஸகல-
ப்ரமாணப்ரமேயங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார் (பரந்த-
வண்டமிதென - இடந்திகழ் பொருட்டாறும் எங்கும் கரந்து
பரந்துள்ளன) என்று ஶாப், து, மாக அருளிச்செய்ததை
நம்பின்கீ முதலானேர் விவரிக்கையாலே ஆழ்வார்கள்
தி, வியஸுக்திகளோடும், ஆசார்யதி, வியஸுக்திகளோடும்
விரோதமாம்.

அனேகமான மஹதோ மஹீயாந என்று அணீயஸ்த்வ-
மஹீயஸ்தவங்களைச் சொல்லி “அந்தர்ப்பஹிஶச தத்ஸர்வம்
வயாப்ய...* என்று அனுவக்குஞ்சிலும் விபு, வக்குப்
புறம்பும் வயாபிக்குமென்று சொல்லி, இப்படிக்கூடுமோ-
வென்று ஸ்ருதிதானே ஶங்கித்து “ப்ராஸ்ய ஶக்திரவிலிதை, வ
ஸ்ருயதே* என்று அக, ஏதக, டநாஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லி
பரிஹரித்ததிரே. ஆகையாலே பரமமஹானுயிருக்கிறவனுக்கும்
அனுவக்குஞ்சே அந்தர்வயாப்தி கொள்ள வேணும்.
திருவாய்மொழியிட்டில் முடியானேயில் “கொள்வன் நான்
மாவவி” என்கிற பாட்டிலே, “என்னுான்று பொருந்துவன்*
என்கிற அடியிலே, “ஸர்வாத்மாக்கனுக்கும் ஸேஷத்வம்
அவிஶிஷ்டமாய் இருக்கச்செய்தே பத்து, ரும் முக்தரும்
நிதயரும் என்கிற பிரிவோபாதி மஹிஷிக்கனும்; “அந்தயா*
என்கிற பிராட்டியின் வார்த்தை எல்லார்க்கும் சொல்ல-
வாம்படியிரே ஸ்வருபத்தை உணர்ந்தாரிருப்பது. ஈங்வர-
னுக்கும் பிராட்டி மார்க்கும் பேது, ம் சொல்லுகிற
ப்ரமாணங்களெல்லாமல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டென்னு-
யிடம் சொல்லுகிறன. ஜக்யம் சொல்லுகிறவிடமெல்லாம்
பாரதந்தர்யகாஷ்டை, யைப்பற்றச் சொல்லுகிறனவென்று
ப்ராஸங்கி, கமாக ஒருருவிலே அருளிச்செய்தார்’ என்று
வடக்குத் திருவீதிப்பின்கீ அருளிச்செய்தார்.

தத்வங்கள் மூன்றேயாகையானும் ஈங்வரகோடியிலே
கூடினால் ஈங்வரத், விதவம் வருகையானும், சேதநகோட்யந-
தர் பூதையாகையாலே அனுஸ்வருபையாயிருக்குமிப-

பிராட்டி ஸ்வருபநிறுபகதுரமமாய்க்கொண்டு ஈஸ்வரன் இருந்தவிடமெங்கும் *ஸஸ்வரீம்* என்று ஸ்ருதையான அக்ஷிதகுடநாஸக்தியாலே வயாபிக்கத் தட்டில்லை. 'புரத்தா-வினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலை-யும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதுமசரம-பதுங்களை விடாதேயிருக்குமிருப்பு' என்றும், 'நாரங்களா-வனை' என்று தொடங்கி, 'பெரியபிராட்டியார் தொடக்க-மானை' என்றும் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இதன் வயாக்யாநத்திலே 'ஸஸ்வரசேதநவாசகங்களான அகாரமகாரங்களிரண்டிலும் இவளுக்குண்டான அநுவரதாந-வயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்' என்றும், 'பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாய்ச்சிமாராவார் - "ஏவம்பூதபூமிநீளாநாயக!"*, 'தேவி! தவாமநுநீளயா ஸஹ மஹி தேவ, வயஸ்ஸஹஸ்ரம் ததுர்' என்கிறபடியே ப்ரதாந-மஹிஷி யான பெரியபிராட்டியார்முதல் தத்ஸமானைகளான பூமிநீளைகளும் மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிற நாய்ச்சிமாரும்' என்றும், 'வகுமீப்ரப்ரபுரதிமஹிஷி-வர்க்க, ங்களும்' என்றிரே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது' என்றும் பெரிய ணியர் அருளிச்செய்தார்.

பரந்தரஹஸ்யத்திலே *ஸ்ரிய:பதி: என்கிறபடியே பிராட்டி புக்க, வதுங்வருபநிறுபிகையாகையாலே, 'யதுயபி ஸக்சித்தோ ந நிர்ப்புக்கணதை, வதம் குணக, ஜைம் மநஸாடநுதாவேத, ததுரப்யந்தர்கு, ஜைக, ஜுமேவ தேவதாம் பழுதே, தத்ராபி ஸகு, ஜைவ தேவதா ப்ராப்யதே' என்கிற குணவித்தி, -நயாயத்தாலே, வகுமீஸம்பந்தமும் ஆரத்துமாக இவ்விடத்திலே சொல்லிற்றுயிற்று. *அனுரப்யாத்மா* என்று ஆத்மஸாமாந்யப்ரயுக்தமாய் இவளுக்கு வரும் அனுந்வ-மும், 'யதுர ஸர்வக்தோ விஞ்ஞா: ததை, வேயம் தவி-ஞோத்தம்' இத்யாதி, களிலே சொல்லுகிறபடியே ஸஸ்வர-கேஞ்சுபாதி இவளுக்குண்டான ஸர் வவ்யாபகத்வமும் தன்னில் விருத்தமாய் ஏகாம்ரயஸ்துமாகக் கூடாமை-யாலே இரண்டும் கூடுகைக்காக *அநுபபத்யமாதார்த்த-த, ரஷநாதுபபாத, கார்த்தாந்தரகல்பநும் அர்த்தாபத்தி:*

என்கிற அர்த்தாபத்தியின்படியே அபரிச்சேதநாயமான ஸ்வரூபவைபு, வத்தைத்துயனை ஸர்வேஶ் வரன் அத்யந்த-ஸ்ரீக்ஷ்மங்களான பதி, அர்த்தங்களிலே பண்ணும் அவ்வெவ வ்யாப்திக்கு ஒரு ஈக்திவிஶேஷத்தைக்கொள்ளுமோபாதி இவனும் ஒரு ஈக்திவிஶேஷத்தாலே வ்யக்த்யாஸ்ரயமான ஜாதி போலே ஈவரன் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் வ்யாபிக்கக்கடவுளாகையாலே ஈவரஸ்வரூபநிருபிகை என்னுமிடம் ஈம்ப்ரதிபந்தம். வ்யக்திக்கும் ஜாதிக்கும் உண்டான ஈம்பந்தம் போலே ஈவரனுக்கும் பிராட்டிக்குமுண்டான ஈம்பந்தமும். அதில் ஜாதியாகிறது - வ்யக்திஸ்வரூபத்தைப்பற்றிக்கடக்க நிற்கவற்றும் அதில்லாதவன்று தானிலிலையென்னவாம் படியுமாய் வ்யக்தியுள்ள விடமெங்கும் வ்யாபிக்கவும் கடவுதாய், ஸ்வாஸ்ரயத்துக்கு இதரவ்யவச்சேதநாகமுமாயிருக்கும். வ்யக்தியாகிறது - ஜாதிக்கு ஆஸ்ரயமாய் ஜாதியோடே வ்யாப்தமுமாய் ஜாதிவ்யவச்சேதநாயமுமாய் ஜாதிக்கு விஶேஷத்யமுமாயிருக்கும். அதில் ஜாதிபோலே பிராட்டியும், "அநந்யா ராகுவேஞ்னும் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா", "அநந்யா ஹி மயா ஸ்தா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" என்றும், "நித்யைவைஷா ஒகுந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆதித்யனுடைய ப்ரபை, போலே பிரியில் ஸ்தி, தையாகாதபடி ஈவரனை ஆஸ்ரயமாகவுடையளாய், "யதா ஸர்வகுதோ விஷ்ணு: ததை, வேயம் தி, விஜோத்தம | தவயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப, ஒகுதந-வ்யாப்தம் சராசரம்" என்கிறபடியே ஈவரனுள்ளவிடமெல்லாம் வ்யாப்தையுமாய், *ஶ்ரிய:பதி: - நித்யஸி: என்கிறபடியே புதுவத்ஸ்வரூபத்தினுடைய இதர வ்யவச்சி, நந்பு, ததி, வேதுபூதையாய் *விஷ்ணுபத்நீ" என்கிறபடியே புதுவத்ஸ்வரூபுதையுமாயிருக்கும். அவனும் வ்யக்தி போலே இவனுக்கு ஆஸ்ரயமாய், இவளோடே வ்யாப்தனுமாய், இவளைக்கொண்டு அறியவேண்டுமெனுமாய், இவனுக்கு ஸேஷியுமாயிருக்கும்.

"இனி ஜாதி நிருப்யமான கடவுத்தினையச்சொன்ன போதே நிருப்யமான ஜாதியும் தன்னடையே அந்வித-

மாமாப்போலே இப்பத்துமும் நிருப்யனுன் ஈஸ்வரனீசு
சொன்னபோதே நிருபகபூதையான பிராட்டியையும்
சொல்லிற்றுயவிடும் என்றும், குத்தாய்வாக்குயாநத்திலே
(வி-ப.-வ) *அர்த்தே,ா விஷ்ணுரியம் வாணி* என்று
அர்த்தாம்ஶம் அவன்தாய் யப்து,ாம்ஶம் இவளதாயிருக்கை
- *பும்நாமா பு,க,வாந் ஹரி:ஸ்தரீநாமந் ஸக்மி*: என்கிறபடியே புலவிங்குபது,ார்த்தும் அவன்தாய் ஸ்தரீ-
விங்குபது,ார்த்தும் இவளதாயிருக்கை என்றும், சென்னி-
யோக்கு வ்யாக்குயாநத்திலே - (சதிரா) தன்னடியார் - ஒரு
மிது,நும் சேஷ்டியானுல் தம்மதியாரென்ன வேண்டாவோ-
வென்னில், அடியாரென்கிறதுக்குள்ளே அடிமையில்
அந்தர் பு,ாவும் தனக்குண்டாகையாவே செய்னானுதல்.
இத்தால் நாரகோடிக்குடிதை என்கை* என்றும், பரந்த
ரஹஸ்யத்திலே 'நார்'யப்து,ார்த்து,விவரணத்திலே 'ஸக்மீ-
ப்ரபு,ருதி மஹிஷ்வர்க்கு,ங்களும் என்று பிராட்டி நாரகோடி-
குடிதையாகையாவே இப்பத்தில் ஸக்மீஸம்பந்து,மநு-
ஸந்தே,யம்* என்றும் ஆச்சான்டினீசு அருளிச்செய்தார்.

தத்வஸங்கு,ரஹஸ்யத்திலே 'ஏவமாத்மநாமனானுதவே கது,மயம்
ஸ்யவறுார: *யதே,ா ஸர்வகுதோ விஷ்ணுஸ்தஸைது,வேயம்
து,விலோத்தம்* இதி ஸ்ரிய: அத்ராஹு: - நேயமாத்மா-
நதர்பூதேதி கது,மிது,மநந்தர்பு,ாவவசநும், பே,ாக்குயாந்தர-
பு,ாவாத், ஈஸ்வராந்தர்பு,ாவாத், கோடித்ரயாதி,ரேகாது,வா?
நாது,ய: - ஒன்றாத்ருத்வவிரோத,ாத (ஒன்றாத்வாஜ்ஞாத்வவிரோ-
த,ாத இதி தாலகோஸ்த,பாட,). ந த,விதீய:, ஈஸ்வரத்வஸ்ய
து,விநிஷ்டத்வாஸம்பு,வாத், தயோ: ஸ்வாஜ்ஞாவயா-
கு,ாதத்வேநாநீஸ்வரத்வாபத்தே: அத ஏவ ஸ்ராயதே - "ஸஸதே
தே,வ ஏக: " இதி : நேயமேவ ஸ: தத்பத்நீத்வேந நிரதே,ஸாது
ந ச இயமேகைவ து,விது,ாகவஸ்தி,தேதி யுக்தம் வக்தும்,
ஏகதவே ப்ரமாணபு,ாவேந தத்கல்பநாநுபபத்தே: ந ச
அர்த்தே,ா வா ஏக ஆத்மநோ யத்பத்ந இதி ஸாத,ாரண-
வசநாத அத்ராப்யேகத்வஸித்தி,:!

ஸாக்து,கு,ாதி,வயவஸ்து,ாலக்குனுத் ஆத்மபே,து,ஹேதோ:

நிருத்த: ஸ்துதித்வாவஸாயாத் । யது,யஸ்தி ஏகதுயா நிருத்தே, கூக்குவதித், சௌபாரி அவிநாபா,வ நிப,நத,நதயா அவக,நதவுய: *ஏகைவ வர்த்ததே பி,நநா ஒயோத்ஸ்நேவ னுமதீ,தி,தே:” இதி ப,ராஹ்மபுராணே த,ர்யநாத் । யது,ா ஒயோத்ஸ்நா, ஒயோத்ஸ்நாவதோ பி,நநாபி அவிநாபு,தா வர்த்ததே இதயர்த்த,: । அநேந காரணுந்தர்ப,ாவோப்யபாஸ்த:, ஈஸ்வரத்வவத் தஸ்யாபி த,விநிஷ்ட,த்வாஸம்ப,வாத் । ஒக,ஒஜந்மாதி,காரணத்வம் ஆஸ்ரயாந்தரேபி ப,வேத । ப,ரஹ்மலக்ஷணதுயா ந *நிருத்தே,ஸ்யத்வம் ஸ்யாத {நிருத்தே,ஷ்டவுயம் ஸ்யாத இதி தாக்கோயஸ்த,பாட,}ஸ்குணோஸ்ய அஸாத,ாரணாத,ரமத்வாத் । நிருத்தி,ஸ்யதே ச “ஐந்மாத,யஸ்ய யது:” இதி । கிஞச, குத்ரேயம் அநுவிஷ்டி? ந தாவது,பாத,ாநே, தஸ்ய “ஸதே,வ, ஏகமேவ” இதயேகத்வாவத,ாரணுதி க்வதித் அநுப்ரவேஸாபி ஏகதுயாவிரோதி,தி சேத - ந தயோரநுப்ரவேஸாப,ாவே ஒக,து,பாத,ாநதவும் ந நிருவஹதி ப,ரஹ்மண:, அபரிஜனுமித்வாத், பரிசாத,த,த்வாச்ச!

நஸைவமத்ர த,ர்மிக,ராஹுகத்வாத் அந்வயவ்யதிரேகாப,யாம் அநுபபத்தே: வசநப,ஸாத,வா கஸ்யதித் காரணத்வம் அப,யுபத,நதவுயம் । ந சதுஷ்டயமப்யத்ரேதி கது,மியம் காரணதுயா ஸ்வீக்ரியதே ஸ்வரூபாந்தர்ப,ாவாத் அவர்ஜுநீய: ததஸந்நிதி,- ரிதி,சேத - ஸத்யம், அவர்ஜுநீயத்யைவ ஸந்திதி,ரஸ்யா:, ந து காரணதுயா, தத,ாத்வே ப்ரமாணுப,ாவாத் । நாபி நிமித்தே-நந்தர்ப,வதி, அத,வித்யபத,ப்ரகோபாத, ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய தஸ்ய ஈஸ்வரஸ்ய ஸஹாயாநபேக்ஷத்வாச்ச! அநேந உபாயாந்தர்ப,ாவோப்யபருத்த,: । தஸ்ய “மாமேகம்” இதயேகத்வநிருத்தே,ஸாத, அமோக,ஸங்கல்பதுயா ஸஹாயாநபேக்ஷத்வாச்ச! நநு - ஸ்ரீமத ஏவ தஸ்ய உபாயத்வம் உபதி,ஸ்யத இதி சேத-ந - தத்ர சரணயோரேவ சரணதுயா அவஸ்யமாநத்வாத, தத,ாபஸாய இதி சேத ந - சரணுவிதி த,வித்வவிரோத,ாத! அதோ விஶேஷங்கணதுயா நிர்தி,ஷ்டாயா:விநியோக,ாந்தரமந்வேஷ்டவுயமிதி! ந த்ருதிய:, ப்ரமாணுப,ாவாத । நநு - கோடித்ரயாநந்தர்ப,ாவவேற்றுவத் ஆத்மஜாத்யநந்தர்ப,ாவ-

ஹது:, வயாபகத்வேங்வரத்வயோ: ப,க,வதி,வ அஸ்யா அபி வித,யமாநத்வாத் நாத்மஜாந்யந்தர்பூதா, தாப,யாமேவ ஹி புருஷாந்யத்வம் உத்தமபுருஷஸ்யோபதி,ஷ்டம் । *உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: யோ லோகத்ரய- மாவிஶ்ய பி,ப,ர்த்யவ்யய ஈங்வர: । இயமபி தத,ா வயபதி,ஶ்யதே, *யத,ா ஸர்வக,தோ விஷ்ணு: ததை,வேயம் த,விஜோத்தம* *ஸ்வரிம் ஸர்வபூதாநாம* இத்யாதி,ஷ்விதி சேத ந - ப்ரத,மஸ்து ஸ்வரூபாஸித்,தே,ா ஹது: நைஸ்தைஸ்- ஶரீரவிஶேஷங்க: ஸர்வத்ர ஸந்நிதே,ரேவ ஸர்வக,தார்த்த, - தவேந விவக்ஷித்வாத் । தத,ாத்வம் ச ப்ரஸ்நப்ரதிவசநோப- பாத,நப்ரகாஸரரேவாவத,ார்யதே । தத,ாஹி - பூர்வத்ர - *தே,வெள த,ாத்ருவித,ாதாரேள ப,ருகே,ா: க,யாதிரஸ்தியது ஶ்ரியம் ச தே,வதே,வஸ்ய பத்நீம் நாராயணஸ்ய ச* இதி ஶ்ரிய: க,யாத்யாம் ப,ருகு,பத்ந்யாம் பராஸரோக்த்யா உத்பத்திம் உபங்ருத்ய மைத்ரேய: ப்ருச்ச,தி - *கதிரோத,ாத ஶ்ரீ: ஸமுத்பந்நா ஶ்ருயதேடம்ருதமந்த,நே । ப,ருகே,ா: க,யாத்யாம் ஸமுத்பந்நேதயேதத,ாஹு கத,ம ப,வாந* இதி । ந ச ஏகஸ்யா அநேகத்ர உத்பத்திவிரோத,தி,யா அயம் ப்ரஸ்ந:, தஸ்ய காவாதி,பே,தே,ந ஸம்ப,வாத், மஹதாம் யுக,பத்ஸம்ப,வாச்ச, *தத்தக்லபாந்தவருத்தாந்தமதி,- க்ருத்ய மஹரஷிபி,: தாநி தாநி ப்ரணீதாநி வித,வாநத்ர ந முஹ்யதி* இத்யத்ர பரிஹ்மருத்தவாச்ச, அதோயமேவ ப்ரஸ்நார்த்த, நித்யதயா நிகி,ஸ்ரூக,ஷ்ஜநந்தவேந ப,க,வதா நிரபாயதயா ச ப்ரதி,தாயா: கத,மயமுபதே,ஶ: ? தத,ாத்வே நித்யதவாத,யஞபபத்தேரிதி । அயமேவ யுக்த:, உத்தராஙு- குஸ்யாத் । தஸ்யோத்தரம் - "நித்யயவேஷா ஹக,நமாதா விஷ்ணு: ஶ்ரீரநபாயிநி! யத,ா ஸர்வக,தோ விஷ்ணு: ததை,வேயம் த,விஜோத்தம* இதி । தஸ்யாயமர்த்த,ந நித்யதவாதே,ர ஹநமநோ விரோத,: உப,யோர்விஷ்ணேள ஸஹஸந்த,ர ஶநாத். யத,ா விஷ்ணு: நித்யதவாதி,க,ஸ- கஸ்ஸந் ஸர்வஸ்ரூக,த்தராஞ்ய ஸர்வேஷா தே,ஸ்காவாதி,- விஶேஷங்க: க,த: நைஸ்தை: ஶரீரர: ஸந்நிலுபித: ஏவம் இயமபி நித்யா நிகி,ஸ்ரூக,ஷ்ஜநந் - நிரபாயா ஸதி நைஸ்தை: தத,நுரூபைஸ்ஶரீரர: ஸர்வத்ர ஸந்நிலுபிதேதி நாருப-

பத்திரிதி । அஸ்யாயமேவாரத்தோ யுகத: "அரத்தே, விஷ்ணு-
ரியம் வாணி" இத்யுபக்ரம்ய அத்யாயஸேஷன் -
"புகுவத, விக்ரஹவிஶேஷங்கள், ஸ்தத, நுகு, சீன: எததி, யை:
விக்ரஹங்கள் ஒகுத்துவ்யாப்திப்ரகாரோபபாத, நாத: அந்யத, ர
ஸர்வக, தத்வநிரதே, சூஸ்ய ஸ்வரூபவ்யாப்திபரதவே
உப, யோ: ஸர்வத்ர வ்யாப்த்யுபபாத, நாத: புலலிங்க, கா:
பத, ராத்தோ: புகுவத, ரூபம், ஸ்தரிலிங்க, கா: பத, ராத்தோ: ஸ்தம்
ஸ்வரூபமிதி விபாகோ நோபபத, யதே!

ஏவழுத்தரத்ராப்யுபபாதி, தம். "அம்மையர்யத, ரூக, தஸ்வாய்
தே, வதே, வோ ஒனாச்த, ந: । அவதாராந் கரோத்யேஷா தத, ர
ஸ்தத்தஸ்தலூராயிநி । புநஶ்ச பத, மா ஸம்பூதா ஆதி, தயோ-
டுத, யத, ரூரி: யத, ரூது ப, ராக, வோ ராம: தத, ராடுத, த, ரஸீ-
த்வியம் ॥ ராக, வத்வேடப, வத்ஸ்தோ ருக்மிணீ கருங்கண-
லுந்மநி । அந்யேஷா சாவதாரேஷா விஷ்ணேஷாநபா-
யிநி ॥ தே, வத்வே தே, வதே, ஹேயம் மஞ்சியத்வே ச மாநுஷி
விஷ்ணேஷாரதே, ஹாநுரூபாம் கை கரோத்யேஷாநத்மநஸ-
தநும் ॥" அந்யைவ தி, யா - *த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப, !
ரூக, த, வ்யாப்தம் சராசரம்" இத்யாதி, கமபி நேயம். *ஸௌம்யா-
ஸௌம்யையர்ரூக, த, ரூபை: தவயைத்ததே, வி பூரிதம்" இதி
தத்தெரவ விவருத்தவாத ஏவழுபபாத, நாத: உப, யோஷ-
ஸ்தரிவிஶேஷங்கர்வ்யாப்திரித்யவத, ராயதே: தேஷ" ஸர்வேஷா
ஸ்தரேஷா ஸௌப, ரிப்ரமுக, வத, கு, னைத, வாரா வ்யாப்திரித-
யுபபத்தே: ந க, டகுஸ்ப்ரப, ரதாநுகார: ஸுத்ரிதம் சைதத-
"கு, ஞாத, வாராவோகவத" இதி । யங்ச த, விதீயோ ஹேது:,
ஸோப்யப்ரஸித, த, : ஸ்வேதரஸகவபத, ராரததே, ஸ்வர-
தவஸ்யைவ புருஷாந்யத்வஸாத, கத்வாத, அந்யத, ர
கதிபயேஷ்வரத்வமாத்ரேண புருஷாந்யத்வே ஸர்வேஷாம்
பும்ஸாம் ஈஸ்வரத்வாபத்தே: ந ஹி ஸ்வஸ்தரமாத்ரஸ்யாப்ய-
நீஸ்வர: கஸ்தி, அஸ்தி" இத்யாதி, யும, "ஶாந்தாநந்தேத்யாதி,-
ஸ்வோகோக்தம் ச" என்றும், ஏதத, வ்யாக, யாநத்திவே -
"தி, வ்யாதுமஸ்வரூபத்திலூங்காட்டில் ப்ரியதரமாயிருக்கக-
க்கடவுதாய், மூர்த்தம் ப, ரஹ்ம என்னும் பெயரையுடைத்தான்

தி,வயமங்களவிக்,ரஹும் தொடக்கமான அவற்றுடைய நாநாவிக்,ரஹங்களடைய அவனுக்கு அநுரூபமான அவ்வெவ விக்,ரஹங்களாலே சௌர்வகாலமும் ஆவிங்குறம் பண்ணனிநிற்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது¹ என்றும், “அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ” என்று தொடங்கி அத்யாயஶேஷத்தாலே இவருடைய விக்,ரஹவிஶேஷத்தாலும் ஜகத்யாபதிப்ரகாரத்தைச்சொல்லி உபபாதி,க்கையாலும், ஸர்வ'ஶப்தத்துக்கு விக்,ரஹங்யாபதியே அர்த்தமென்னக்குறையில்கிற. அங்கனன்றிக்கே, ஸ்வரூப வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறதாகில் - “தேவதிர்யங்மறுஷ்யேஷ” புந்நாமா புக,வாந் ஹரி! ஸ்த்ரீநாம்நீ ஸ்கந்மீர்னமத்ரேய நாநயோர்வித்யதே பரம்² புல்லிங்கு,ஶப்த,வாச்யமானவை புக,வத்துரூபம். ஸ்த்ரீலிங்கு,ஶப்த,மானவை ஸ்கந்மீஸ்வரூபமென்று பிரித்துச்சொல்லக்கூடாது³. என்றும் - இவ்வோ அர்த்தங்களைப் பிரமாணலித்து,முமன்றியிலே, ஸத்தாவத்துமன்றியிலேயிருக்க யாவர் சிலர் ரஹஸ்யாருபேண உபதேவித்து ஜகத்தை மோஹிப்பிக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸகலவித்து,வஸ்துவிலக்ஞமாய், நிகிலஜக,தே,ககாரணமாய், நிரஸ்தஸமஸ்தஸமாப்யதி,கவஸ்துஜாதமாய், ‘நாராயண’ஶப்த,வாச்யமான பரப்ரஹமமே ஸகலவேத,ாந்தவேத்யமென்று ப,ரஹஸ்யமீமாம்ஸாஸுத்ரந்யாயத்தாலே அறுதியிடுமெவர்களாய், வேத,வித்து,குரேஸரருடைய நினைவைப் பின்சென்றிருக்கக்கூடவ நம்மாசார்யர்களாலே அங்கீகரிக்கப்படார்களென்றிடு நம்மாலும் ஆதுரிக்கப்படார்⁴ என்றும் நயினுராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே ‘ஸ்கந்மீவிஶிஷ்டமாய்க் கொண்டு வயாபிக்குமென்கிற பகும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற்சொல்லுகிற ஸ்வவிஷ்டிபேதத்தாலேயாதல், ஸ்வரூபநிருபக்தவநிபந்த,நமான அப்ருதக்பாவத்தாலேயாமித்தனையல்லது, ஈஸ்வரன் ஸ்வரூபத்தோபாதி ஸ்வரூபத்தினுடைய பரமமஹத்வத்தாலாக மாட்டாது. அப்படியாமாகில், ஈஸ்வரது,விதவாதி,களாகிற தே,ாஷங்கனான்டாம். இவற்றுடைய பதநீதவஸ்ருதியோடும் ஈஸ்வரஹஸ்யம் ஏகதவஸ்ருதியோடும் விரோதி,க்குமாகையாலே ஸ்ரியபதித்வநிருபித-

மாண ஸ்வரூபமே வயாபகமென்றதாயிற்று' என்று வாதி,கேஸரி அழகியமணவாளீயர் அருளிச்செய்தார். ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே - 'அதிஶயகரியான ஸ்வமிக்கும் வகுப்புஸம்ஸ்தாநாபஜாத்யாதி,போலே நிருபகத்வநிபந்தநமான ஸ்வரூபாந்தர்ப,ாவழுண்டாகையாலே' என்று வாதி,கௌமார,ரவுரான யாழுண்சார்யர் அருளிச்செய்தார். அத்தொலைபே,த,ாபே,த,பகுங்களில் விருத்த,ஸமுச்சயநிபந்தநமான ஸ்வரூபாந்தைய அக,ஷதக,தநாஸக்தியைக் கொள்ளாமையாலே அது அஸ்தப்ரதிபந்தி.. 'அதோ ஜீவத்வேப்யஸ்யா: ஸ்வரூபவிபு,தவேந பதிஸ்வரூபாநுரூப்யமிதி', என்றதும். "வாலாக,ரஷ்டப,ாக,ஸ்ய ஷதத,ா கஸ்பிதஸ்ய ச, ப,ாகே,ா ஜீவ:", "தரஸ்ரேஞுப்ரமாணுஸ்தே" இத்யாதி,ஷநுதிவிருத்தம். ஜீவத்வப்ரயுக்தமான அனுநுத்வம் அவர்ஜூநியமாகையாலும், இவனுடைய விபு,தவப்ரமாணங்கள் அந்யத,ாஸித்த,ங்களாகையாலும், 'வயாப்தனுக்கு ப்ரதிவள்ளுப்புரணாத்வமாவநு- ஓரொரு உபாத்யவச்சி,நநப்ரதே,ஶமே ஸர்வத்தைத்தும் நிர்வாகிக்கவல்ல மக்தியையுடைத்தாயிருக்கை' என்று கஸ்பிக்கைக்கும் கஸ்பகமில்லை. ஜாதி வயக்திதோறும் பூர்ணமாக வயாபிக்கக்காணுமையாலே இவனுக்கிது கொள்ளில் பதிரிர்வயாப்திக்கு விரோத,ப்ரஸங்க,மில்லை. இதை அக,ஷதக,தநாஸக்தியால் நிர்வாகிக்கில் விருத்த,ஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரபகுத்தின் படியாகாதாப் போலவும், வேத,ம் ப்ரமாணமென்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூப்ரணீதமின்றியிலே அபேள்ளுக்கையத்வாதி,பே,த,முண்டாகையாலும், தே,ஹாதிரிக்குன் ஆத்மா என்கிறவிடத்தில் ப,க,வச்சே,ஷி தவாதி,பே,த,முண்டாகையாலும், பரபகுத்தின்படியாகா என்னில் ஸ்வரூப்தைய அந்தர்வயாப்திபதிரிர்வயாப்திக்கில் அக,ஷதக,தநாஸக்தியாலே பரபகுத்தின்படிஆகாதென்று கைக்கொள்ளுவது.

இதி ரஹஸ்யவிலேகே ஜீவிபு,தவக,ண்ட,நம் நாமத,வித்யோ விவேக: ஸமாப்த:

அது பூர்வபகுதி:
ஶரணவசஸ: ஸாதநமிதி

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்துமூன்றுமதி, காரத்திலே - ஸிதி, தேராபாயத்தைப்பற்றி வரும் கலக்கங்களும், அவற்றின் பரிஹாரங்களும் சொல்லுகிறோம். அநாதி, காலம் அநாத, ரித்த ஈஸ்வரன் இன்று ஒருத்தனை ஆத, ரிக்கிறது தன் ஸ்வாதந்த்ரயமாத்ரத்தாலேயன்றோ? இங்ஙனன்றாகில், "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள் வைத்தான் அன்றென்னைப்புறம் போகப்புணர்த்து என்செய்வான்" என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பம் செய்ய, ஸர்வேஶ்வரன் "தழுவிக்மபணி முகில் தூரியம் முழுக்கினை" இதொழிய வேறெருகு உத்தரம் அருளிச்செய்தானு? ஆகையால் நாமொரு உபாயா-நுஷ்ட, அநம் பண்ணுவைக் என்னென்பது, "நடுவே வந்து உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை" என்கிறபடியே *அருள் புரிந்த சிந்தையார்மேல் வைத்த"வன் தானே ரக்ஷித்தபோது காணுமத்தனையன்றோ" என்று சிலர் கவங்குவர்கள், இவர்களைத் தெளிவிக்கும்படி - ஈஸ்வரன் ஸ்வாதந்த்ரனோயாகிலும், வைஷாம்யநைநர்க், ருண்யமாகிற தேராஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன்பக்கலிலே ஒரு வ்யாஜுத்தை-யுண்டாக்கி அத்தை அவலம்பி, ததுத்தான் ரக்ஷிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை, "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன் என்ன, திருமால்வந்து என் நெஞ்சுகநிறையப்புகுந்தான்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்... இப்படியானால், "இன்றென்னைப் பொருளாக்கி" என்கிற பாட்டுக்கும் இதுக்கும் மூலமான வசநங்களுக்கும் நிர்வாஹமே-தென்னில் - அது சொல்லுகிறோம் - ஈஸ்வரனுக்கு ஸஹாரஸ்களான ஸ்வாதந்த்ரயகாருண்யங்களினுடைய ப்ராத, அந்யத்தாலே இவற்றுக்கு வ்யாஜுடுதங்களான விஶேஷ-காரணங்களை அநாத, ரித்துப்பண்டனைப் பராங்முக, ஞங்கு-கைக்கும், இவற்றுக்கு வ்யாஜுடுதங்களான விஶேஷகாரணங்களை ஆத, ரித்து இன்றென்னை அபி, முக, ஞங்குக்கைக்கும் உண் ஸ்வாதந்த்ரயமும் க்ருபையுமொழிய வேறெருகு ப்ரத, அந-காரணம் கண்டிவேன்.

எனக்குக் காட்டாதே ஸ்வதங்ஸுரவழுஞ்சனான நீ கண்டதுஞ்சா-
தில் அருளிச்செய்யவேணுமென்ன, ஈஸ்வரன் நிருத்தரனு-
யிருக்கிறவிருப்பாலே ஸ்வாதந்தர்யக்ருபைகளினுடைய
ப்ராதாந்யத்தை நாட்டுக்கு வெளியிடுகிறார். இத்தால்
இச்சேதநீண விலோபகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதாந்காரணம்
ஈஸ்வரன்வாதந்தர்யம். இதுக்கு ஸஹகாரிகாரணம் ப்ரவா-
ஹாநாதி,யான ஸ்வாத்தாநாதிலங்குநம். இவனை போகோப-
கரணமாக்குகைக்கு ப்ரதாந்காரணம் ஈஸ்வரனுடைய
ஸ்வாபாவிக்காநுஞ்சயம். இதுக்கு ப்ரதிபந்த,கமான ஈஸ்வர-
நிக்ரஹத்தை ஶமிப்பித்துக்கொண்டு ஸஹகாரிகாரண-
மென்று பேர் பெற்றது - இவனுடைய ஸாக்ருதவிஷே-
த்த,வாரக்க்ருபையடியாகவந்த வசிக்ரணவிஷேஷங்கள் என்று
ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வபாவத்தையும், ஈவஷம்யனநர்க்குஞ்ச-
யங்களில்லாமையையும், பந்து,மோகநாதி,வயவஸ்தை,
யையும் ப்ரமாணப்ரதிநியதமானபடியே அநுஸந்தி,தது
ஸ்வதந்தரனுடைய க்ருபையிலேயுன்றிப் போரவடுக்கும்
என்று 'கருத்து' என்றும், நாவாமதி,காரத்திலே முக்தராவார
- ஶாஸ்த்ரசோதி,தங்களான உபாயவிஷேஷங்களா-
லுண்டான பகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே அத்யநந்தநிவருத்த-
ஸம்ஸாரராய்' என்றும், 'ப்ரதாநவிரோதி,க்ருச் செய்யும்
பரிஹாரத்தை, 'தஸ்ய ச வசிக்ரணம் தச்சரஞ்சகதி,ரேவ்'
என்று கடவுள்வியில் வசிகார்யப்ரம்பரையை வகுத்த-
விடத்தில் பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்' என்றும்,
இருபத்து மூன்றும் அதி,காரத்திலே 'கருபாவியிஷடனுளை
ஈஸ்வரன் *கருஞ்சனம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்கிறபடியே
விதி,தோபாயம். இவனுக்கு ப்ரஸாத,நங்களான பக்தி-
ப்ரபத்திகள் வாத,யோபாயங்கள். ஒரதி,காரிவிஷேஷத்துக்கு
கர்த்தவ்யமாக *மாமேகம் ஸரணம் வரஜ* என்று
விதி,க்கப்படுகிற ப்ரபத்தியை அதி,காரிவிஷேஷங்களா-
மென்று சிவச் சொன்னவிடம் அதி,காரிவிஷேஷங்களத்துக்கு
குச்சொல்லும் வகுங்காத்தோடு சேராமையாலே அதிவாதம்.
இங்குணவுவாதபோது, ஈஸ்வரன் உபாயமாய் நிற்க,
உபாஸநாதி,ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களும் அதி,காரிவிஷேஷ-
ங்களாம். ஆகையாலே ப்ரபத்தியுங்கட்டபாயமன்றென்று

சிலர் அதிவாதம் பண்ணுகிறதும் ஸிதி,தே,ாபாயத்தினுடைய ப்ராத,ாந்யமடியாகவிட்டனை. அது ப்ரத,ாநமான படி ப்ரஸாத,நங்களாலே, ப்ரதிப,நத,கமான நிக,ரஹும் யமித்தால் ஸ்வாப,ாவிகாநுப,வத்துக்கு ப்ரயோஜுகமாகையாலே' என்றும், 'ஸிதி,தே,ாபாயம் ப்ரத,ாநமேயாகிலும், தத,வயீகரணுர்த்த,மான ஸாத,யோபாயாநுஷ்ட,ாநத்துக்கு 'இன்றென்னை' இத்யாதி,பூர்வாசார்யவாக்யவிரோதம் இல்லை' என்றும், 'இப்படி ஈங்வரஸ்வாதந்த்ரயஸஹஜகாருண்யங்களடியாகவரும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் சொன்னாலும், ஸம்ப,நத,விஶேஷமடியாகவரும் கலக்கத்துக்கு பரிஹாரம் சொல்லுகிறோம்' என்றும், 'இவையெல்லாம் ஸ்வரூபத்துக்குப்பொருந்துமோ என்று சிலர் ஸிதி,தே,ாபாயமுக,த்தாலே ஸாத,யோபாயயர்த்தை அழிக்கப்பார்ப்பர்கள். அவர்களை விவக்கும்படி - பரமர்வஷிகளும், ஶ்ரீப,ாங்கயகாராதி,களும், விஶ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்த,நாதமநிகேஷபாதி,களைத்தாங்களும் அநுஷ்ட,த்து. இதுக்கு ஶாஸ்தரங்களை முதலிப்பித்துக்கொண்டு உபதே,ஸபரம்பரையும் நடத்திப் போருகையாலே ஶேஷித்வாதி,ஸம்ப,நத,ம் நிதயமேயாகிலும் கர்மவான்களான ஜீவர்கள்விஷயத்தில் ஈங்வரன் ஒரு ஸாத,யோபாயவிஶேஷத்தை முன்னிட்டல்லது ரக்ஷியான் என்று ஶாஸ்தரம் சொல்லுகையாலே ஶாஸ்தரநிஷ்ட,ருக்கு பரிக,ரஹுக்கவேணும்' என்றும், 'தன்னை ஈங்வரன் ரக்ஷிக்கும்போது ஸம்ப,நத,ததோடுகூட விலக்காமையே வேண்டுவதென்னில், அதுவும் அநுபபந்நம்' என்றும், இருபத்தேழாமதி,காரத்தில், 'ஸாத,யோபாயவிஶேஷத்தாலே வயீகார்யமுமாய் ப்ராப்யமுமாயிருக்கிற ஸிதி,தே,ாபாயம்' என்றும், 'புருஷார்த்த,த்துக்கு ஸாத,நமாக ஶாஸ்தரவிலீத்மான ஸாத,யோபாயமும் ப,ரந்யாஸபர்யந்தமாக அகிஞ்சநானுக்கு அநிஷ்டநிவர்த்தியைச்சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஆர்த்த,மாக அநுஸந்தே,யம்' என்றும், 'உபாயப்ரகாரம் வயீகரணவிஶேஷம்' என்றும், 'அகிஞ்சநானுன் அதி,காரிக்கு யத,ாவிதி,ரக்ஷாபேசுகாபூர்வகப,ரந்யாஸத்தையொழிய வேறொன்றுல் அபேகையில்லாத ஸிதி,தே,ாபாயத்தை

"மாமேகம்" என்று காட்டி அதினுலே வசிகரணுரத்துமான ஸாத்யோபாயத்தை "ஸரணம் வரஜு" என்று விதி,யாலே காட்டுகிறது. இப்படி விதி,க்கிற ப்ரபத்திருபவித்யைக்கு ஸரண்யப்ரஸாதநமாசோதி,தத்வத்தாலே வருகிற உபாயத்வமும் பக்தியோடு துல்யம் என்றும், இருபத்தொன்பதாமதி,காரத்திலே "என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னாருளே" என்றும், "இசைவித்தென்னை உன் தாளிசௌக்கீழிருத்துமம்மானே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபாயபூதனா அவன்செய்விக்கச்செய்கிற வ்யாழமாத்ரத்தை அவனேடோக்க உபாயமாக எண்ணுங்கை, உசிதமன்றென்று ஏகஷப்ததாத்பர்யம். இப்படி ஸித்,தே,ாபாயத்தைப்பற்ற ஸாத்யோபாயம் வ்யாழமாத்ரமாய் ப்ரதாநமின்றிக்கே நிற்கிற நிலையைப்பற்ற 'ஸம்பந்த,ஒன்றாநமாத்ரம், ஸித்,தே,ாபாயப்ரதிபத்திமாத்ரம், அநிவாரணமாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம், அசித்,வ்யாவருத்திமாத்ரம், சௌதந்யக்ருத்யம், சித்தஸமாத,ாநம், அதி,காரிவிஶேஷங்கள்' என்று இப்புடைகளிலே அதிவாதம் பண்ணினுரக்கள். இவ்வந்யப்ரோக்தியைக் கொண்டு இவைதானே அர்த்தமென்று அறுதியிடவொன்றாது. இவை எவ்வாம் "ஸரணம் வரஜு" என்கிற விதித்து விருத்து,ங்களாம். அதிப்ரஸங்க,அதி,தே,ாநங்களுமுண்டு. அதெந்குளே யென்னில், ஸம்பந்த,ஒன்றாநமாத்ரமென்றாலும், ஸித்,தே,ாபாயப்ரதிபத்திமாத்ரமென்றாலும், அது வாக்யமாத்ரஜந்யமாகில் விதி,விஷயமாகமாட்டாது. அவிதே,யஞ்சாநத்தாலே மோக்கமென்பாருக்கு உபாஸநாதி,விதி,விரோதம் பக்காயதி,ஸித்து,மது,தத்வஞ்சாநமுடையவருக்குப் பின்பு கர்த்தவ்யமான ஒன்றாநாநத்ரமாகில், ப்ரபத்தியினுடைய விதி,வகுக்குறுப்புக்குட்டாநவாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியே இதன் ஸ்வருபமங்கீரிக்கவேணும். ஸித்,தே,ாபாயத்தையறிந்து அது தனக்கு கார்யக்ரமாம்படிபண்ணுவிற விதி,ப்ராப்தப்ரார்த்தநாப்ரவகப்ப,ரந்யாஸருபாதி,காரிக்குத்யத்திலேயிரே தாத்பர்யம். அநிவாரணமாத்ரமென்றது விலக்காதமாத்ரமானால் ரகுக்குண்ண ஈஸ்வரரை இவன் முன்பு ப்ரப,வஞ்சும் விலக்கினுக்கில், ஈஸ்வரரஞ்சுடைய ஈஸ்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம். அபரா-

தத்தாலே நிகரவுத்தை உண்டாக்கி விலக்கினுள்ளில், இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்திப்ரஸாதநமேயாக வேணும். ஸ்வரக்குறைத்துவ்யாபாரத்தாலே விலக்கினுள்ளனில் - நிரவ்யாபாரமான சொஞ்சபதிப்ரஸயாத்யவஸ்தைகளிலும், வ்யாபரிக்க யோக்யனுயிருக்கிற ஜாகரத்து, ஶையிலும் விலக்காதேயிருக்கும்போதும் ஈஸ்வரன் மோகங்ப்ரதாநம் பண்ண ப்ரஸங்கி, க்ரும். அநுமதிமாத்ரமென்னுல், அது உபாஸ்கனுக்கும் துல்யம். அசித்வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம் ப்ரதிசூலது, ஶையிலுமுண்டாகையாலே இவ்வளவே ரக்ஞீயதைக்கு உறுப்பாகாது. சௌதந்யக்ருத்யமென்னுல், உபாஸநாதி, களும் மற்றுமுள்ள சேதநவருத்திகளுமெல்லாம் சௌதந்யக்ருத்யமாகையாலே இதுக்கொரு வாசி சொவ்விற்குகாது. சேதநனுக்ருத்தானே வருமதென்று விவகூரிக்கில், உபதே, யாதி, கள் வேண்டாதொழியும். புலாநுபயுக்தசித்தஸமாதாநமாத்ரமேயென்னில், தந்தாம் ரூச்யநுகூபமாக ப்ரதிபுருஷம் வேறுபடும். *வரஜ* என்று விடே, யமாய், புலதுத்காமநாதி, களன்றிக்கேயிருக்கிறவித்தை அதி, காரிவிஷேஷன்மென்னவொன்னுது. கர்த்தவ்யமாக விதி, க்கிற ப்ரபத்தி தனக்கே இப்படி ஏதேனுமொரு கண்ணழிவு பண்ணில், உபாஸநாதி, களையும் இப்படிக்கண்ணழிக்கலாம். அப்போதும், இம்முகங்களாலே உபாஸநாதி, களிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்கு வ்யாவ்ருத்திசொல்ல நினைத்தது தலைக்கட்டாது. ஸ்வவிஷயஸ்விகாரவியிஷ்டமாய்க்கொண்டு புலப்ரதாமாகாநிற்கச்செய்தே இஸ்வித்தே, பாபாயம் ஸ்வீகாரத்தாலும் நிரபேஷமென்று புத்தி, பண்ணவேணுமென்னில், இதுத்துக்குத்துவிதி, போலே ஆரோபிதமாதல் ஸ்வவைசநவிருத்தமாதலாம். ஆகையால் ஈஸ்வரன் ப்ரஸாதநீயனுய ப்ரதாநமான ஸித்தே, பாபாயம், புக்தி ப்ரபத்திகளிரண்டும் ப்ரஸாதநங்களாய்க்கொண்டு ப்ரதாநமல்லாத ஸாதி, யோபாயங்கள். 'இவையிரண்டத்தொன்றிலே யதாதி, காரம் நிலையாகக் கடவது' என்றும், 'இப்படி புக்த்யாதி, கள்போலே யருணகத்தித், ரமும் கர்த்தவ்யமாக விதி, க்கப்படுகையாலே தன்னுல்வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, ஈஸ்வரருஷவரும் நன்மை முலைப்பால்போலே' என்கிற பின்னான்

வார்த்தைக்கு புக்திப்ரபத்தயாதி,களைல்லாம் அவனுவும் வருகிறதென்று நினைக்கவேணுமென்று தன்னுடைய பராதி,நகர்த்ருத்வத்திலே தாத்பர்யம்.

*அந்யவிம்வாஸபிதி,தி,யர்த்தி,ம் புக்தியபாயவிதி,ம் வதி,நி,ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷ்வரியிஸ்வாஸம் ஆதி,த்தே முக,பே,தி,தி:। மதி,யோபஹுதபாத்ரஸ்த,தீர்த்த,தி,குஷ்டாந்தவர்ணனநம் । அஹங்காராந்வயே து ஸ்யாத் ப்ரபத்தாவபி புக்திவதி, ஆகையால் *ப்ரஸ்தி, மதி,வருத்தமசிந்தயித்வா* இத்யாதி,கள், முன்பு தான் பண்ணின ப்ரபத்திக்கு கஷ்மைகொள்ளுகிற படியென்று சிலர் சொல்லுமதுவும் அஹங்காரஸ்பர்ணாதி,- ஶங்கைகையைப்பற்றவாமத்தினையல்வது யதி,ஶாஸ்தரமநுஷ்டி,த்த ப்ரபத்தி அபராதி,மாய் அதுக்கு கஷ்மை கொள்ளுகிற படியென்று. அப்படியாகில், *பிதாமஹம் நாதி,முநி,ம் விலோக்ய ப்ரஸ்தி,* என்கிற பூர்வாசார்யபுரஸ்காராதி,களும் தான் செய்கிறதாகையாலே அதுக்கு கஷ்மை கொள்ளலேண்டி அநுவஸ்தை,யாம். இது ஸ்வபரநிர்வாஹுமென்னலாம். இங்குச்சொல்லும் குதர் க்கங்களாலே பூர்வர்கள் பண்ணின ப்ரபத்தியும் அபராதி,மாயறுகையாலே பூர்வர்களை முன்னிடவுமொண்டுதொழியும் என்றும், *புத:ப்ரபதி,நம் வேண்டாவென்கையும் பரபக்ஷமாம். இவ்விடத்திலே சிலர் - *வரஜ* இத்யாதி,விதி,களை அந்யபரங்களாக்கி *யோந்யதி,ஶஸ்தமாத்மாநம் அந்யதி,ந ப்ரதி-பதி,யதே: கிம்தேந ந க்குதம் பாபம் சோரேணுத்மாபஹா-ரிஞா*, *யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷி ஹருதி, ஸ்தி,தி: । தேந சேதி,விவாதி,ஸ்தே மா குங்க,ாம் மாகுருந்க,ம:*, *ஆத்மதி,ஶஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதி,ந ஸ்மர* இத்யாதி,களில் தாத்பர்யக,தி,களையும் பராமர்சியாதே இவற்றைக்கொண்டு ஶாஸ்தரஜந்யஸம்ப,நத,ஜ்ஞாந-மொழிய வேறு முழுகாலைக்கு அநுங்கடே,யமாய் இருப்பதொரு உபாயமில்லை என்பார்கள். இது புக்திப்ரபத்தயாதி,விதி,- ஸ்வாரஸ்யவிருதி,தி,ம்* என்றும், *இங்ஙனல்லாத போது புத:ப்ரபத்திவிதி,ாயக்ஶாஸ்தரமும், அப்படிகளுக்கு ஸிஷ்டா-

நுஷ்டி, நமும் பூர்வஸம்ப்ரதாயமும் ஹிரோதி, கரும் என்றும், இருபத்துநாலாமதி, காரத்திலே உபாஸநாதி, கள் ஸ்வரூபவிருத்த, நக்ளென்று சிலர் சொல்லுவர் கள். இதுவும் ப்ரபத்தியை ஸ்துதிக்கைக்காக அதிவாதம் பண்ணவிடுவர்களாயித்தனே. எங்களேயன்னில், நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு, இவை நாயகங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்த, நக்ளென்னவொன்னான்து' என்றும், 'மோக்ஷப்ரதிகூலங்களான ராகாத, யுபாதி, களாலே வந்த காம்யநிஷித்த, நக்ளேபாலே பற்று, கங்களல்லானமயாலும், மோக்ஷாரத்தி, தனக்கே விதி, க்ளைக்யாலும் உபாஸநாதி, கருக்கு ஶாஸ்தரமுக, ததாலே அநரத்தாவலஹத்வரூபமான ஸ்வரூபவிரோதம் சொல்லவொன்னான்து. ஆகையால், ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதி, கருக்கு நாயகத்வாஸம்பாவித்தவாநரத்தாவலஹத்வங்களில்லானமயாலே ஒரு படியாலும் ஸ்வரூபவிரோதம், ப்ரஸங்கமில்லை' என்றும், 'உபாஸநாதி, கள் அஹங்காராதி, கருப்ப, நக்ளென்னாலுமிடம் ஶாஸ்தரமிசையாதிருக்கச் செய்தே ஆரோபித்தார்களத்தனே' என்றும், 'அபி, சாராதி, களை விதி, தத கட்டனையிலே ஶாஸ்தரப்ரரோசநாதி, களை விதி, ததத்தத்தனையன்றே! முழுக்காவுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்கள் ஏகமாகையாலே ப்ராப்யாநுரூபமான உபாயம் ஈர்வேஶ்வர மென்றுவனுமேயாகையாலன்றே? - *அத, பாதகபீதஸ்தவம் ஸர்வபாவேந பாரத : விமுக்தாந்யஸமாரம்போ, நாராயணபரோ பவ* என்று தர்மதே, வதை தன் புத்ரனுக்கு உபாஸநாதி, களை ப்ராப்யவிரோதி, களென்று நினைத்து நிந்தித்ததென்னில், அதுவும் அத்யந்தாநுபபந்நம்' என்றும், **அத, பாதகபீதஸ்தவம்* என்கிற விடத்திலும் 'பாதகஸப்தத்தாலே உபாஸநாதி, களை நிந்திக்கிற {நினைக்கிற} தென்னக்கும் ப்ரமாணமில்லை. ஆகையால் முழுக்காவுக்கு விலூரிதங்களாகையாலே பக்தி ப்ரபத்திகளிரண்டும் யதாதி, காரம் பரிக்ராஹ்யங்கள்' என்றும், 'இவை *அகிஞ்சனேநாரநந்யகதி* என்றிருக்குமதி, காரிக்கு ஸ்வாதி, காரவிருத்த, நக்ளென்ன ப்ராப்தம். இவ்வதி, காரவிரோதமறியாதே உபாஸநாதி, களிலே ப்ரவர்த்திக்குமவைனப்

பற்ற “நரஸ்ய புத்தி, தெளரப்பல்யாத் உபாயாந்தரமின்யதே * என்றாலும்” என்றும், “இப்படி இவ்வுபாயத்தின் அதிகாரத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் வரும் கலக்கங்கள் ஶமிப்பித்தோம். இனிமேல் பரிகரங்களில் வரும் வயாமோஹும் ஶமிப்பிக்கிறோம். இவ்வுபாயத்துக்கு ஆரூப்ளயஸங்கஸ்பாதி, கள் வேணுமோ? ” “ஆர்த்தோ வா யதி, வா தாருப்த : ” என்றும், “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராபதம் ந தயஜேயம் கதஞ்சந ! தோகோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாதி* என்றும், “யதி, வா ராவணஸ்ஸ்வயம்* என்றும் சொல்லுகிற “ரிபுஞ்சமபி வத்ஸலஞ்ச ஶரண்யன் ஶரஞ்சக, தனுஷடைய தோகங்களைப்பார்க்குமோ? ” அநாலோசிதவிலோகாஸேஷா-வோகஶரண்ய* என்றனரே பூர்வர்கள் பாகரம், ஆகையாலிலை ஸம்பாவிதஸ்வபாவங்களாமித்தனையன்றேவன்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுக்கு -ப்ரபத்தயுத்தரகாலத்தில் ஆரூப்ளயாதி, கள் அநுவர்த்தியாதொழியிலும், ப்ரதிஸமாத, நம் பிறந்து ப்ரபத்திபலமும் குறைவற்றிருக்குமென்னையிலே தாத்பர்யம் கொள்ளலாம். இங்ஙனல்லாதபோது “ஷட்விதா ஶரஞ்சக, தி : ” என்றும், “நயாஸ : பஞ்சாங்க, ஸம்யுத : ” என்றும், “ஸ்வாங்கை, : பஞ்சபி, ராவ்ருதாம்* என்றும், அங்க, அங்கி, களை விபாதித்துச் சொல்லுகிற பல ப்ரமாணங்களுக்கும் விருத்தம்* என்றும், இருபத்தெட்டாமதி, காரத்திலே - ஶ்ரீமானுன் நாராயணன் திருவடிகளிலே அங்க, பஞ்சகஸம்பந்நமான ஆத்மரகாபாஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று தவயத்தின் திரண்ட பொருள்... இங்ஙனல்லாதபோது புக்திருப்மோக்காபாயங்களை விதி, க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களைவாம் அதயந்தவ்யாகுலங்களாம்” என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதிபூர்வ: பகு:

அது ஸித்தாந்த:

ந ஶரணவசஸ: ஸாத. நதவே ப்ரமாணம்
ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லை (உபாயமென்னை

ப்ரமாணவிருத்தமாம்.) எங்களேயன்னில் - "இன்றெறன்னைப் பொருளாக்கி" என்கிற பாட்டுக்கு - அநாதி,காவம் ஈங்கவரன் சேதநனை க்ருபை பண்ணுமைக்கு ப்ரதாநலேஹது ஈங்கவர-ஸ்வாதந்தர்யமென்றும், அப்ரதாநலேஹது ஆஜ்ஞாதிலங்க,ந-மென்றும், இவன் க்ருபை பண்ணுவகைக்கு அப்ரதாநலேஹது ப்ரபத்தி என்றும், தாத்பர்யம் கஸ்பிக்கைக்கு ப்ரமாணமில்லை. ப்ரத்யுத - நிரலேஹதுகத்வமே இதுக்கு தாத்பர்யமென்கைக்கு ப்ரமாணங்களு(மு)ண்டு. *ஸ்வகர்மபி:ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே. புராம்யமாணே* என்கையாலும், *முன்செய்த முழுவினையால்*, *யானேயென்னையறியகிலாதே* என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்கையாலும் அநாதி,காவமிழவுக்கடி கர்மம். *ஐவே து:க,ாகுவே விஷ்டலே: க்ருபா காப்யப-ஜாயதே*. *விதிவாய்க்கிண்று காப்பாரார்*, *நாளெள்ள புருஷ்காரேண* புருஷ்காரமும் மிகையாம்படியிருந்து வந்து படி. *செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்னுமவனிடே.

(ந சாப்யந்யேந ஹேஹநா) உபாயாந்தரத்தாலன்று. (கேவலம் ஸவேச்ச_யா) அப்ரதாநலேஹதுவுமில்லை. (ஏவ) இப்படியே. இதில் ஸம்ஶயவே ஷமுமில்லை. (அஹும் ப்ரேக்கி) *அஸங்கஸ்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா! விஷ்ணவாயதநதி,பஸ்ய தஸ்யைததி,பு.ஷ்யதே பு,ஸம்*, *மாதவனேன்றதே கொண்டு*, *என்னுள் புகுந்திருந்து*, *திருமாவிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன திருமால் வந்தென்னென்கு நிறையப்புகுந்தான்* இத்யாதி,ப்படியே வைஷ்மயநைர்க்குண்யபரிதுராரார்த்த_மாக யாத_குச்சி_க-ப்ராஸங்கி,கஸ=க்ருதவிஶேஷங்களை கஸ்பித்து கடாக்கி ப்பன். (குஞ்சித) அதி,காரிநியமமில்லை. (கத_ாசந) காவநியமமில்லை என்றித்யாதி,ப்படியே ப்ரமாணங்களுண்டாகையாலே இன்று பேற்றுக்கடி க்ருபையேயாகையால் இதுக்கு வசிகர-க்கேபாயம் ஸாத_கமன்று* என்றித்யாதி,யும், *ஸௌவதஸ்யாபி வசிகரணம் பு,வதி* என்று ஸருஞ்க_தியை தச்சே_ஷதாப்ரதி பத்தியென்று அதி,காரிவிஶேஷங்களமாக ம்ருதப்ரகாஷிகையிலே புட்டர் விவரித்தருளினார்.

(பாஷ்யகாரரும் பாஷ்யத்திலே பக்தியை, "ஸ்வாஜ்ஞாதி-வருத்திவ்யவஸாய நிவருத்திமாத்ரேண" இத்யாதி,யாவே அதி,காரிவிஶேஷங்களமாக அருளிச்செய்தார்.) ஆகையால் ஆழ்வார் திவ்யஸுக்திவிரோதமும் பாஷ்யகாரர் திவ்ய-ஸுக்திவிரோதமும், ஸ்ருதப்ரகாஶிகாபட்டர்தி,வ்யஸுக்தி-விரோதமும், வசீகரணேபாயம் ஆர்த்தமாகக் கல்பிக்கிற விடமெங்கும் துர்வாரம். ஸமந்வயாதி,கரணத்திலே ஸ்ருத-ப்ரகாஶிகையிலே பட்டர் ஶேஷ்ஶேஷிப்பாவலூபோபாஸ-நாதமகஞ்ஞாநத்தாலே சேதநேஸ்வரர்கள் ஸங்கத்ராகிற-தற்கு - த்ருஷ்டாந்தமாக "தாவுபெ,ஸ ஸங்க,ச்சே,தே" என்று பூர்வம் அவிஞ்ஞாதஸம்பந்தராயிருக்கிற ராஜபுத்ரர்கள் ஸம்பந்த,ஜிஞ்ஞாநாநாநந்தரம் ஸங்கத்ராவர்களென்று அருளிச்செய்கையாவே ஸம்பந்த,ஜிஞ்ஞாநமே போகுமெங்கிறத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளினார். ரிஷ்டிகஞ்ஞடைய தாத்பர்ய-ஜிஞ்ஞரான பாஷ்யகாரர் குத்யத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணின-துக்கு சுதாமணைம் பண்ணியருளினார் என்றும் பின்னொ முதலானுர் வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளினார்கள்.

(ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவருத்தியைச் சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஸ்வரக்ஷனுர்த்தமான ஸாத்யோபாயத்தை ஆர்த்தமாகச் சொல்லுகை அஸங்கதும். அகிள்சநஞ்ஞா அதி,காரிக்கு பரந்யாஸத்தையொழிய வெறேஞ்றபேசுக-யில்லாத ஸித்தே,ாபாயத்தை "மாமேகம்" என்று காட்டி அவஜுடைய வசீகரணுர்த்தமான ஸாத்யோபாயத்தை "ஸ்ரணம் வரலை" என்று விதி,க்கையாவே காட்டுகிறதெங்கையும், 'ஏக' ஶப்த,ஸ்வாரஸ்யவிருத்தம். பாஷ்யகாரரும் பதினெண்டடு பரயாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கவிலே எழுந்தருளி மாஸோபவாஸம் பண்ணி துழநவுகொண்டு பெற்ற அர்த்தத்துக்கு விருத்தமாகையாவே ஸம்பரதாய-விருத்தம்.

"ஸ்ரணம் வரலை" என்று சோதி,துத்வத்தால் வருத்தி அதினுடைய உபாயத்வம் "ஏக" ஶப்த,த்தாலே அபோதி,தம். "என் உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்-அதுவும் அவனதின்னருளே"

என்கிறவிடத்தில் - இருத்துகையும், “இசைவித்தென்னை” என்கிறவிசைவுமே அவனுடைய அருளின் கார்யமாகையாலே அப்வருளுக்கு அப்ரதாநமாகவும் காரணமன்றிரே. புாஷ்யகாரர் திருவாய்மொழியைக்கொண்டு ஸாதித்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவரே. அப்படிப்பட்டவர் “ஆற்றெனக்கு நின்பாதமே”, “கழல்களைவயே சரணகே”, “நாக்கை மிசைநம்பிரான் சரணை சரண்”, *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்கிறவித்யாதி, ஆழவார்பாகரத்துக்கு விருத்தமாக ப்ரபத்தியை அப்ரதாநவஸிகரணேபாயமாகவும் திருவுள்ளாம் பற்றுரிரே. அப்படிப்பட்டவர் வசீகரணேபாயமென்றால் அதுக்குக் கருத்து, குத்துஞ்சிக்களுக்கு ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிட வொன்னுமையிரே. உபாஸநாதமகஞ்ஞாநத்தை புாஷ்யத்திலே அருளிச்செய்ததுக்குக்கருத்து - அதுவே குத்தயவயாக்யாநத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். புாஷ்யகாரர் தாம் ஸ்வீகாரத்தில் அநுபாயத்வமாகிற *ஏக*யப்து, - தாத்பர்யத்தை அருணமப்பட்டிரே பெற்றது. ஆகையால் அதுவேயிரே இவர்க்குத் திருவுள்ளாம். அப்படிப்பட்ட எம்பிருமானுர் திருவுள்ளத்துக்கு விருத்தமாக *ஏக*யப்து, - தாத்பர்யகல்பநம் அத்யந்தஸாஹஸ்கார்யமாமத்தை,) ‘ஸம்பந்தங்ஞாநமாதரம், ஸித், தே, பாபாயப்ரதிபத்திமாதரம், அநிவாரணமாதரம், அநுமதிமாதரம், அசித்தவயாவ்ருத்திமாதரம், சைதந்யகார்யம், சித்தஸமமாதாநார்த்தம், அதிகாரிவிஶேஷங்களம்’ என்கை அதிவாதமாகிறதும், {இன்விடம் தாஸ்கோயத்தில் சிதிலமாயிருப்பதால் ஶாத்தபங்க்தி காவைவிழ்வை}*ஏஷ் து வா அதிவதத்தி யஸ்ஸதயேந அதிவதத்தி* என்றாலும் விஹுரிதமான அதிவாதமிரே. ஆகையால் இவைதானே அர்த்தமென்று அறுதியிடவேணும்.

இவையெல்லாம் “மாமேகம் யரணம் வரஜு” என்கிற விதி, கு அத்யந்தம் அநுகூலங்களிரே. ப்ரமாணவிருத்தங்களான அர்த்தங்களுக்கேயிரே அதிப்ரஸங்காதி, தே, பாஷ்யங்கள் உள்ளது. ஸம்பந்தங்ஞாநமும், ஸித், தே, பாபாயப்ரதிபத்தியும் ஆசார்யோபதி, ஷ்டமான திருமந்த்ரரூபவாக்யங்ஞாநமாதரமுமாகவாம், தத்வஜ்ஞாநமுடையவ-

அங்கும் பின்பு “ப்ரபத்தேயே” என்கிற வர்த்தமாநநிட்டே, ஸத்தாலே ஸத்தாநுஸந்தேயமான ஆணாநமுமாகவாம். இது உபாயமன்று, ஈஸ்வரனே உபாயம்’ என்பாருக்கு உபாஸநாதி, வித்யாநுக்லயமும், அதினுடைய அதி, காரிவிழெஷந்தனத்வப்ரதிபாதநமும் பாந்தயாதி, யில் ஸித்ததும். ப்ரபத்தியினுடைய - “மாமேகம் ஶரணம் வரலே”, “ப்ரார்த்தநாமதி: ஶரணாகதி:”, “ஸ்வப்ரஸ்ருத்திநிவருத்தி: ப்ரபத்தி:”, “சர்வெண்ண ஶரணம் ப்ரபத்தேயே” என்கிற விதி, ஸக்தாநநுக்டாநுவாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியே அதி, காரிவிழெஷந்தனமாக அங்கீதரிக்கவேணும். ஸித்தே, பாபாயஸ்விகாரமென்ற பாகரதத்துக்கும் அதி, காரிகருத்யத்திலே தாதபர்யமென்ற அம்சம் ப்ராமாணிகம். அதிரிக்தம் அப்ராமாணிகம். விலக்காதமாத்ரமானாலும் அநாதி, காலம் ஆண்ணாதிவருத்தியவஸாயத்தாலே விலக்கென்று பகனானுகிற தந்நிவருத்திருப்ப்ரபத்தி அதி, காரிஸம்பத்தியைக்காட்டுகிற வழியாலே ப்ரஸாதநமாகவாம். அநாதி, காலம் ஸ்வரக்தனுரத்த, வயாபாரத்தாலே விலக்கினுணேயாகிலும், இப்போது ‘பத்வத்ப்ரஸ்ருத்திவிரோதி, ஸ்வப்ரஸ்ருத்தி’ என்று அறிந்து தந்நிவருத்தியாலே உண்டாகிற விலக்காமை ஸாக்ஷப்தயாத்யவஸ்த்தை, களில் இவ்வெயிரே. ஆகையால் அவ்வவஸ்த்தை, யில் மோகநம் வரவேணுமென்கை அஸங்கதம். அநுமதிமாத்ரமென்றாலும், அது உபாஸநத்துக்குத் துல்யமென்கை இல்லம். புத்தி, தெளர்ப, ஸ்வயநிப, நதநமான சோதி, தத்வத்தால் வருகிற உபாயத்வம் கழியுமே. “அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத, வேத, ஸந்தமேநும்” என்கிற அசித்துவயாவருத்தியில்லையே ப்ராதிக்லயத்தையில். ஆகையால் அசித்துவயாவருத்தியே ரக்ஷணியதைக்குப்போரும். சைதந்யக்ருத்யமென்னாலும், இவ்விடத்தில் சைதந்யம் ஸ்வரூபயாத, அத்மய விஷயமாகையாலே “ஆண்ணாநமதோநயது, க்தம்” என்கிற படியே ஸ்வரூபவிஷயமான உபாஸநாதி, களும் புத்தி, தெளர்ப, ஸ்வயநிப, நதநமாகையாலே இதுக்கு நெடுவாசி சொல்லிற்றும். ஸாமாந்தேயந சேதநனுக்குத் தானே வருமென்று அநுக்தோபாலம்ப, ம். சித்தஸமாத, அநம் என்றது தந்தாம் ருச்யநாஞ்சுமாக, புவம் பே, தி, க்கிலும் அவ்வோ

பதூநாகு, ஸார்க்கனாம் இனிப்பண்ணுமென்றும், சித்த-
ஸமாதாநம் ப்ரபத்தாக்களில் வேறுபடாது. ப்ரபத்தி ப்ரார்த்த, நா-
ருபமாய், காமீனயிலே அந்தர்ப, விக்கையாலே அதி, காரி-
விழோஷனமென்னத்தடில்லை. இவ்வத்தி, காரிக்கு, அத், வேஷம்
தொடங்கி கைங்கரியப்ரயந்தம் ப, வைப்ரம்பதையாகையாலும்
அந்யார்ஹாபோஷத்தவழ்க்காநமும் ப, வைப்ரம்பதையாலும்
அந்யார்ஹாபோஷத்தவழ்க்காநமும், ப, க, வத்த-
காமநாகார் யமாகையாலும், அதி, காரிவிழோஷன-
மென்னலாம். ப, க, வத்தப்ரவருத்திவிரோதி, ஸ்வப்ரவருத்தி-
ருபமான உபாஸநத்துக்கு தந்நிவருத்திருபத்வம் து, ரவசம்.
ஆகையால், நெடுவாசி சொல்லிற்றும். ஸித், தே, பாயம்
இவன் ஸ்வீகரிக்கும் த, கையில் இவனுக்கதி, காரார்த்த, மாக
தத்ஸாபேஷமொழிய கார்யகாலத்தில் தந்நிரபேஷமாகை-
யாலே ஸ்வீகாரநிரபேஷமென்றும் நினைவு ஆரோபமன்று-
ஸ்வவசநவிருத்த, முமன்று. அப்ரத, அநலேது வல்லா-
ஸ்வமயாலே அவையிரண்டத்தொன்றிலாகவுமொன்னது-
எம்ரூமானுர்க்கு அபி, மதவிஷயமாய் அவர் பக்கலிலே
பழுக்கக்கேட்டு, தந்நிஷ்ட, ரான் திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான் தி, வயஸுக்கதிக்கு முக்யப, காதை, இவ்வாதிருக்க
அழுக, யதாத்பர்யகல்பநமந்யாய்யமென்று - ப, க, தி
அநுபாயமென்றால் ப, க, தி ஶாஸ்தரத்தில் அவிய்வாஸம்
வருமென்று தத்பரிஹாரார்த்த, மாக, "நராணும் புத்தி,-
தெ, ஸரி ப, வையாது, பாயாந்தரயிஷ்யதே" என்கிறபடியே
ஸ்வருபவிய்வாஸத்துக்கே ஶாஸ்தரவிய்வாஸம் கார்ய-
மாகையாலே ஒரு ஶாஸ்தரத்திலும் அவிய்வாஸம் வாராது-
மத, யோபஹதபாத்ரஸ்த, நீர்த்தத்தருஷ்டாந்தவர்னாநம்
ப்ரபத்தியிலும் வருமென்றதுவும் வஸிகரணுபாயம் என்ற
பகுத்தில் வருமென்கையாலே இஷ்டம். "மத, வருத்த-
மசிந்தயித்வா" என்று ஸ்வபூர்வவருத்தத்தை நினைத்து
இப்படியிறே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவென்று ஸ்வாமி திரு-
வுள்ளத்திலே கலக்கத்தை என்னி அதுக்கு கடமை
கொள்ளுகிறதென்று தோற்றுநிற்க, அவ்வாத அஹங்கார-
யங்கையைக்கல்பித்து தந்நிபந்த, நமென்னக
பரமாசார்யர் திருவுள்ளக்கைக்கத்துக்கு ஹேதுவாம்.
ஆசார்யபுரஸ்காரத்தாலே ப்ரபத்தநகர்த்தா தாமன்றிக்கே

ஆசார்யஞ்சையாலே அவ்விடத்தில் அநுவஸ்தை,யில்லை.
 "பாங்கலூராகிலும் செயல் நூன்றுகத்திருத்திப்பணிகொள்"
 அமாசார்யன் திருவுள்ளாம் பூர்வவருத்தத்தையென்னிக்
 கலங்காணமையாலே அவ்விடத்திலும் அநுவஸ்தை,யில்லை.
 "அதுவுமவளதின்னருளோ" என்கிறபடியன்றிக்கே ஆசார்ய-
 ஞகையாலே அவன் ப்ரஸாத,கார்யமான ப்ரபத்தியை
 அகவனுக்கு ப்ரஸாத,நமீமன்னுமிடத்திலே ஆத்மாஶ்ரயமும்,
 அந்யோந்யாஶ்ரயமும், அநுவஸ்தை,யும் வரும். எங்களே
 யென்னில், ஸாத்,யோபாயம் தன்னையுண்டாக்குவிற ஸித்,தே,ா
 பாயத்தை வழிகரி க்கும்போது தானுண்டாகையாலே
 ஆத்மாஶ்ரயம். ஸாத்,யோபாயம் வழிகரணத்தை அபேக்ஷி-
 கையாலும், வழிகரணம் ஸாத்,யோபாயத்தை அபேக்ஷி-
 கையாலும் அந்யோந்யாஶ்ரயம். ஸாத்,யோபாயமுண்டாயே
 யிதுக்கு வழிகரணத்வமுண்டாகவேனும், ஸாத்,யோபாயஜநக-
 தவம் ஸித்,தே,ாபாயத்துக்கு உண்டாயே ஸாத்,யோபாயம்
 ஸித்,தி,த்கவேனுமென்று சக்ரகம். இப்போது ஸாத்,யோ-
 பாயமுண்டாகை அவனருளாலே. அந்தவருள் அதுக்கு
 முந்தின அருளாலே' என்று அநுவஸ்தை,யாம். பி,ஜாங்குர-
 ந்யாயத்தாலே அநுவஸ்தை, தே,ாஷ்டாய அன்றென்னில்,
 மேல் வழிகரணபரம்பரைக்கு ஸாத்,யோபாயப்ரத,ாநபரம்-
 பரையே ப,லமாய அநிர் மோக்கம் ப்ரஸங்கி க்கும்.
 ப்ரதுமப்ரபத்திக்கு குதாமணாம் பண்ணுவிறவர்களுக்கு புந்-
 ப்ரபத்தும் வேண்டாவென்றது ஸ்வபக்கமொழிய பரபக்க-
 மானபடி எங்களே? தான் ஸ்வதந்த்ரனும் ஸங்வரணை
 வழிகரித்தால், ஸ்வாதந்த்ரயமாகிற ஆத்மாபணாரம்
 வருமென்று அது வாராணமக்காக' அவனேட்டை அவிவாத,மே
 போரும்; உனக்குமவனுக்குமுண்டான ஸ்வாபா,விகஸம்ப,ந-
 த,த்தை எப்போதும் நினை'யென்று சொல்லுகிற
 "யோந்யத,ா ஸந்தம்", "யமோ ஸைவஸ்வதோ ராஜா"
 "ஆத்மத,ாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம்" இத்யாதி,ப்ரமாணங-
 களுக்கு விருத்துமான தாத்பர்யத்திகல்பநும் ஆசார்யாருஷ-
 ட,ாநஸம்ப்ரத,ாயங்களுக்கு விருத்த,மாம். "ஸக்ருதே,வ
 ப்ரபந்நாய", "ஸக்ருதே,வ ஹி யாஸ்தரார்த்த,:", "ஸக்ருத-
 க்ருதோஞ்ஜலி:" இத்யாதி,ப்ரமாணங்கு,ணமாக, "ப்ராயஸ்தித்தி-

ரியம் ஸாத்ர யத்புந: யரணம் வரலேத* என்கிற விதுக்கு தாத்பர்யம் கொள்ளாதே புந:ப்ரபத்துமாமென்கையும், ஶிஷ்டாநுஷ்டாநஸம்ப்ரத,ாயவிருத்த,ம். ஆநுகூல்ய-ஸங்கஸ்பாதி,த,ஸௌயும் அங்க,வென்கையும் ஸம்ப,ாவித-ஸ்வப,ாவங்கவென்கிறத்தை ப்ரபத்தியுத்தரகாஸம் அநுவர்த்தி-யாதொழியிலூம் ப,ஸம் குறைவற்றிருக்குமென்கையும், அங்க,புஞ்சகஸஸம்பந்நமான ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவிறுதென்று த,வயத்தில் திரண்ட பொருள் என்கையும், இங்க-னஸ்வாதபோனு ப,க்திப்ரபத்திருபோபாயங்களை விதி,க்கிற யாஸ்த்ரங்கவெல்லாம் அத்யந்தவயாகுலங்களாம்' என்கை-யும் "அஹமஸ்ம்யபராத,ாநாமாவேயாகிஞ்சநோடக,தி:। தவமேவோபாயபூதோ மே ப,வேதி ப்ரார்த்த,நாமதி:॥ யரணுக,திரித்யுக்தா ஸா தே,வேஸ்மிந் ப்ரயுஞ்யதாம்* என்கிற வகுணவாக்யவிருத்த,ம். அவத,ாரணத்தாலே, அவைனெயாழிந்ததென்றுக்கும் உபாயத்வமில்லையென்று கழிக்கையாலே, அங்க,தவம் சொல்லுகிற வசநங்களுக்கும் ஸம்ப,ாவிதஸ்வப,ாவ(தவ)த்திலே தாத்பர்யமாகக்கடவது-ஸகவாத்மாக்களுக்கும் அநந்யயரணத்வப்ரதிபாத,கமான நுமஸ்ஸாதானே, 'உபாஸநாதி,கள் அநந்யயரணத்வத்துக்கு விருத்த,ங்கள்' என்கைக்கும் ப்ரமாணமாயிருக்க, ப்ரமாணமில்லையென்றும், அத்தை ஸ்துதியென்றும், அதிவாத,மென்றும், அவற்றுக்கு ஸ்வரூபவிரோத,ம் சொல்லவோன்னதை என்றும், "த,வயகுரஸ்து ப,வேத ம்ருத்ய: தர்யகுரம் ப்ரஹ்மண: பத,ம் | மமேதி த,வயகுரோ ம்ருத்ய: ந மமேதி ச யாஸ்வதம்" என்கிறபடியே அநந்யாஸ்துபேஷந்தவாநந்யயரண-தவாநந்யபே,ாக,யத்வஸ்வரூபந ாஸகத்வமுண்டாயிருக்க, அவற்றுக்கு ஸ்வரூபவிரோத,ப்ரஸங்க,மில்லையென்றும், "ஏகாந்தி நு விநிய்சித்ய தே,வதாவிஷயாந்தரை:। ப,க்திய-பாயம் ஸமம் கருஷனப்ராப்தென கருஷ்னகஸாத,ந:.* என்றும், "தே,வதாந்தரஸப்த,ாதி,ப,க்திக்ருஷ்ணக,ய-ஹந்துகூ" | ஸாம்யக்ருத பரமைகாந்தி ஹரேள ஸ்வாமீதி புத்தி,மாந" என்றும் வரிக்ரணேபாயமென்று ப,க்திகளை தே,வதாந்தரவிஷயங்க,வோடெடாக்க ஸ்வரூபநாஸகங்களாக யாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, ஒருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோத,-

ப்ரஸங்கமில்லை என்றும், அஹங்காரக்ரப்பமென்று ஆரோபித்தார்களென்றும், "அத் பாதகப்ரதஸ்தவம்" என்கிற இடத்தில் 'பாதக' யப்தத்தாலே உபாஸ்நாதி, கணா நினைக்கிறதென்கைக்கும் தற்முத்தனுக்கும் தற்மாருஷ்டாநம் ஒழிய வேறு பாதகமில்லாமையே உபபந்நமாயிருக்க, அநுபபந்நமென்றும், "ஸர்வே பாப்மாநோதோ நிவர்த்தந்தே", "ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூதயந்தே", "ஸர்வபாபேப், யோ மோஷ்டியிள்யாமி" என்று சுருதிஸ்மருதிகள் புண்யத்தையும் 'பாப' யப்தத்தாலே சொல்வாநிற்க, அப்படிச்சொல்லவுமில்கீசியென்றும், இவற்றுக்கு அநுநயங்களைத்வல்லவருபவிரோதி, தவம் ஸர்வாந்மஸாத, அரணமாயிருக்க, அத்தைச்சிலரிடத்திலேயொதுக்கி அவர்களதி, தாரத்துக்கு விருத்த, மென்றும் ப்ரமாணவிருத்த, ஸ்த்த, ஸ்தங்களைச் சொல்லுகை அதிஸாலும்ஸம். வலிதாசரிதே *அஸங்கல்பிதமப்யஸய ப்ரேரணாம் யத் சுருதம் மயா ! விள்ளங்கவாயதநதீ, பஸ்ய தஸ்யைதத் புத்யதே பஸம் !! ததோலாதிஸ்மருதி: ஒன்ம மாருஷ்யம் ஷோபநம் வடு: ! வஸ்ய: பதிர்மே ஸர்வாஸாம் கிம்புந: தீ, பத, கயிநாம் !!* இத்யாதி.,

ஸாவரதோபாக்யாநே - "சுருணு தஸ்ய மஹாப்ராஞ்சே ! நிமித்தம் கத்தே மம ! யேந தவம் ப்ராஹ்மணாஸ்யாஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந: " என்று தொடங்கி இஜூநமஹேது புறத்திண்ணையிலே வெவங்களைவன் வந்து இருந்தானென்று சொல்விற்று. காருடே, ஸ்ரீரங்கமாஹாத்மயே - "பத, ரே தவயா ஸாங்கு, சுருதம் ந கிருஷ்ணதி ஹ வித்யதே ! இதோ தவாத, யஜூநமாந்தே தவாம் கங்கித வித்த, ஆவியத் !! விள்ளுப்ததோ நிவாஸார்த்தம் ராத்ரயாம் து தவ வேஶ்மநி ! தத்ஸந்நிதாநப்ரபவ: தவ ஸாது, ஸமாக்ம: ஸா ஹி கை ப்ரஹ்மவிது, க்ஷி ஸ்ரீமத்ரங்கமுபாஶ்ரிதா ! தத்ர தீர்த்தே, கத, கம் ஸ்ரீமத்ரஹ்வத்தம் நாம ஸம்ஃரிதா ! தற்மாஞ்ஞாத, ரமபரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்கமோபவத" இத்யாதி., *நிர்வேந்துக்கடாக்ஷேண மதி, யேந மஹாமதே ! ஆசார்யவிட்யீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராம் கதிம !! சித:பரம-சிவவைபே, ப்ரபத்திரபி நோபதி:, விபர்யயே து நைவாஸ்ய

பிரதிவேஷத், மய பாதகம்*, "நமனும் முற்கவனும் பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி, அவனாதூரரங்கமென்னாலும் அயர்த்து விழ்ந்தளிய மாந்தர் கவலையுட்படுகின்றாரே ரன்றதனுக்கே கவல்கின்றேன்", (அருளினன்) (தி.வா.மொ.1.1.1) நிர்வேஹதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டவித்தனை. எனக்கு அருளினன் என்னுதொழிந்தது - பத்துவத்துவிஷயகாரத்துக்கு முன்பு தம்மை அஸத்கவஸ்பராக நினைத்திருக்கையாலே. (அருளினன்) இத்தனை அர்த்தத்துக்கவன்றிக்கே முலைக்கடுப்பாலே தனையிலே பிச்சுவாரைப்போலே அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்ட வித்தனை. "த,ாது: ப்ரஸாத,ாத மஹிமாநமீயம்" என்கிற படியே நிர்வேஹதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்ட வித்தனை என்றும், "(உடையானிடை) (1-2-1) அவனுடையவனும் உங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போராநிற்க, நீங்களும், 'நான், என்னாது' என்று அகலப்பாராதே உங்களை அவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பாருக்கோன். அவன் உடையவனுள் பின்பு அவனேடு அவிவாதுமே உங்களுக்கு வேண்டுவது" என்றும், "தேநு சேதுவிவாதுஸ்தே" - உடையவனுயிருக்கிறவனேடே உனக்கு அவிவாதும் உண்டாகில், இத்தால் பேறு என் என்பாயோ? "மா க,ங்க,ாம் மா குருந்தும்" - ஒரு தீர்த்தம் தேடிப்போதல், புண்யக்கோத்ரம் தேடிப்போதல் செய்ய வேண்டா. அஹங்காரமமகாரங்கள் கிடக்க ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுங்கையாவது - நிலஷித்தத்துரவ்யத்தை உள்ளே வைத்து மெழுகூடினவோபாதியிலே. உடையவனுக்கும் உடைமைக்கும் தக்கபடியிலே ப்ராயஸ்சித்தமும். உடையவன் ஸர்வேஷ்வரன், த,ரவ்யங்களில் ப்ரதாநத்துரவ்யமான ஆத்மத்துரவ்யத்தையிலே அபறுரித்தது. அபறுரித்தத்துரவ்யத்தைப் பொகட்டு ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுவேணுமே. பொகடுகிற த,ரவ்யம் தாழைகையாலே ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுவைக்கு வேறு அதிகாரமுமில்லையே. ஆகையால் நீங்களும் உடையவன் பக்கலிலே விடு செய்யினோ. விடு - ஸமர்ப்பிக்கை. அதாகிறது - இசைகை' என்றும் '(வெறிதே அருள்செய்வர) நிர்வேஹதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர், ஆருக்கென்னில்-

(செய்வார்க்ட்டு) "யமேஹவதி வருனுதே" என்று தாம் விடையிகரிக்க நினைத்தார்க்கு. தாந்தாம் ஒன்று செய்வார்க்கெண்ணில், 'வெறிதே' என்னக்கூடாதிரே. ஆனாலுமொரு ஹேது வேண்டாவோ அருளுக்கெண்ணில், உகப்பாயிற்று ஹேது. "ப்ரியதம் ஏவ ஸி வரணீயோ ப,வதி" என்னக்கூடவதிரே. ருசியன்டானுலும் இவன் சேதநானுன வாசிக்கு சேதந்யப்ரயுக்தமான ஸ்வப்பாவமாகக் கொள்ளுமித்தனையல்லது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லவொன்னுதிரே" என்றும், 'மதி: அநுமதி: என்றாக்கி அநுமதிமாத்ரத்தாலே' என்பர் ப,ட்டர். அதாவது 'அவன் புகுகிறவிடத்தில் விலக்கிற்றிலன் என்னை' என்றும், '(வைத்தேன் மதியாவென்துள்ளத்தகத்தே) - அநுமதியாலே என் நெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன். ஒர் அநுமதிமாத்ரத்துக்கு இத்தனை ப,ஸ்முன்டாவதே. (எய்த்தே ஒழிவேணவுல்லேன்) - இனிப்பிறந்து க்லேபிக்கக் கடவேணவுல்லேன்' என்றும், முதற்பாட்டில் யாத்ருச்சிகமாகக் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேஷ்டானுன தான் பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினுண்ணிகிறார். (திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்யாதி,) முன்பு அநாதிகாலம் ஈய்வருங்குத்தம் பக்கல் பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதின்றி கேயிருக்க, இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக்கொள்ளுகைக்கடியானது இன்னதென்கிறார். ஓரோ தேஶங்களில் மலைகளைச் சொல்லாநின்றால் ஓரோ விஶேஷங்களையிட்டுக் கொல்லக் கடவதாயிருக்குமிரே. அப்படியே திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றேன். (என்ன) மநஸ்ஸஹக ராமுஷில லைகிழர், உக்திமாத்ரமே என் பக்கலும்பளது. இவன் ஸேஷ்டபூதனுயிருந்தானுகில், உபாயப்பாவம் நம்பக்கவிலேயாயிருந்ததாகில், இவனுடைய பேறு நம் பேறுயிருந்ததாகில், சேதநானுன வாசிக்கு உக்திமாத்ரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக்கவ்வருகு கொண்டு கார்யமென்க? என்றிருக்குமவனிரே. இதுதான் ஒரு மலையிறே அவனுக்கு. உக்தியை இல்லையென்னவொன்னானுதே. இதுக்கடி ஆராயுமவனவுல்லேன. ராவணன் தம்பிக்கு மித்ரப்பாவமேயமையும் என்னுமவன் இதுக்கு அவ்வருகொன்று வேண்டுமென்றிராணிரே. மலைகளினுடைய

ஸாமாந்யம் கிடக்க, இவ்விஶேஷத்தைச் சொல்லி ந்று - இதிலுண்டான ஆத்ராதியயமன்றே என்றிராநின்றுனுய்த்து அவன். ஆக இவர் க்கொன்றி ஸ்லை என்னவுமாய், அவனுக்கு இதொன்றுண்டென்னவுமாம்படியிருக்கிறதிறே இதுதானே. (திருமால்) அஹ்ருத்யமாகச் சொன்னது தன்னை ஸஹிருத்யமாக்கிக் கொடுப்பாருமருகேயுண்டு என்கிறோ. (வந்து) 'அவன் வருவதே' என்றிவர் விஸ்மயப்படா நிற்க, 'பிபாஸை வர்த்தி ததவன் தன்னேரிருந்தவிடத்தே வருமத்தையன்றே' என்றுமத்து அவன் வார்த்தை. கருபண ராயிருப்பார் ஸ்லாக்யரிருந்தவிடத்தே வருமித்தையன்றே என்றிராநின்றுன். எவ்வார்க்கு அதிகம்யனுணவனுக்கு நான் அபிகும்யனுனேன். "ஸோப்யக்ஸத் யப்ரீம்" என்னுமாபோலே. (என்றெந்தங்கள்) அந்த உக்கி ஸஹிருதமான என்றெந்துசிலே (நிறையப் புகுந்தான்) விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி புகுந்தான். அதிரிப்குவானும்ரமத்திலே, 'நான் ராமன், இவன் மைதி, வி, இவன் வகுமணன்' என்று நமஸ்கரித்து நின்றுப்போலே, அக்காட்டில் பாழ்டையத்தீரும்படி புக்காப்போலே என் நெந்துசில் பாழ் தீரப்புகுந்தான்' என்றும், (இன்றெந்னைப் பொருளாக்கி) அஸத்கல்பனுண என்னை இன்று ஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணனி. 'பொருளால்லாத வென்னை' என்றுரிமே. (தன்னை) ஸத்துக்களுக்கு(ம்) {அஸத்துக்களுக்கும் - என்று விகிதுபுக்கப்பாட்டும்} ஸ்ப்ருஹணீயனுண தன்னை. (என்னுள்ளைவத்தான்) தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாசமில்லாதபடி முற்றுட்டாக என்னுள்ளே கொடுவந்துளைவத்தான். (அன்று) அவன் விஶேஷத்தாக்கம் பெறுவதற்கு முன்புள்ள நாளையெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறோ. இன்றெந்திறது - மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றவதுக்குப் பின்புண்டான காலத்தை. (என்னைப்புறம் போகப்படுணர்த்தத்தென் செய்வான்) பரதந்தரனுள என்னைப் புறம்பு போகப் பண்ணனிற்று, என் செய்கைக்காக? பாலுயனுக்கப்பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை. 'இழந்த நாளிழந்ததுமவனுலே, பெற்றவின்று பெற்றதுமவனுலே' என்றிருக்கிறோ. பரதந்தரவஸ்து செல்ல நிற்கவற்றே, வரநிற்கவற்றே. (குன்றித்யாதி,) இப்படி

மதிப்புகளுள்ள மலைகளைச் சேரவைத்தாப்போலே விளங்கா-
நின்றுவன்ன மாடங்கள் தூழ்ந்த திருப்பேரான். (ஒன்றெணக்கு
அருள் செய்ய) முன்பு கைவிட்டதுக்கு ஹெது சொல்லவு-
மாம், இன்று என்னை விஷத்யிக்ரித்ததுக்கு ஹெது சொல்லவு-
மாம். (உணர்த்தலுற்றேன) இதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம்
அருளிச்செய்ய வேலூறுமென்று திருவுள்ளத்திலே படிம்படி
வினாணப்பம் செய்ய வேண்டியிராநின்றேன். 'இதுநாம்
சொல்லவேலூறுமோ? நிரே அறி யிரோ' என்றான். 'அடியேன்
அறியேன், ஸர்வஸ்தாரான தேவர் அருளிச் செய்யவேலூறும்'
என்றார். 'ஆனால் நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்க-
கிறதுத்தில் ஸம்வதி த்திருந்தீர். அத்தாலேகாலும்'
என்றான், 'ஒம், அது தானுண்டோ, யானுட்டி என்னுள்
இருத்துவம்' என்றார். 'அதில்லையாகிலும் புகுந்த பின்பு
நம்மை ஆத்திரத்தே' என்றான். ''மருவித்தொழும் மனமே
தந்தாய்'' என்று அதுவும் தேவர் செய்த வித்தைன்'என்றார்.
'ஒங்காலும், அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க
விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதேயிருந்தே' என்றான்.
''என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்'' என்று அதுவும் தேவரே-
யன்றே' என்றார். 'இவையென்றுமில்லையாகிலும் நாம்
தந்த மதிநிலத்தை வளர்த்துக்கொண்டு போந்தே' என்றான்.
''காதல்கடல் புரையவினைவித்த காரமர் மேணி'' என்று
அதுவும் தேவரேயன்றே' என்றார். இப்படியிவர் முடியத்-
துடர்ந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டினுரைப்போலே
போக்கற்றான். 'இதுக்கு ஈம்வரன் சொன்ன உத்தரமென்?'
என்று ஓயர் பட்டாரக்கேட்க, 'இவர் தலையிலே ஒரு
பழினையேறி நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்வதென்'
என்று வஸ்தாவிஷ்டனும்க் காலாலேத்தரையைக்கீறி நிற்கு-
மித்தைபோக்கி வேறுந்தரமுண்டோ' என்று அருளிச்செய்தார்.
அதாவது- 'முன்பு குசியில்லாமையாலே' என்னமாட்டான்,
இப்போது ஸாதநாநுஷ்டாநும் பண்ணுஷ்டையாலே' என்ன
மாட்டான். ஆனால் பின்னை ஈம்வரனுக்கு வைக்கம்யநெர-
க்குஞ்சாயாதி, கள் வருதல், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வருதல்
செய்யாதோவென்னில், அது செய்யாது. அடியிலே அதுவேஷ-
மும், இச்சையும் பிறக்கைக்குத் தான் கருஷிபண்ணி, அது

பக்வமாமளவும் பார்த்திருக்கையாலே; அவன் கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லுக்காணுமையாலே, 'அறிந்தோம் இதுக்கு ஹேது - இங்ஙனேயாகவேஹும்' என்று பார்த்தார். தன்னுடைய ஸ்பர்ஶம் ப்ரதிக்கலமாகை தவிர்ந்து விலக்காத ஸ்மயம் பார்த்திருந்தானுதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாதாநபுத்தி, தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானுதலாகவடுக்குமென்று பார்த்தார். ஆனாலிதுதன்னை அவன் உத்தரமாக அருளிக்கெய்யாதொழிலாண்ணனில், 'சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்,வேஷத்தை ஸாதாநமென்ன மாட்டானே, உபாயபாவம் தன்தலையிலேயாய்த்தே, நெடுநாள் இவர்தலையிலே பழியிட்டிழந்திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது' என்று பேசாதே இருந்தான். "ஹரிரேஷாஹி மமாதுஸா" என்று பிறபாட்டுக்கு ஸ்த்ரீத்து நிற்குமவனிடே. இவர்தாமெடுத்துவைத்து வார்த்தை சொல்லும் படியாய்த்து அவன் நிலை. சைதந்யப்ரயுக்தமான ருசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிடே. என்றும், "சார்வேதவநெறிக்கு ஞன்பதாம் பாட்டிலே "ஐந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷ" என்கிற படியே அநேக்கால ஸாத்யமான பத்தியாலே ஸபித்கப்படுமெனை, கேவலம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேன் என்கிற. "கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம் கண்டலுமே விளைடேயாழிந்த" என்றும், '(அவனதருளால்) அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே . ப்ராப்யமவனே என்கிற நிபந்தரத்தோபாதி ப்ராபகமுமவன் ப்ரஸாதமேயாயிருக்கிறபடி. (உறல்பொருட்டு) ப்ராபிக்கையின் பொருட்டு, ப்ராப்யப்ரஸபகமவனையாகில், நீரிலுதில் அந்வயித்த அம்சமேதன்ன, (என்னுணர்விலுள்ளோயிருத்தினேன்) அவனை என்னுடைய ஸ்த்ரீநாந்தத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். "வைத்தேன் மதியால்" என்றது தானிடே. இச்சித்தேனன்கை. இச்சைதான் ஸ்வாதிருமோவனனில், (அதுவும் அவனதின்னருளே) அந்த இச்சைதான் பிறந்தது அவன் ப்ரஸாதத்தாலே' என்றும் ஈட்டில்பின்னையருளிக்கெய்தருளினுர். "ஆகைநேக்கு நின் பாதமே சரலாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றும், "களைவாய் ஞன்பமகளையாதொழிலாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்றும், "நாக்னையிசை நம்பிரான் சரணை சரண்நமக்கென்று

நாட்டாறுமேகசிந்தயனுய்” என்றும், “அடிக்கீழமர் நது புகுந்தேனே” என்றும், கழல்களவையே சரணாக்க, கொண்ட குருகர்ச் சட்கோபன் அருளிச்செய்தார்.

“தஸ்ய ச வஸிக்ரணம் தச்ச, ரணுக, திரேவ” என்று ஸ்ரீப, ஓஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது—அவ்விடத்தில் ம்ருதப்ரகாசிகையில் ‘ததும் ஸர்வஸ்மாத்பரஸ்ய அநீங்வரேண ஸம்ஸாரிஞ்சு வஸிகர்த்தும் ஶக்யத்வம், ஶக்யஸ்சே(ஞ்சே)த் தத்ப்ரகாரோடபி க்வசித் ம்ருயேத । ந ச ம்ருயதே । “யச்சே, த வாங்மநஸ் ப்ராஹ்மா:” இத்யாதே, வா தஸ்ய வஸிகார்யத்வம்ரவணாம் தற்ஶயிள்தியதே । இத்யுக்தவஸிக்ரணப்ரகாரப்ரதிபாதத், “தத்யச்சே, த ஶாந்த ஆத்மநி” இதிம்ருதிவ்யாக்யாநே “தத்யச்சே, த ஶாந்த ஆத்மநீ”தி ஶாந்தே: ஸ்வத வார்மிஷ்டகப்ரதிப, டே மஹத ஆத்மநோ ஜீவஸ்ய நியமநம் நாம தத்சே, விதாப்ரதிபத்தி: ஸ்வவ தஸ்யாபி வஸிக்ரணம் ப, வதி’ என்று பட்டராவே அதி, காரிவிஷேஷனைமான ஸேஷத்வஞ்சாநகார யமாக வயாக்யாதமாய்த்திரே. “ரசநாநுபபத்தே:” இத்யாத்யதி, கரணத்திலே, “வயதி ரேகோடநுவஸ்தி, தே:” என்கிற ஸுத்ரப, ஓஷ்யத்திலே ‘ஸ்வஸாஸநாதிவருத்திவயவஸாயநிவருத்திமாத்ரேண அநாத்யநந்தகவபோபசித்து, ரவிஷ்வஹாநந்தாபராத, ராநங்கீதாரேண நிரதியஸாக, ஸம்வருத்து, யே ஸ்வயமேவ ப்ரயததே । யதே, பக்தம் – “தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் ப, ஜுதாம் பரிதிபூர்வகம் । தத, ஗மி புத்தி, யோக, ம் தம யேந மாம உபயாந்தி தே”, “தேஷாமேவாநுகம்பார்த்து, ம் அஹமஜ்ஞாநஜம் தம: । நாஸயாம்யாத்மப, அவஸ்தி, ஜ்ஞாநதி, பேநப, அஸ்வதா” இதி’ என்று ப, க, வத, ரஞ்சாதிவங்கருபத்தி, நிவருத்திஸ்த, ராநத்திலே பரிதிபூர்வகப, ஜுந்ததயும் ப, ஓஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். ‘வாக்யாந்வயாத்’ இத்யத்ர ச ‘அதோத்ர பரமாத்மைவ அம்ருதத்வேபாயதயாத்ரஷ்டவய:’ இத்யாதி, நா உச்யதே’ என்று ப, க, வாணே உபாயமென்று ப, ஓஷ்யகாரர் முக்தகண்டமாக, அருளிச்செய்தார். “பரமதஸ்ஸேதாநமாந” இத்யாத்யதி, கரணத்தில் “உபபத்தேஸ்ச” என்கிற ஸுத்ரப, ஓஷ்யத்திலே ‘ப்ராப்யஸ்ய பரமபுருஷஸ்ய ஸ்வப்ராப்தெள ஸ்வஸ்யைவ உபாயத்வோப-

பத்தே: १ “நாயமாத்மா ப்ரவசனேந ஸப்ய: ந மேத,யா ந
ப,ஹாநா ஸ்ருதேந : யமேவைஷ வருணுதே தேந ஸப்ய:
தஸ்தையஷ ஆத்மா விவருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” இத்யநந்யோ-
பாயத்வ ஸ்ரவணதூத் என்றும், ஸ்ருதப்ரகாசினையிலே
“அநந்யோபாயத்வ ஸ்ரவணதூத் - ப்ராப்யஸ்தையவ உபாயத்வ-
ஸ்ரவணதூதி தயர்த்த,” “விவருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” இதி
அநேந ப்ராபகத்வம் ப்ராப்யத்வம் ச க,ம்யதே” என்றும்,
“ப,ஸமத உபபத்தே:” என்கிறவித்தில், “உபாஸ்நாநாம்
ப்ரஸ்மாதே,வாஸ்மாத புருஷாதத்தப்ராப்திருபம் அபவர்க-
க,ாக,யம் ப,ஸமிதி ஸம்ப்ரதி ப்ருதே” என்றும், “உபபத்தே:
ஸ ஏவ ஹி ஸர்வஸ்தூ: ஸர்வஸ்தி: மஹாத,ார: யாக,த,ாந-
ஹாமாதி,பி,: உபாஸ்நேந ச ஆராதி,த: ஸஹிகாழுஷ்மிக-
பே,ாக,ஜாதம் ஸ்வஸ்வரூப,ாவாப்திருபமபவர்க்கும் ச
த,ாதுமீஷ்டே । நஹ யசேதநம் கர்ம ஷணத,வம்ஸி
காவாந்தரப,ாவிப,ஸஸாத,நம் ப,விதுமர்ஹதி” என்றும்,
“ஸ்ருதத்வாச்ச” என்கிற ஸுத்ரப,ாஷ்யத்திலே “ஸ வா ஏஷ
மஹாநஜ ஆத்மா அந்நாதே,ா வஸாத,ாந: ஏஷ ஸ்ரீயவ
ஆநந்த,யாதி” இதி பே,ாக,ாபவர்க்க,ருபம் ப,ஸம்
அயமேவ த,த,ாத்தி ஹி ஸ்ருயதே” என்றும், ‘ஸித,த,த,ரமமே
மோக்ஷஸாத,நம், ஸாத,யத,ரமம் தத்ஸமாராதநம்’ என்றும்
ப்ரகாஷிப்பித்கப்பட்டது. அஞ்சாளப்பெருமாளைம்பெருமா-
னுர - ப்ரமேயஸாரத்திலே - “கருமத்தால் ஞாநத்தால்
காணும் வகையுண்டே” என்று தொடங்கி நாலு பாட்டாலே
நமஸ்ஶபத்தார்த்தமான அநந்யஸரணாத்வத்தை அஞ்சிச-
செய்கிறூர். (நமஸ்ஸாக்கர்த்தம் - அநந்யஸரணாத்வமிறே).
நாவாம்பாட்டு - சேஷஷி யாளவன் திருவடிகளை, அத்திருவடி-
கள்தானே தருகையொழிய உபாயாந்தரங்களால் காண விருக்ஷன்டோ? என்கிறூர்” என்றும், ‘அஞ்சாம் பாட்டு -
ஸித,தே,ாபாயத்தின் படியைக்கண்டால் உபாயாந்தரங்களை
ஸவாஸநமாக விட்டு, அதுதன்னிலும் தன்னுடைய ஸ்விகா-
ரத்தில் உபாயபுத்தி,யற ருத்தன் வெறுமையை அநுஸந-
தி,த்திருக்குமது - ஸர்வேஷ்வரனுடைய க்ருபாப,ஸ-
மென்கிறூர்’ என்றும், ‘ஏழாம் பாட்டு - ‘குறையேதுமில்லா-
தார்க்கென்றுமினையேதுமில்லாதயாம்’ என்று அஞ்சிச்செய்த

பிரஸங்கத்திலே - இப்படியிரண்டு தலைக்கும் உள்ள இவ்வா-
மையை அருளாந்தி,த்து மேஷ்டியானவைனே ஜயித்திருப்
பாரில்லை. அதொருவருக்கு எதித்தி,க்குமதோ? என்கிறார்
என்றும் தத்துவ்யாக்க,யாருத்திலே ஜியர் அருளிச்செய்துருளினார்.

"தன்னுவ்வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, அவனுவ்
வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று ஸ்வகத-
ஸ்விகாரத்தினுடைய ஹையதையையும், பரததஸ்விகாரத்தினுடைய
ஸ்வாக்யதையையும், பரமரஹஸ்யத்திலே ராத்ரி
ப,ரத்தாவோடு ஸமஸ்தேஷனித்து விடிந்தவாறே கவிதர
வேஞ்சுமென்னுமாபோலே ப,க்தியை உபாயமாக்கிக்கொள்ள-
கூக. உபேயவிஷத்யத்தில் எம்பெருமானுலே எம்பெருமானிப்
பெறுமித்தனைபோக்கி, தந்தாம் நன்மை கொண்டு பெற
நினையார் ஸ்வருபஜ்ஞாநமுடையார்" என்றும் திருக்குருகைப்
பிரான் பின்னான் அருளிச்செய்தார்.

ப,ட்டர் - ரஹஸ்யத்ரயவிவரணமான அஷ்டஸ்லோகியில்-
"கரத்தும் தயக்குமபி ப்ரபத்துமநலம்" என்று ப்ரபத்தி
பண்ணுடைக்கும் யோக்யதையில்லாமையை அருளிச்-
செய்தார் (எம்பெருமான்படியையறுவாந்தி,த்து).

க,த்யவ்யாக்க,யாநாத்திலே 'அநந்தரம் - கீழ் ஈரணம்புக்க
அதுக்கு காமணம் பண்ணுகிறார். காமணம் பண்ணுகிறது-
ஆருடைய ஹருத,யத்தாலேயென்னில், ஸ்வஹருத,யத்தாலே.
அதென்னென்னில், அநாதி,தாலம் அபராதத்தைப்
பண்ணி க்கூடு பூரித்தவன் இன்றுக ஆபி,முக்யம்
பண்ணினுணேயாகிலும், "ரிபுணமபி வத்ஸல:", "யதி, வா
ராவண: ஸ்வயம்" என்றிருக்குமீஸ்வரஞ்சையை படியைப்
பார்த்தால் கைக்கொள்ளுகைக்கு ஒருக்கறையுமில்லை.
பதிப்ரதையானவள் நெடுநாள் வயபிசரித்து, பின்பு ப,ரத்தா-
வானவன் பழியா{ள}னைக்கிறவித்துவே ஆலம்பநமாக
வந்தென்னை ரகஷிக்கவேஞ்சுமென்று முன்னே நின்றால்,
வந்தைதானே அபராதம், அதுக்குமேலே என்னை ரகஷிக்க
வேஞ்சுமென்கையாவது அபராதத்துக்கு மேலெல்லையாய்

ஸ்தரீதவஹாநியுமாயிருக்குமிடே. அப்படியே இவனும் அநந்யார் ஹைகோட்டுமாயிருந்துவைத்து, கனக்க அபராதத்தைப்பண்ணிப்போந்து இன்று வந்து ஶரணம் புக்குஞக்கயாவது அபராதத்துக்கு மேலெல்லையுமாய், சேஷத்வாஹாநியுமாயிருக்கக்கடவதிடே. ஆனால், ஶரணம்புக்குஞக்க அபராதமானால், அது பண்ணுவானைனான்னில், “தமேவ ஶரணம் கது:” என்று புறம்பு புகலில்பாமையாலே ஶரணம்புக்கு வேணும். பூர்வவருத்தத்தைப்பாரா பண்ணினா இதுவும் அபராதமென்று பயணேதுவாகையாலே கூடாமணம் பண்ணவும் வேணும்” என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தார். “பாயத்தில் அவற்காரமாவது - ஸ்வத்துவைகாரத்தில் உபாயபுத்தி, யை தயஜித்து பரதத்துவைகாரத்துக்கு விழையபூதனுகை” என்று இவர்தாமே (வார்த்தாமாலையில்) அருளிச்செய்தார்.

‘ஸ்வாநுவருத்திப்ரஸந்நாசார்யனுவே மோக்ஷமோ? க்ருபா-மாத்ரப்ரஸந்நாசார்யனுவே மோக்ஷமோ?’ என்றிங்கானே ப்ரஸங்கமாக, முதலியான்டான் - ‘ஸ்வாநுவருத்திப்ரஸந்நா-சார்யனுவே’ என்ன, ஆழ்வான், ‘க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நா-சார்யனுவே’ என்ன, ஆண்டான் - ‘குற்றமின்றிக்குணம் பெருக்கிக் குருக்கங்குக்கு அநுகவைராய்’ என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வாநுவருத்திப்ரஸந்நாசார்ய-னுவேயாக வேணும்,’ என்ன, அவ்வளவிலே, ஆழ்வான் - ‘அங்கனன்று, *பயனன்றுகிலும் பாங்கல்லவராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் குயில் நின்றுர் பொழில்துழ் குருகூர் நம்பி*’ என்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே அவருடைய அடிப்பாட்டிலேயிருக்கிற நமக்கெல்லாருக்கும் ஸ்வாநுவருத்தி கூடாமையாலே க்ருபாமாத்ரத்திலே மோக்ஷம்’ என்று அருளிச்செய்தார். அன்று ஆண்டானும் ‘அப்படியாகவேணும்’ என்று போர் பர்தராய் அருளினார் என்று வார்த்தாமாவாதி, கனிலே ப்ரஸித்தமிடே.

*இயமிலுமதிரஸ்மது, ஜூலீவிந் வரத,, தவ க,லு ப்ரஸாத,,

தாருதே ஸரணமிதி வசோபி மே நோதி,யாத்* என்றும், "எவம் ஸதா ஸகலஜுந்மஸூ ஸாபராத,ம் காம்யஸ்யஹோ தத,பி,ஸந்தி,விராமமாத்ராத்" என்றும் ஆழ்வான் அருளிச்-செய்தாரிறே. சரம ஸ்லோகவ்யாக்க,யாநப்ரவேஶத்திலே இதிலெர்த்தும் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானுர் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டிழூர்நம்பி பக்கவில் எழுந்தருளிற்று, நம்பிதாமும் இதிலெர்த்த,த்தினுடைய கெள்ளரவத்தையும், இருக்கு அதி,காரிகளில்வாமையையும் பார்த்திறே-இவருடைய ஆஸ்திக்யாத,ரபர்க்கார்த்த,மாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி தூரவு கொண்டு மாஸோபவாஸம் கொண்டு அருமைப்படுத்தியருளிச்-செய்தருளிற்று. நிஷ்க்ருஷ்டத்தவநிஷ்ட, பரமாத்மநி ரக்தனுய், அபரமாத்மநி வைராக்க,யமுடையவனுய், ப்ரமாணபரதந்த்ர-னுய், ப,க,வத்,வைப,வம் ஸ்ருதமானுல் அது உபபந்ந-மெண்ணும் படியான விஸ்ரம்ப,ப,ாஹு,ன்யமுடையனுய் ஆஸ்திகாக்க,ரேஸரணுயிருப்பாணுருவனுண்டாகில், அவன் இந்த ஸ்லோகார்த்த,ஸ்ரவணுநுஷ்ட,ாநத்துக்கு அதி,காரி-யாகையாலே அதி,காரிது,ரவப,த்வத்தாலும், அர்த்த,கெள்ளர-வத்தாலுமித்தைவளி யிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானுர்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஃபாரி-கள் து,ரக,தி,கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை புரணாடி-ருக்கையாலே அர்த்த,த்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்த,த-தையே பார்த்து வெளியிட்டறுளினுர் எம்பெருமானுர் என்று பெரிய ஜீயர் அருளிச்-செய்தார்.

திருவிருத்தத்திலே - *ானச்சொல்* என்கிறபாட்டின் வயாக்க,யாநத்திலே "(ஞானப்பிராணையவ்வாலில்லை) அவனையொழிந்த தானும், பரிக்க,ரஹ்மிக்கிற உபாயங்களும் அடையக்கழுத்துக்கட்டியென்கை. ஒருவிலை திருக்கோட்டிழூ- நம்பி திருநானுக்கெழுந்தருளின ஸமயத்திலே இவ்வர்த்த,த்தை அருளிச்-செய்வதாக ஒரு ஏகாந்த-ஸ்த,வத்திலே எழுந்தருளி எம்பெருமானுஸரயும்கூடக் கொண்டு புக்காராய், திருப்பணி செய்வாணுருவன் உறங்கிக் குறட்டைவிடாநிற்க, அவனைக்கண்டு 'அநர்த்த,ப-

பட்டோம்” என்று அவ்விசை தவிர்ந்து மற்றவிசை அருளிச்செய்யக்கேட்டருளி எம்பெருமானுர் ஆழ்வான் அகத்திலே அமுதுசெய்து இருக்கிறவளவிலே உச்சி வெய்யிலிலே தண்டையும் கொண்டு வந்து புகுந்து நம்பி - ‘இவ்வர்த்தத்தை ஒருவர்க்கும் சொல்லாதேகொள்’ என்று அருளிச்செய்தார், “உனக்குச் சொல்லாதிருக்க மாட்டுகிறிலேனிறே” என்று ஸஹகாரிநூற்பேஷ்யத்தை அருளிச்செய்தாரிறே. இனி புலபேர்க்கதாவான தன் ஸ்வரூபமும், தான் பரிக்ரவித்த உபாயமுமேயிறே ஸஹகாரியாயுள்ளது. அத்தைத்தவிர்க்கிறது-(நான்கண்ட) கைப்பறியாகப் பறித்த. புண்யபாபங்கள் கலந்திருக்கையாலே புண்யம் தலையெடுத்தபோதாக வெளிச்செறித்து, அவ்வாத போது கவங்கிக் கிடக்கிற ஒன்றாந்தத்தைக்கொண்டு பிறரை புரமிப்பிக்கைக்காகச் சொல்லுகிற விப்ரவம்புக்கவாக்யமன்றியே, புக்கவத்ப்ரஸாதம், லபதமான ஒன்றாந்தத்தையுடையேனும், அவ்வெளிச்செறிப்புக்கொண்டு சொன்ன அர்த்தம். இதுதான் பிறர்க்குச் சொல்ல வேணுமென்று சொல்லிற்றுமல்ல. ஹர்ஷத்துக்குப்போக்குவிட்டுச் சொன்ன வார்த்தை என்கிறுர்” என்று நம்பின்னொ அருளிச்செய்தார்.

முழுகூதாப்படியில் துவயப்ரகரணத்திலே, “உபாயமவனுகையாலும் இவை நேரே உபாயமல்லாமையாலும்” என்கிற ஸாத்ரவ்யாக்யாந்தத்திலே, “அதாவது - புலஸித்தி, குஉபாயம் பற்றப்படுகிற ஈய்வரனுகையாலும், கரணத்ரயத்தாலும்மன்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாத்பரத்தியில் உபாயம்போல் தொற்றிக்கழியுண்டுபோமதொழிய ஸாக்ஷாது, பாயம் அல்லாமையாலும்” என்றும், சரமங்வோகவ்யாக்யாந்தத்திலே - வரணத்திலே ஸாதாநதாராஹித்யத்தையும், மூலத்திலே - “(ஏகம்) இந்த ஏக்ஷப்தம் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரங்குர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது” என்று தொடங்கி - “உபாயப்ரவத்தில் அந்தர்ப்பவியாது” என்னுமளவும், மற்றும் இதின் வ்யாக்யாந்தத்திலே - “உய்யக்கொண்டார்” என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம், மூலவ்யாக்யாநங்களிரண்டிலும், பூஞ்சநப்பு, வங்கணத்து-

வயாக்காரங்களிலே, 'இதுதன்னைப் பார்த்தால்' என்று தொடங்கி - 'ப்ராப்தாவும், ப்ராபகதும், ப்ராபதிக்கு உட்ப்பானுமவனே' என்னுமளவாக - உபாயாந்தரஸ்வீகாரங்களிலூடைய ஸ்வரூபவிரோதி, தவாநுபாயத்வாதி, - களையும், 'ப்ரதிக்லூராகிறூர்' என்று தொடங்கி 'இங்கு ஸ்வப்ரயோஜுமென்கிறது - ஆஸ்ரயணதே, மஷூந்யமானத்தை' என்னுமளவாக உபாயாந்தரநிட்டரும் வரணாருபப்ரபத்தியை உபாயமென்றால் வரும் அவத்யத்தையும், அதின் அங்கு நெரபேஷ்யத்தையும், ஆநுகல்யஸங்கல்பாதி, களிலூடைய ஸம்பாவிதஸ்வப்பாவத்வத்தையும், ஸஹவாஸநிம்பந்திக்கு அவிஷ்யமாகச் சொன்ன ப்ரதிக்லூராந்தரக்தமென்னுமிடத்தையும், 'இழுவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை' என்றும், 'த்ரிபாதி, விபூதியிலே' என்று தொடங்கி, 'நிவர்த்யஞ்ஞாநம் பயணேறு, நிவர்த்தக ஞஞ்ஞாநம் அபய-ஹோது' என்னுமளவாக மூலவ்யாக்காரங்களிரண்டிலும் நிர்ஹோதுகவிஷ்யீகாரத்தையும், தனி சரமத்திலே '(ஏகம்) நஞ்சீயர் இதுக்கு அவத்தாரணத்தைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்வர். எங்கோயென்னில், "தவமேவோபாய-பூதோ மே ப,வ" என்றும், "தமேவஸரணம் க,ச,ச," என்றும், "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" என்றும், "தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே" என்றும் ஸத்தாநுப்ரமாண-ஸிந்த, மாணகயாலே. ஆனால் இவ்வவதை, அரணத்துக்கு வயாவர்த்யமாவது எதென்றால், கீழே உபாயாந்தரங்களை தயாற்யங்களாகச் சொல்லுகிறதோலே, அவற்றை வயாவர்த்திக்கிறதென்னவொன்றினாலும், "மாம்" என்று அஸாத்தாரங்காரத்தைக் கீழே சொல்லுகிறதோலே, தேவதாந்தரம் வயாவர்த்யமென்னவொன்றினாலும். பின்னையேதாவதென்றால், இனி இங்குள்ளது ஸ்வீகார்யமும், ஸ்வீகாரமும், ஸ்வீகர்த்தாவுமாக வேணுமிறே. அதில் ஸ்வீகார்யன் உபாயமாய்நின்றால், இனியுள்ளது ஸ்வீகாரமும் ஸ்வீகர்த்தாவுமிறே. அந்த ஸ்வீகர்த்தாவோபாதி ஸ்வீகாரமும் உபாயத்தில் புகாதென்கிறது. ஆவதென், "உபாயோபேயத்வே ததிலு தவ தத்வம் நது குணைள்" என்கிறபடியே, உபாயத்வம் நித்யமேயாகிலும், இவனுடைய ஸ்வீகாராநந்தரமாக

வன்றே உபாயமாகி ரது. “யதநந்தரம் யத்ப, வதி, தத்தஸ்ய காரணம்” என்கிறபடியே இந்த ஸ்வீகாராநந்தரமாக வல்லது ஈஸ்வரத்துடைய உபாயபாவம் ஸித்தி, யாஹையாவே இது உபாயமாதல் ஸஹுகாரி (யா)யாத்ஸாக வேண்டாவோவென்னில், “மாமேகம் யரணம் வரலூ” என்று உபாயஸ்வீகாரமாகச் சொல்லுகையாவே ஸாக்ஷதாது, பாயத்தவமில்லை. இனி ஸஹுகரிக்கையாவது - உத்பத்தியிலே ஸஹுகரித்தல், பலப்ரதாநத்திலே ஸஹுகரித்தலாய்த்து. பத்தியபாயம் கர்மஜ்ஞாநஸாத்யமாகையாவே உத்பத்தியிலே சேதநஸாபேக்ஷம், அசேதநமாகையாவே பலப்ரதாநத்திலியிசுவரஸாபேக்ஷம், இவ்வுபாயம் ஸித்த, வஸ்துவுமாய், நிருபாதி, கஸ்ரவஸாஹ்ருத்துமாயிருக்கையாவே, உத்பத்திநிரபேக்ஷம். ஸர்வயக்தத்தவாதி, குணவிசின்டமாகையாவே பலப்ரதாநத்தில் நிரபேக்ஷம். ஆனால் ‘ய(த்ய)தஸாங்கம், த(த்த)தஸாத, நம்’ என்கிறபடியே உபாயம் ஸாங்கமாயன்றே இருக்கவேண்டும். இவ்வுபாயம் ஸித்த, மாயிருக்கிறபடியென் என்னில், உபாயமாகில் ஸாங்கமாயிருக்கவேண்டுமென்கிற நிரப்ரந்துமில்லை. அவை ஸாத்யமுமாய் அந்யஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கையாவே ஸாங்கமாக வேண்டிற்றித்தன. இவ்வுபாயம் ஸித்த, முமாய் அந்யநிரபேக்ஷமுமாயிருக்கையாவே நிரங்கமுமாயிருக்கும். ஆனால் உபாயாந்தரங்களுக்கும் உபாயத்வவ்யபதே, சம்பண்ணுகிறது - பலப்ரதங்களான தே, வதைகளுக்கு ப்ரஸாத, கங்களான முகத்தாலேயன்றே? அவ்வோபாதி இவ்வுபாயமும் ஈஸ்வரப்ரஸாத, கமானுபோவென்னில், தே, வதைகளில் சேதநருக்கு பூர்வமே பலத்தைக்கொடுப்பதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே இச்சேதநருடைய க்ரியையாய்த்து அவர்கள் ப்ரஸாதத்தை ஜநிப்பிக்கிறது. ஈஸ்வரவிடியத்தில் வந்தால், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபாவிரபாவத்தையுண்டாக்குவதாக பூர்வமேவ சிந்தித்து அவஸ்ரப்ரதீக்ஞாயப் போருகையாவே, அவனுக்கு ப்ரஸாத, ஜநகமாகச் செய்ய வேண்டுவதொன்றில்லை. உண்டென் றிருக்கையாகிறது, தன் ஸ்வரூபபாரதந்த்ரயத்தையுழித்து, அவனுடைய ரகங்கத்வத்தையும் ஸோபாதி, தமாக்குகிற-

வித்தனை' என்று பிள்ளையோகாசார் யர் அருளிச்-
செய்தருளினார்.

இதி வித்தூந்த-

பூர்வப்பகுந்தரம்

ஏன்றுவிட்டு சொல்ல இருபத்தெந்தாமதி, காரத்தில் 'இப்படி தவயத்தில் தவிதியாந்தபத, சுகளாலே பிரகாஸிதமான வித்தே, பாபாயவிஷயமாகவும், ஆக்யாதபத, ததாலே சொல்லப்பட்ட ஸாத, யோபாயவிஷயமாகவும் பிறக்கும் வயாகுவங்களை ஈமிப்பி(க்க வேணும்)க்கிழேம்' என்றும், 'ந சுவித், ராப, கவத, பக்தா: விப்ராப, காக, வதா: ஸம்ருதா: ஸர்வவெர்ணோவா தே சுவித், ரா: யேஹ்யபத்தா ஹநார்த, நே' என்று பக்தவத, பக்தியாகிற கு, னவியேஷங்கஸ்த, ஸத, -பக்தவங்களாலே அபக்ருஷ்டஸ்தீயரை உத்தருஷ்டஸ்தீயவாசக ஈப்தத்தாலே சொல்லியுமிருந்தது. இதியாக பத, வத, -பக்தவர்வெள்ளாரும் ஏகஸ்தீயரன்றேவன்று சில ம்ருது-பரங்குர் நினைப்பார்கள். 'இங்களேயாகில், பக்தவத-பராஹ்மணான் இன்னபடியே வர்த்திப்பான், பக்தவத-சுவித், ரான் இன்னபடியே வர்த்திப்பான் என்று ஆசாரநியமங்கள் சொல்லும் ஸர்வஶாஸ்தரங்களும் விரோதி, க்கும், கேவலப்ராஹ்மணனுக்கும் கேவலசுவித், ரானுக்குமுள்ள எல்லை பக்தவதப்ராஹ்மணனுக்கும் பக்தவதசுவித், ரானுக்கும் கொள்ள வேணுமென்றும், இவரை ஸமரென்கிற ஶாஸ்தரங்களும் பரமபுருஷார்த்த, ஸாம்யாதி, களாலே என்றும் கிடாம்பி அப்புள்ளார் அருளிச்செய்தார்' என்றும், 'ஐாதிபே, தி, யாது. திருஸாரபி, யானுலும் கோதவம் கழியாதிரே' என்றும், 'ஸ்ரீவிது, ராரும் ஸவஸ்தாத்யநுரூபமாக விவாஹாதி, களைப் பண்ணினார்', 'புக்தவத்ஸாத, விழாக்ர-யேஷ' நிஷ்டனானா: பரமாஸ்ரே : விது, ராந்நாநி பு, பு, ஜே ஶாசிநி கு, னவந்தி ச' என்றித்தைக்கேட்டு து, ரயோத, நன், 'பி, ஷம-த, ரோகுவதி க்ரம்ய மாம்சைவ மது, ஸுத, ந : கிமர்த்த, ம புண்ட, ரீகாக்ட பு, க்தம் வருஷலபே, ஓஜநம்' என்று கேட்க, *த, விஷத, நநம் ந பே, கதவும்

த்,விஷந்தம் நெஙவ பே,ாழ-யேத் | பாண்ட,வாந் த்,விஷந்தே
ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்ட,வா :* என்று
உத்தரமருளிச்செய்கையாலே ஸ்ரீவிது,ராருக்கு துற்றேயாத,நன்
சொன்ன ஜாதிவிஶேஷத்தை பத,வான் இசைந்தானுயிற்று.
ஆனால் ப்ராஹ்மணர்க்கும் குத்தி ரி-யர்க்கும் யாத்ரனுடைய
பக்வாந்நத்தை பு,ஜி க்கை நிலத்து,மன் பேருவென்னில்,
‘ஆர்யாதி,ஷ்டதி,தா வா யாத்,ரா:(அந்ந) ஸம்ஸ்கர்த்தார:
ஸ்யு :’ என்று ஆபஸ்தம்ப,ாதி,கள் சொல்லு-கிறபடியே
யுக,ாந்தரங்களில் ஆர்யபரதந்தரரான கு,ணவச-தத்,ரர்கள்
ஆர்யர்க்கு அந்நஸம்ஸ்காரம் பண்ண அநுஷ்ஞாத-
ராகையாலே அவ்விடத்தில் நிலேது,மில்லை. இது,ஶாசிஸ்து
ப்ரயதோ பூத்வா விது,ரோந்நமுபாஹுரத் என்று ஸ்ரீவிது,ர-
ருடைய கு,ணவிஶேஷத்துக்கள் சொல்லுகையாலே ஸாதிதம்.
‘ப்ரஹ்மவித்தான் இவர் யோக,ப்ரப,ாவத்தாலே தே,ஹ-
ந்யாஸம் பண்ணனினாபின்பு ப்ராப்தனை த,ரமபுத்ரன் செய்த
ஸம்ஸ்காரவிஶேஷதம் தூஷ்ணீம் அநுஷ்டதமாதல், வயக்தி-
விஶேஷத்தியதமாதலாமித்தனை. அதுகொன்டு வயக்தயந்த-
ரங்களில் ந்யாயஸ்ராரம் பண்ணவெவான்னானுது’ என்றும்,
‘மோஹநஸாஸ்தரங்களிற்சொன்ன ஜாதியத்து,தாராதி,களை
ப்ராமாணிகர் நினைக்கலாகாது. சருவயத்யாஸாதி,களான
சில விஶேஷத்தித,ாநங்களாலே வருகிற விய்வாமித்ராதி,க-
ஞாடைய நிலை வேறு சிலர்க்குக்கூடுமென்கை வசநவிருத்தும்.
விது,ராதி,களிலும் உத்தரவுட்ப்ரப,ாவரான ஆழ்வார்களுடைய
வருத்தாந்துவிஶேஷத்துக்களை நம்மருஷ்டாந்ததுக்குத்,ருஷ்டாந்த-
மாக்கலாகாது. அவர்கள் வருத்தாந்தங்களையும் ஆராய்ந்தால்,
ஸ்வஜாதி நியமத்தைக் கடந்தனமயில்லை’ என்றும், ‘இப்படி-
யானுலும் வித,யாமந்தராதி,கஞாடைய க்ரஹணம் ப்ராஹ்ம-
ஞதி,விஷந்தத்திலேயாக வேறொன்றுமிடம் ‘யாத்,ர-
யோநாவஹும் ஜாதோ நாதோ நாந்தயத்வக்கு முத்ஸஹே’ என்ற
ஸ்ரீவிது,ரவாக்யத்தாலே வித்தும். துலாத,ாரத,ரமஸ்யாத,ாதி,-
கஞம் ஸந்தேஹும் கேட்கவந்த ப்ராஹ்மணரைத் தாங்கள்
ஸம்ப,ாவித்து. தீர்த்த,யாத்ரையிலே வழிதிகைத்தாரை
வழியிலே சேர்த்தமாத்ரம், அவர்களைத் தெளிவித்து
விட்டார்களாமத்தனையல்லது - முக்யமான ஆசார்யகர்மம்

பண்ணனினுர்களன்று. இப்ரகாரங்கள் அவ்வோ இதிலூங்கள்களிலே கண்டுகொள்வது. “ப,க்திரஷ்டவிதா ஹயேஷா யஸ்மிந் மஹேச்சே,பி வர்த்ததே : தஸ்மை தே,யம் ததோ க,ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத,ாஹ்யஹும்” என்றாற்றுவும், கந்யாப்ரத,ாநபரமன்று, ஒன்றாநப்ரத,ாநபரமென்று வயா-க,யாநும் பண்ணனினுர்கள். ‘பூஜ்ய:’ என்கிற ஶப்தமும் ஸாத,ாரணமாகையாலே ப,ாக,வத்தவம் உண்டானால் ஸர்வரும் ஶாஸ்த்ரம் சொன்னாமட்டுக்களிலே ஆத,ரணீயர்’ என்றும், ‘அதோ ஜாதேர்நிக்ருஷ்டாயா: ஸர்வஸ்யா வா விநாயது: ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுப,க்தாநாமிதி மந்துமிதும் வச:’ என்றும், ‘ஶாரீரகு,ஞாவிழேஷஷமதியாக வயவஸ்தி,தங்களான ஶரிரஜாதிவிழேஷஷங்கள் உத்பத்திலித்த,ங்களாய் மரணந்தமாக ஸதி,ரங்களாயிருக்கும்’ என்றும், ‘போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே’ என்றாற்றுவும் கு,ரு-விஷயமாமத்தேனோ’ என்றும், ‘இதில் ஶேஷஷப்தம்’ ‘அந்ந-ஷேஷ: கிம் க்ரியதாம்? இஷ்டைஸ்ஸஹ புஜ்யதாம்’ இத்யாதி,களில் ந்யாயத்தாலே ப,ாண்ட,ஸ்த,விஷயமானால் கிரோத,மில்லை’ என்றும், இருபத்தொன்பதாமதி,காரத்திலே ‘மாத்ருபி,: பித்ருபி,ஶ்கஷவ பதிபி,ஶதே,வரைஸ்தத,ா | பூஜ்யா பூஜயித-வயாஸ்ச ப,ஹா கல்யாணமீபஸாபி,:॥ ஜாமயோ (ஒன்றாநி-நாம்) யாநி கே,ஹாநி ஶபந்தயப்ரதிபூஜிதா: | தாநி கருத்யா-ஹதாநிவ விநஃயந்தி ஸமந்தத: || ஏவமாதி,ஞா பூஜோக்தி: யதெ,ஊசித்யாத நியம்யதே | ப,க்தமஹேச்ச,ாதி,பூஜோக்தி: ஏவமேவ நியம்யதாம்’ என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்யவாந்தரபூர்வபஷாத்ரந்த:

அத ஸித்த,ாந்த:

ஜாதி போகாதென்கிறது ஶாஸ்த்ரவிருத்த,மாகையாலே, அயுத தம். எங்கணேயென்னில், அபங்கஷ்டஜாதியரை ப,ாக,வத-ஸித்ரரென்றும், பூஜைவஷ்மனாவர்களுடைய ஹந்மநிருபணம் பண்ணுவைக்கும், பத,வத,பத்தரெவஸாரும் ஏகஜாதியரென்றே-வென்று நினோக்கிறவர்களை மருது,பரஞ்சுர் என்கையும்,

அவர்களுக்கும் கலக்கங்கள் உண்டென்று சொல்லுகையும் அநகத்துவவிற்கிக் ரஹமுமாய், அவர்கள் பரமாசார்யர்களாகையாலே ஆசார்யாபசாரமுமாம். ஏதழாதியரானாலும் ஆசார்நியமங்களைச் சொல்லும் ஶாஸ்த்ரவிழோத, ப்ரஸங்கமுயில்லை. வர்த்துங்ரமாதி களிலே அவதரித்த பாக்ஷத்ரெஸ்வார்க்கும் பண்ணடக்குவத்தைத் தவிர்ந்து தொண்டக்குவமொன்றேயாயிருந்தாலும், “நீசனேன் நினைவொன்றுமிலேன்” என்கிறபடியே, ‘அடியேன் பாணன். அடியேன் பாணன்’ என்று ஸ்ரீலோகஸாரங்க, மஹாமுநிகளுக்குத் திருப்பாணும்வார் விலங்கியோடுகையாலும், திருமழிசையாழ்வார், ‘க்ருஷ்ணநாம் வர்ஷிஞ்சும் நகநிரபி.நநம்’ என்கிற ம்ருதியை உச்சரியானமையாலும், பண்ணடக்குவம் தவிர்ந்து தொண்டக்குவமானது ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டிகளுக்கொழிய மாம்ஸசங்கஸஸாக்களுக்குத் தோற்றுமையாலும், ‘லோகஸங்க, ரஹமேவாபி ஈம்பஷயந் கர்த்துமர்ஹஸி’ என்று தற்மனம் ஸ்தாபநம் பண்ணோப்பிறந்தவன் தான் லோகஸங்க, ரஹார்த்தமாக விதித்தகையாலும் *அவிப்லவாயதற்மாணம் பாலநாய குலஸ்ய ச* இத்யாதி,, *அநபேக்ஷாபி தாம் ப்ரதி । உபாயத்வக்ரஹம் தத்ர வர்ஜுயேந்மநஸாஸாதி,, । ப்ரியாய மம விஷ்ணுங்ச தேவதேவஸ்ய ஶார்ங்கினா: । மநீஷி வைதி தாசாரம் மநஸாபி ந வங்க, யேது ஏவம் விலங்க, யந் மர்த்தயோ மர்யாதாம் வேதநிரமிதாம் ப்ரியோபி ந ப்ரியோ மேடஸள மதாஷ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத* என்றும் பிராட்டி விதித்தருந்கையாலும், ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யாருத்திலே -‘வர்த்துங்ரமாசாரத்தை அநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கி ஸ, ஸர் வேஷ்வரனும் பிராட்டியும் அருளிச்செய்த வசநங்களோடும், பூர்வாசார்யவசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதி த்துமிழே, ’ என்று பெரியஜியர் அருளிச்செய்கையாலும், ஜாதி போமென்கிறத்தில் ஶாஸ்த்ரவிழோத, ப்ரஸங்கமில்லையிழே. பண்ணடக்குவத்தைத் தவிர்ந்து தொண்டக்குவமாவது - ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தார்கள். கேவலப்ராந்தமணானுக்கும் கேவலயாதித்ரனுக்கும் உள்ள எல்லை அவர்கள் ஸ்ரீவஷ்ணவர்களான பின்பு கொள்ள வேணுமென்கை காயாந்நஸ்தவ-

யாத்தி,பண்ணின வருத்த,ாசாரவிருத்தும்{ இதின் அந்தம் விந்த,ந்தத்தின் முடிவிலே ஸ்பஷ்டமாகும் } “மாத்ருயோநிப்பரி காயாஸ்துல்யமாலுரீரமநீஷினை : । அர்சசாவதாரோபாத,ாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம்” ஹாதிபோகாது என்கிறவிடம் விஶ்வாமித்ரவீதவூப்யாதி களிடத்திலே பாதிதம். “பத,வத,பத்தா ந யாத்ரா:” என்னுமாபோலே, “தே,வஸாரபி, ந கெ,எ:” என்று ப்ரமாணமில்லாமையாலே அது தருஷ்டாந்தமன்று. ‘கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ட! மாம் சொவாதிக்ரம்ய வருஷலபே,ாஜும் புத்தம்’ என்று கேட்க, ‘த,விஷத்தநம் ந போக்தவ்யம்’ என்று உத்தரம் அருளிச்செய்கையாலே, நீ என் உயிர்நிலையிலே த,வேஷ்டிக்கையாலே, ‘யோ விஷாஜும் ஸததம் த,வேஷ்டி தம் வித,யாத்தந்தயரேதஸம்’ என்கிறபடியே, ‘நீ அந்தயரேதஸஸாகையாலே உன்னை பரிதயஜிததோம்’ என்றும் ‘ப,ாக,வதா விப்ரா:’ என்கிறபடியே ஸ்ரீவிது,ரர் விப்ரர் ஆகையாலே அவருடைய அந்தத்தை புஜிததோமென்றும், தாதபர்யம் ஸாசிதம். ஆகையால் து,ரயோத்ரங்க சொன்ன ஹாதிவிழேஷந்ததை ‘பத,வத,பத்தா ந யாத்ரா:’ என்று நிராகரித்தானுய்த்து.

த,ரமபுத்ரர் விதுரர்க்குப் பண்ணின ப்ரஹமமேதத்தை தூஷ்ணி-மருஷ்டதமென்கை, ‘வோகஸவைஸந்தினைநாம் புவிஷ்யத்யஸ்ய பாரதத்தில் : யதி, தரமமவாப்தோட்செலூ’ என்கிற வசந-விருத்தம். வயக்திவிழேஷநியதமென்று கஸ்பிக்கைக்கு கஸ்பகமில்லை. மோஹநாயாஸ்த்ராதி களில் சொன்னதன்றே. “ந யாத்ரா பத,வத,பத்தா:” இத்யாத்யுக்தஹாத்யுத்த,ாராதி-களில் விஶ்வாமித்ராஜுடைய விப்ரதவம் சருவயத்யாஸாதி-நித,ாநமாகில், அந்த விப்ரதவம் தபஸ்ஸாக்கு பூர்வமே வர வேணும். தபஸ்ஸாலே வந்தாலும், ப,ராஹுமஞ்சநுக்ரஹ-ஸுலக்மிழே. வீதஹுப்யாதி தருஷ்கும் ப,ரத,வாஹாத,யநுக்ரஹா-தி களாலே வந்ததென்று அநுஶாஸநாதி களிலே சொல்லா-நின்றதிறே. “யத,யத,ாசரதி யமீரஷ்ட,: தத்ததே,வேதாரே ஹநா:” என்கிறபடியே ஆழ்வார்களுடைய அநுஷ்டாந்ததை நம் அநுஷ்டாந்துக்கு தருஷ்டாந்தமாக்கவாம். அவர்களாருஷ்ட,ா-ந்ததை ஆராய்ந்தால் பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்தாலும்

வோகத், ருஷ்ட்யருக்கனமாக அநுஷ்ட, ரநம் கைநச்யநிபந்தநமாக உண்டாயிருக்கும். அதுகொண்டு அவர்களுக்கும் பண்ணடைக்குலம் தவிரவில்லை என்று நினைக்கை மஹாபாக, வதாபாரம். விதி, யாமந்தராதித், ரஹஸ்யமும் ப்ராஹ்மானதி, நியமவிஷயமென்கையும், "ததோ க்ராஹ்யம்", "தது, சதிமாத்ரம் மந்த்ராக்ர்யம்", "கொடுமின் கொள்மின்" இத்யாதித்தோடு விரோதி, க்கும். "ஶாத், ரயோநெள" இத்யாதி, - கைநச்யநாஸந்த, ஏந்மென்று கொள்ளலவேண்டும். ஆசார்யத்துவமும் - த, ரமஸந்தே, ஹம் யமிப்பிக்கைதானோயிரே. ஆகையால் விஷ்ணுபத்திர்க்கௌண்டலம் பண்ணடைக்குலம் போய்த்தொண்டக்குலமென்று, பெரியாழ்வார், அருளாளப்பெருமாளைம் - பெருமானுர் முதலானேர் அருளிச்செய்தார்கள். 'அதுவும் மந்த, வசநமிரே' என்கை, அவர்கள் பக்கல் அபசாரமாம். 'ஶர்ரஜாதிவி ஶேஷங்கள் உத்பத்திலித்த, சுகளாய் மரணந்தமாக ஸ்தி, ரமாயிருக்கவேண்டும்' என்றதும் ஆழ்வாராசார்யர்களின் தில்யஸாசித்திக்கோடும், சிருதிஸ்மருத்யாதி, - கோடும் விரோதி, க்கும். "போனகம்செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதம்" என்றது குருவிஷ்யமென்றாலும், நாராயணைக்கநிஷ்ட, ரெஸ்லாரும் குருதுப்பிரானைக்கையாலே, "தது, சதி, விஷ்டம் ஸ்பாவநம்" என்கிறபடியே பரகத்ஸ்விகாரநிஷ்ட, ரெஸ்லாரும் விஷ்யமென்றபடி. பாண்டஸ்த, விஷ்யமானுல் விரோத, மில்லை" என்கிறது 'கலத்ததுண்டு' என்கிறத்தோடு விரோதி, க்கும். 'ப, க்தம் லேச்ச, காதி, புஜோக்தி-ஏவமேவ நியம்யதே' என்று சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, 'ஸ ச பூஜ்ய:' என்கிறதும், மணவாட்டி ப்ரெபன்களை 'பூஜ்யா:' என்றமாத்ரம் என்கையும் *யத, அஹ்யங்கம்* என்கிறத்தோடு விரோதி, க்கும்.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக, யாநுத்திலே '(பண்ணடைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து) ப்ரயோஜநாந்தரபரர் அநந்யப்ரயோஜநநான பின்பு முன்புத்தை நிலை பண்ணடைக்குலமாய்த் தோன்றின படி. வங்கையில்நின்று காஸ்வாங்கினைபோதே ராவணைன 'நிஷாசரன்' என்றஞே ஸ்ரீவிப்ரீஷ்ணங்குழவான். 'ராகநஸாநாம் பலாபலம்' என்றாரிரே பெருமாள்தாழும். காத்ரியனு-

யிருக்கச் செய்தே தபோபலத்தாலே ப,ராஹ்மனுத்தமனுய் அத்யயநம் பண்ணுவிக்கவும் யழிப்பிக்கவும் கடவுளுனிறே விழ்வாயித்ரன்' என்று நம்பின்னொ அருளிச்செய்தார்.

ங்குத்ப்ரகாஷிகையிலே, தேவதாதி,கரணத்திலே 'பஸ்தாத் விழ்வாயித்ரப்ரப,ருத்ராம் ச ப,ராஹ்மன்யாத்யப,ாவ-ப்ரஸங்க,ாத்' என்று விழ்வாயித்ராதி,களுடைய ப்ராஹ்மன்யாதி,களை ஒன்மப்ரப்ருதியன்றியே பின்பு வந்ததாக அருளிச்செய்தார். 'ஏதேந ஸ்ரவே வ்யாக்யாதா:' இத்யத்ர 'தபோவிஶேஷதாத் வரணவிப,ாகோஸ்தி' என்று அருளிச்செய்தார்.

ஒன்றாநஸாரவயாக்யாநத்திலே 'குடியும் குலமுமெல்லாம் கோகநகை கேள்வனடியார்க்கு'. '(குடி) - க,ராமம்.(குலம்) கே,ாத்ரம். (எல்லாம்) என்றது மற்றும் நிருபகமாய்ப்போரும்வை பலவுகண்டாகையாலே. அவையாவன-சரண-ஸுத்ராதிதள். (கோகநகைகேள்வனடியார்க்கு அவனடியையாகும்) அதாவது - முன்பு ஒன்பாதி,கமாக நிருபகமாய்ப்போந்த குடியும் குலமுமெல்லாம் போய், சேஷி யானவன் திருவடிகளில் ஸம்பந்த,மே நிருபகமாய், அத்தைவிட்டு வ்யபடே,சிக்கும்படியாய்விடுமென்னக. இதுக்கு த,ருஷ-டாந்தமருளிச்செய்கிறுக்கேமல் - (படியின்மேல்) என்று தொடங்கி - பூமியின் மேலுண்டான ஒவ்வொம்ருத்தி,யடையநதி,களின் நாமமும் வரணமுமெல்லாம் ஸமுத்ரத்தை ப்ரவேஷிக்கவே பின்பு காணவொன்னுதபடி போமா போலே என்னக. "எகாந்தி வ்யபடே,ஷ்டல்யோ ஸநுவ க,ராம குலாதி,பி, : நத்யாஸ் தஸ்யைவ நாமாதி, ப்ரவிஷ்டாயா யத்ரார்ணவம் : ஸ்ரவாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விள்ளு-மேகாந்திநஸ்தத்ரா" என்னக்கடவுத்திறே.

ஸ்ரீவசநபூஷ்டி,ஞாத்திலே - 'கந்தரியனுண விழ்வாயித்ரன் ப,ரஹ்மர்ஷியானுன்' என்கிற ஸுத்ரவயாக்யாநத்திலே-இப்படி இதிஹாஸாதி,களாலே ப,ாக,வதுவைப,வும் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், "ந யாத்ரா ப,ாக,வத்ப,க்தா விப்ரா

ப,ாக,வதா: ஸ்மருதா:*, * ஸ வி ப்ரேந்த,ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி ஸஸ ச பண்டித: என்று சொன்ன விப்ரத்வாதி,கள் அர்த்த,வாத,மாமித்தீணயல்லது, அபக்ருஷ்டஜூந்மாவான-வன் அந்த ஈரீரந்தன்னிலே உத்கருஷ்டனுக்க்கட்டு மோ வென்ன, கட்டு மென் ஜூ மிடத்துக்கு உத,ா ஹரணதயா அருளிச்செய்கிறூர் - கூத்ரியகுணன் என்று தொடங்கி. அதாவது - கூத்ரியகுலோத்ப,வ,வனுன விஶ்வாமித்ரன் அஜூந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோவி ஶேஷமதியாக வலிஷ்ட,வாக்யத்தாலே கூத்ரியத்வம் பின்னுட்டாதபடி ப,ரஹுமர்ஷியாய்விட்டானிறே. ஆகையாலே அத்யந்தாப-க்ருஷ்டகுலோத்ப,வ ராஜாஹும் அந்த ஈரீரந்தன்னேடே அநுவதி,சுக்திகபத,க,வத்ஸம்ப,ந்த,ரூபஸம்ஸ்காரவி ஶேஷத்தாலே அத்யந்தோத்கருஷ்டகுலஜாநுவர்த்தநீயராம்படி உத்கருஷ்ட-தமராகக் குறையில்லை என்கை. அல்பஷக்தி கவலிஷ்ட,-வாக்யம் செய்த படிகண்டால், ஸர்வஷக்திகஸம்ப,ந்த,-வி ஶேஷம் என் செய்யமாட்டாது' என்றும், ஆசார்யஹுநுத,ய-வ்யாக,யாநுத்திலே - 'ப,ாக,வதவைப,வத்தைப்பல உத,ா-ஹரணாங்களாலும் ப்ரகாசிப்யாநின்றுகொண்டு, இவ்வாகா-ரங்களறிந்தார்க்கிறே ஒந்மத்தில் உத்கருஷாபகர்ஷம் தெரிவது' என்கிறூர் மேலொரு தூர்ஜீணயாலே. ப்ரேச,ஞம் ப,ந்தனுஞ்ச சதுர்வேதி,களாறுவர்த்திக்க அறிவுகொடுத்துக் குலதெய்வுக்கோ-டோக்கப்பூஜைகென்டு பாவத்திர்த்த,ரஹுந,ஞுமென்கிற திருமூப-படியும், விசர்வாயித்ரவிச்ஜனுவரித்ததுங்கிப்ருத்யரோடே உள்ளந்து தொழுதுவானவன் நிலையார்பாதாலே ப,ரஹுமணவேன் விச்து,நா-முடித்தவையும், கீழ்மகள் தலையகுவுக்கு அமைக்காவாய். தம்பிக்கு முன்பிற்கு, வேறும் விச்ஜனும் கொண்டு பின்பிற்குங்கே சோதித்து, தூதமயங்கினினோயேன் அத்ப,ாவம் சொல்லும் படி - ஏத்து,வாய-யையும், தூது மொழிந்து நடத்து வந்துவர்களுடைய அம்யக்காரு,ஊ-காறுபோ,ஜாநமும், ஒருபிறவியிலே இருபிறவியானுரூவர்க்கு த,பும-காறுவங்காயிகள் அக்ரபூஜை கொடுத்தவையும், ஜவரிம், நால்வரில் ஆவரில் முற்பட்டவர்கள் அந்தே,ஊபாயம் அதூறோடே புரோட,ந-யாவாச் செய்த புந்ரங்குந்தயமும், புந்பத்யாக,மே,ந,மண்ட,பங்களில் மணிப்பூரும் ஆலவட்ட,மும் விச்ஜையும் கையுமான அந்தரங்க,ஞா முடி

யங்களும், வைதி, கோத்தமரும், யஹாழுவியும் அநூவர்த்தித்தக்ரமரும், யாகாநுபோகே, நந்தரவீதிகளில் காயாந்தங்கு, ஊராத்தி, மன்னின் விருத்த, சாரமும் அறிவூப்பிலே ஆந்மோத்தக்ரஷபாக்ஷங்கள் தெரிவது” என்கிற (85 வகு) அறித்ரமாகிற ஒரு குர்மை..} (மலேசீசனும் பக்தனானால் இத்யாதி,) .. (சதுரவேதி, கள் அநுவர்த்திக்க, அறிவுகொடுத்து) “ஸவிப்ரேந்த, ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டித: | தஸ்மை தே, யம் ததோ க்ராஹ்யம்” என்றும், “பழுதிலாவெழுகலாற்றுப் பல சதுப்பேதிமார்கள் இழிகுலத்தவர்களேலூம் எம்மதியார்களாகில் தொழுமினர் கொடுமின் கொள்மின்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோத்கருஷ்டனும், உத்கருஷ்டவர்ணாராண சதுரவேதி, கள் அபி, ஹநாத, யபி, மாநநா, விதஸ்வஸ்வரநுபஸாத்த, யர்த்த, மாக அநுவர்த்திக்ளைக்கு, விஷயமாய் அவர்களுக்கு ஓன்னாநாபேஸைத்தியுண்டாகில் ஓன்னாநப்ரத, ஏநம் பண்ணி, (குலதெய்வத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு). “ஸ ச பூஜ்யோ யத, காஹ்யஹும்”, “நின்னேஞ்சுமொக்கவழிபட வருளினுய போல்” என்கிறபடியே, “மம நாத, ம, மம குலதை, வதம்” என்று குலதை, வமாகச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வஸ்வரங்குடோக்க ‘அவரெங்கள் குலதெய்வம்’ என்கிறபடியே குலதை, வமாய், அவர்களைப் பூஜை கொண்டு, (பாவநதீர்த்த, ப்ரஸாத, நுமென்கிற திருமுகப்படியும்), “தத்யாத, அம்ப, வதுலம் தீர்த்த, ம தது, ச்சி, ஷ்டம் ஸபாவநும்” என்று அவன் திருவடி விளக்கின ஜலம் அநுபமமான தீர்த்த, ம, அவனமுதுசெய்த ஸேஷம் பரமபாவநமென்கையாலே அஹங்காரமஹாபாநமத, மத்தராண அஸாத்த, ரும் இந்த தீர்த்த, ப்ரஸாத, நுவயத்தாலே ஸபாவநமத, நும்பாம்படி பாவநதீர்த்த, ப்ரஸாத, நுமென்று அருளிச்செய்த பகுவது, த்தியான திருமுகமும், அதின்படியெடுப்பான ஆழ்வார் பாகரமும் (விஶ்வாமித்ரவிள்ளூசித்ததுள்ளீப்ருத்யரோடு உள்கலந்து தொழுகுலமானவன்) அபரராத்ரியிலே சென்று பாடி நும்பியைத் திருப்பள்ளி உணர்த்துகையாலே, “கொஸல்யாஸப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த, யா ப்ரவர்த்ததோ உத்திஷ்ட, நரஸார்தா, வ கர்த்தவயம் ஸத, வமாஹ்நிகம்” என்றும், “அரவணையாயாயரேறே அம்முன்னாத துயிலெ-

ழாயே* என்றும், "அரங்கத்தம்மா பள்ளி யெழுந்தருளாயே" என்றும், திருப்பள்ளியணர்த்தின விஸ்வாமித்ரன், பெரியாழ்வார், துளபத்தொண்டாய ஸ்ரீதொண்டராடி ப்பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்களோடே ஸ்ரீகாத்ரியாய், *வலந்தாங்கு சக்ரத்தன்னைல் மணிவண்ணர்க்காளென்றுள் கலந்தார்* என்கிறபடியே புகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜாநுவருத்தியிலே அந்விதனுய உள்கலந்து, *என்தொழுகுலம்* என்று விஶேஷத்திற்குர் ஆத்ரிக்கும் ஏற்றத்தை அடைந்த ஒன்மஸித்த, நெந்யனுள் புகவதன், (நிலையார் பாடலாலே புராந்மணவேள்விக்குறை முடித்தமையும்), சரக்குவோத்பவதுண 'ஸோமஶர்மா' என்கிற புராந்மணன் உபக்ரமித்த யாகத்தை யதாக்ரமம் அநுஷ்டி, யாமையாலும், அது ஸமாப்திக்கு முன்னே மரிக்கையாலும், புரங்மரக்காஸ்ஸாய்ப் பிறந்து திரியாநிற்கச்செய்தே, *தவம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்தங்கி : ஏவமுக்தவாத, சண்டாலம் ராக்குஸ : யரணாம் கது :* என்கிறபடியே நீ என்னுடைய கீதப்ரபாவத்தாலே என்னை இப்பாவத்தினின்றும் கரை ஏற்றவேணும் என்று யரணாம்புக, *யந்மயா பய்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைவிகழுத்தமம் : புலேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோக்கியின்யஸி கில்பி, காத* என்று நம்பி ஸந்நிதி, யில் பின்பு பாடின நிலையார்பாடலான கைவிகப்பண்ணுவே, *ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ராக்கஸோ புரங்மஸமஜ்ஞக : யஜ்ஞாஸாபாத் விநிரமுக்த : ஸோமஶர்மா மஹாயஸா :* என்னும்படியாக வைகல்யதே, காஷத்தால் வந்த ரகுதஸ்தவத்தைப் போக்கி உழல்விப்பிக்கையாலே, அந்த புராந்மணனுடைய யாகத்தில் குறையைத்தலைக்கட்டின படியும், (கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸ்மஸ்கராவாய) நிடாத, -வம்ஶஸ்ராகையாலே, "ஏழழைதவன் கீழ்மகன்" என்னும் படி ஒந்மவருத்தல்ஜ்ஞாநங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீகுறுப்பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானுகையாலே அவையெல்லாவற்றாலும் உத்கருஷ்டனுயிருக்கிறவளவுமன்றிக்கே தர்மதைக்கயத்தாலே வானேர் தலைமகனுயிருக்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு *உகந்த தோழன் நீ* என்கையாலே ஸமனுண ஸக்காவாய், (தம்பிக்கு முன்

பிறந்து) “ஈம்பியம்பி” என்கையாலே இவர்தம்பியான இளைய- பெருமானுக்கு முன்பிறந்தவராய் (வேலூம் வில்லுங்கொண்டு பின்பிறந்தானாரச்சோதித்து) இப்படித் தம்மை அங்கீகரித்தவன்று ராத்ரி பெருமான் பள்ளி கொண்டிருஷா-நிற்க , அவருடைய ஸெஸாகுமார்யாநுஸந்தாநத்தா-லுண்டான பரிவாலே கண்ணுறுதுக்கமற்றுக் கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற இளையபெருமாளை அதியங்கைபண்ணி “கூரணிந்தவேல்வலவன்” என்றும், “ததஸ்தவஹும் சோத்துமசாபப்ராணாத்தருக் ஸ்தி,தோப,ஸம் தத்ர ஸ யத்ர வகுமணை:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுத,ராய்க் கொண்டு அவர்மேலே கண்ணுடும் நின்று, அவர் நினைவு சோதி,த்து, (தமையதூக்கு இளையோன் ஸத்-ப,ாவம் சொல்லும்படி ஏக குலமானமையும்), “ஆசசகேத, ஸத்-ப,ாவம் வகுமணைஸய மஹாத்மந: ப,ரதாயாநப்ரமேயாய கு,ஹோ க,ஹநகே,ாசர:” என்கிறபடியே ராமவிரஹு-க்லிஷ்டனுடத் திருச்சித்ரகூடத்தேறப் போவதாக வந்த தமையனுண ஶ்ரீப,ரதாழ்வானுக்கு ததம்பியான இளைய பெருமானுடைய, “ப,ாவயாத் ப்ரப,ருதி ஸஸ்நிக,த,:” என்றும், “பரவாநஸமி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமான்பக்கல் ப்ரேமபாரதந்த்ரயங்களே நிருபகமாம்படியிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வயாப்தமான ஸவ-ப,ாவத்தைச் சொல்லும்படி இக்கவாகுவம்ச்யரோடு ஏகுல-மானபடியும், (தூதுமொழிந்தித்யாதி,) “முன்னேரதூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து” என்று பிராட்டிக்கு தூத-வாக்கயத்தைத் திருவடிவாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், “ஸப,ர்யா பூஜித: ஸம்யக,ராமோ த,ஸரத,ாத்மஜ:” என்கிறபடியே ஶ்ரீஸப,ரிகையால் பண்ணினை ஸம்யக,-பே,ாஜுநமும், “குடைமன்னரிடைநடந்த தூதா” என்றும்படி பாண்ட,வர்க்கஞ்சகாகத் தூதுபோன க்ருஷ்ணன், பி,ஷ்ம-த,ரோஜுதி,க,குஹங்களைவிட்டு, “விது,ராந்நாநி பு,பு,ஜே ஸாதிநி கு,ணவந்தி ச” என்கிறபடியே பாவநந்வபே,ாக,ய-தவங்கள் கண்டு உகந்து ஶ்ரீவிது,ராத்திரிருமானிகையில் பண்ணினை ஸகு,ணபோஜுநமும், “தூதுவந்த குரங்கு”

என்கிற திருவடி "திருங்டா தேவி" என்கிற ப்ரதியாலே "உபகாராய ஸாக்ரீ வோ ராஜ்யகாங்கி விபீ, ஏனோ : நிஷ்காரணை ஹநுமாந் தத்துவ்யம் ஸஹபே, ராஜநம்" என்று திருவுள்ளாம்பற்றி, "கோதில் வாய்மையினுயொடுமூடனே-யுண்பன் நான்" என்ற பெருமாளோடே பண்ணேன் ஸஹபே, ராஜநம், (திருப்பிறவியிலே இத்யாதி,) யது, குலத்திலே பிறந்து கோபகுலத்திலே ஸஹாதியத்வேந வளருகையாலே, திருப்பிறவியிலே இருபிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு த.ர்ம-புதர் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்த-மையும், குவியுத்ராயப் பிறந்து, பொருந்தரிடத்திலே தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே, திருப்பிறவியிலே இருபிறவி யான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், (ஸுவரிலித்யாதி,) பாண்டவர்களைவரில் ப்ரதமரான த.ர்ம-புதர், ஶ்ரீவிது, ரர்க்கு ஒன்றாநாதி, க்யத்தையும் அஸர்ரி வாக்யத்தையும் கொண்டு ஸந்தேஹாயாமல் செய்த புதர-க்ருத்யமும், த.ஸரதாதமஜர் நால்வரில் ப்ரதமரான பெருமாள், "ஸௌமித்ரே ஹர காஷ்டாநி நிர்மதி, க்ஷயாமி பாவகம் க்ருத்ராஜம் தித, க்ஷாமி மத்கருதே நித, நம் குதும்" என்று ஸஹஜரான இளையபெருமானும் கூட நிற்கச் செய்தே அவர்கையிலூம் காட்டாமல், "ஏவழுக்கத்வா சிதாம் தி, ப்தாமாரோப்ய பதகே, ஸ்வரம் த.த.ாஹ ராமோ த.ர்மாத்மா ஸ்வபந்து, மிவ து, கித : " என்கிறபடியே பெரியவுடையா-ருக்குச் செய்த புதரக்ருத்யமும், பெரியநம்பி திருக்கோட்டிழூர் நம்பி, பெரியதிருமலை நம்பியென்று ஸப்ரஹ்ம-சாரி களாயக் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளைவிக்கையாலூம், ப்ரதமாநரான பெரியநம்பி மாநனேரநம்பிக்கு புரோடாஸத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்' என்று அருளிக்கெய்து போன படியே புரோடாஸமாக நினைத்துச் செய்த புதரக்ருத்யமும், (புஷ்பத்யாகே, த்யாதி,) "திந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்" என்கிறபடியே புஷ்பமண்டபமான திருமலையிலே பணிப்புவும் கையுமாய்த திருவுள்ளமறியப்பரிமாறுகையாலே, திருவேங்கடமுடையானுக்கு அந்தரங்கரான குறும்பறுத்த

நம்பியை “துளங்குநீண்முடியரசர் தம் குரிசில் தொண்டை மன்னைவன்” என்கிற அபி, விக்தங்குறியாக, ரயரான தெங்ணைடோன் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், ‘வேக, வத்யுத்தரே தேரே புனையகோட்யாம் ஹரி: ஸ்வயம் | வரத,: ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்துஞ்யதே’ என்கிறபடியே தயாக, மண்டபமான பெருமான்கோயிலில், திருவாஸ-வட்டமும் கையுமாய்ப்பெருமானுக்கு அந்தரங்க்ராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைத்தி, கோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், “தெண்ணீர்ப்பெங்னனி திரைக்கையால் அடிவருடப்பள்ளிகொள்ளும்” என்கிறபடியே போக, மண்டபமான கோயிலில், வீணையும் கையுமாய், பெரியபெருமானுக்கு அந்தரங்க்ராய் வர்த்தித்த திருப்பானுழவானாரே வோகஸாரங்க, மஹாமுணிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், (யாக, அநுயாகேத்யாதி,) ‘யஜ-தே, வப்புஜாயாம்’ என்கையாலே யாக, ஶப்த, வாச்யமான திருவாராத, நுத்திலே பிள்ளையுறங்காவில்லித, அஸர் ஸ்பர்ஷத்தாலே காய்யாத்தி, பண்ணினை உடையவரும், பக்கவத, அராத, நாநந்தரம் தத்ஸமாப்திருப்பேண பண்ணப்படுமதாகையாலே அநுயாக, ஶப்த, வாச்யமான ப்ரஸாத, ஸ்வீகாரத்திலே, பிள்ளையேறு திருவுடையார் த, அஸர் கரஸ்பர்ஷத்தாலே அந்நயாத்தி, பண்ணினை நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதி குடிபுகுகிறபோது பிள்ளைவானமாமலைத, அஸர் ஸ்வஞ்சரணத்தாலே ஸ்த, வயாத்தி, பண்ணினை நடுகிற்றிருவதிப்பிள்ளை ப, ட்டருமாகிற ஒன்றாந-வருத்த, ரக்குடைய ஆசாரமுறிவார்க்கிறே, ‘இன்ன ஐந்மம் உத்தருஷ்டம், இன்ன ஐந்மம் அபக்குஷ்டம்’ என்று ஐந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபக்கர்ஷமும் தோன்றுவது என்றபடி. இத்தால் ஐந்மாத, யபக்குஷ்டர்கள் பக்கவத, பத்தரானுர்களாகில் உத்கருஷ்டவர்ணால் அநுவர்த்தநியராய், அவர்களுக்கு ஒன்றாநப்ரத, ராய் ஈஸ்வரஞ்சோபாதி அவர்களுக்கு பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்த, ப்ரஸாத, ங்களாலே ஸர்வர்களையும் யாத்துராக்குமவர்களாம்படியையும், பாபமக்குரான் உத்கருஷ்டவர்ணார்க்கும் ஸ்வஸம்பந்த, ததாலே உத்தாரகராம் படியையும், அவர்களாவில் பக்கவத்தத்யர்களுடைய ஆத்ராநுவர்த்தநப்ரகாரங்களையும், அவர்களு-

எடய ஸ்பர்ஷமே பரமபாவநமென்னுமத்தையும், பரமேய-
பூதனுன ஈஸ்வரனுடையவும், பரமாத்ருபூதரான ததி,யரு-
டையவும், வசநாருஷ்ட,நங்களாலே மந்த,மதிகளும்
அறியும்படி ப்ரகாஷிப்பித்தாராய்த்து' என்றும் பெரியழீயர்
அருளிச்செய்தருளினார்.

'அழ்ஞார் ப்ரமிக்கிற வர்ணாஸ்ரமவித்யாவருத்தங்களை,
கற்றத்தப்பலுநம், ஸ்வபசாத,மம், ஶில்பநெபுணைம், பஸ்மா-
ஹாதி, ஶவவிதுவாஸங்காரமென்று கழிப்பர்கள்' என்றும்,
'ஒரு ராஜா தன்னை மனநமுணிவளைக்கினாவன் நீசனைக்கு-
வித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யழிப்பித்து ஸ்வர்க்க-
மேற்றினபோதே தெரியும்' என்றும், 'ஸர்வவர்ணாஹிதி,ர-
த்வம் காடுவாழ சாதியில் கடவுள்ளனள்வேடம் தென்ன-
ஞாரயில் ஹரிக்ரத்தி ஸ்வபசரில் பத்திபாசநமுமறிவார
ஆராரமரரென்ன வேறு அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும்
தகர விழுவர்' என்றும் பின்னை வோகாசார்யர் திருத்தம்பி-
யாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்
செய்தார். தத்தத்ஸுத்தர வ்யாக்யாநங்களிலே பெரிய
ழீயரும் வியதி,க்ரித்தருளினார். விஷ்ணுசித்தனுக்குப்
போலே பண்டைக் குலத்தைத்தவிர்ந்து தொண்டக்குல-
மானபடியும், ஆசார்யவிள்ளுவத்பூற்யத்வபாவநத்வாதி,க-
யாதி,களும், விஸ்வாயித்தரவிப்ரத்வதபோலுவத்வமும்
ப்ராமாணிகமென்று நம்மாசார்யர்கள் ஏக்கண்ட,மாக
ஸ்தாபித்தருளினார்கள். "விஸ்வம் க்ராந்தம் வாஸாதே,வம்
விழாநந் விப்ரோ விப்ரத்வம் க,ச,ச,தே தத்வத,ர யி"
இத்யாதி,ஸ்ருதிகளுமண்டு.

இதி வித்த,ாந்த:

அதி, பூப்பகட:

ந கைவல்யம் முக்தி:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே, சரமஸ்லோகாதி,காரத்திலே,
'ஸர்வபாபநிவருத்தி கைவல்யத்துக்கும் ப,க,வத-
ப்ராப்திக்கும் பொதுவன்றே என்கை மந்த,சோத,யம்.

எங்களேயன்னில், ஸர்வபாபம் கழிந்ததாகில் ஸ்வத: ப்ராப்தமான ப,க,வத,நுப,வத்தையிழுந்து கிடக்கைக்குக் காரணம் இல்லை. அப்போது ப,க,வத,நுப,வரஸி தமான ஆத்மாநுப,வமாத்ரம் க,டியாது. ஆனகயால் அவ்வாவஸ்தை,யில் ஜூங்வர்யமும் ஹராமரணுதி,து:க,ங்களும் வருகைக்கீடான கர்மங்கள் கழிந்து பரிபூர்ணப,க,வத,நுப,வத்துக்கு ப்ரதி-ப,ந்த,கமான கர்மம் கழியாதே கிடக்கிறவளவிலே, 'யம் ஸப்த,வா சாபரம் ஸாப,ம் மற்யதே நாதி,கம் தத: என்னும் படி இருப்பதொரு ஸ்வாத்மாநுப,வாநந்த,வியேஷதம்- 'ஆத்மார்த்தி', சேத தரயோப்யேதே தத்கைவல்யஸ் யஸாத,கா: என்று சொல்லுகிறபடியே தனக்கு யக்யமா- யிருப்பதொரு உபாயவியேஷத்தாலே ஸித,தி,ததால், இவ்வநுப,வத்தை அசித,நுப,வத்தோடும், ப,க,வத,நு- ப,வத்தோடும் துவக்கில்லாதபடியாலே கைவல்யமென்று பேரிட்டார்கள். ப,க,வத்ப்ராப்தியில் 'கைவல்ய'யப் தம் ஸர்வோபாதி,நிவருத்தியை நினைக்கிறது. ஆத்மமாத்ராநு- ப,வவிஷ்யமாக, 'ஸ்வாத்மாநுபுதி,ரிதி யா கில முக்தி- ருக்தா' இத்யாதி,களில் ப்ரயுக்தமான 'முக்தி'யப் துமும், "விக,தேச்ச,ாப,யக்ரோதே,ா யஸ்ஸத,ா முக்த ஏவ ஸ: " இத்யாதி,களிற்போலே நிர்வாஹ்யம். 'ஹராமரணமோக்தாய' என்றதுவும் தே,வர்களுடைய அமரத்வல்யபதே,யம் போலே ஆபேக்ஷிகம். க்ரமேண முக்திப்ரயந்தமாம் விஷயத்தைப் பற்றுச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி விப,வவ்யுஹ- ஸாலோக்யாதி,மாத்ரத்தில் 'முக்தி'யப் துமும் நிர்வாஹ்யம். "வோகேஷா விஷ,கேளுர நிவஸந்தி கேசித் ஸமிபம்ருச்சந்தி ச கேசித,ந்யே ! அந்யே து குபம் ஸத்ருஃயம் ப,ஹந்தே ஸாயுஞ்யமந்யே ஸ து மோக்த உக்த: " என்று நியமிக்கப் பட்டதிரே. இதில் சொன்ன ஸாயுஞ்யம் பரமபதத்திலே சென்றவனுடைய போக,ஸாம்யம்.

கேவலாத்மாநுப,வம் நித்யமன்று என்னுமிடமும், ஸாக்ஷாத- மோக்தமன்று என்னுமிடமும் "சதுர்வித,ா மம ஹநா: ப,த்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ருதா: தேவாமேகாந்திந:ஸ்ரேஷ்ட,ா: தே சைவாநந்யதே,வதா: அஹ்மேவ க,தி,ஸ்தேஷாம் நிராஶி: கர்மகாரிணும் ! யே து விஷ்டாஸ்த்ரயோ ப,த்தா: ப,ஸகாமா

ஹி தே மதா: ஸர்வே சயவந்த,ர்மாண: பரதிபுத்த,ஸ்து மோக்ஷப,ாக* என்கிற வசநத்தாலே ஸித்த,ம. "முக்யேதா- ட்டர்த்தஸ்தத,ா ரோக,ாத ஸ்ருதவேமாமாதித: கத,ாம் । ஜிஞ்ஞாஸார்வப,தே ப,த்திம் ப,க,தோ ப,க்தக,திம் வபேத" என்கையாலே ஸ்ரீகீ,தையில் "ஜிஞ்ஞாஸா":* என்கிற ஆத்ம- நிஷ்ட,னும் க்ரமேண ஜிஞ்ஞாநியாமென்று உக்தமாயிற்று. "மன்னு றி ஸ்" என்று ப,க,வத,நுப,வத்தை நிதய- மென்கையாலும், இதுக்கு வயவச்சே,த,யமாகச் சொல்லும் ஆத்மமாத்ராநுப,வம் நிதயமன்று என்னுமிடம் வயஞ்ஞ- ஜிதம். இதுக்கு "இறுதிக்டா" இத்யாதி,களில் நாயமில்லை என்கிற பாகரமும் சாதுரமாஸ்யாதி,க்ரமப,வல்விழேஷங்க- ளில் அஷ்டயத்வோக்தி போலே 'எ ஜெ யூழி' என்கிற அதிசிரகாலஸ்த,ாயித்வாபி,ப்ராயம் என்றும், 'க்தாதாத்பர்ய சந்த,ரிகையிலே, ஏழாமத்யாயத்திலே, '(கேவலாத்மந்ய- பர்யவஸ்யந்நிதி) நக,ரம் ப்ரவிவிகோரத,வக,ஸ்ய ச,ாயா- தருமுலஸ்வாபவத் ஆத்மாநுப,வலிலம்ப,: இதி ப,ாவ: । அத்ர ஜிஞ்ஞாஸோர்வக்தவயம் ஸர்வம் அஷ்டமே ப்ரபஞ்ச- யிஷ்யாம: என்றும், அஷ்டமத்திலும் - 'நிதயஸ: இத்யநேந ஆத்மாநுப,வாதி,ப,லாந்தரவ்யவத,ாந்நைரபேஷ்யம் விவக்ஷிதமித்யாஹ' என்றும், 'அஷ்டரயாத,ாத்மய நிஷ்ட,ா- நாம் து ஸ்வஸ்வருபமேவ பூர்வம் போக,யம், வஸ்வாதி,- பத,ப்ராப்திபூர்வகப,ரஹ்மப்ராப்திஸாத,நமது,வித,யாதி,- நயாயாத் அந்ததோ ப,ரஹ்மப்ராப்தி: । ஈத்ருயபர்வக்ரம- ப்ரதிநியமஸ்ச ப்ராசீநாபேஷ்காயா ருசிபே,த,ாத: । ஸ ச ப்ராசீநகர்மவிழேஷாத் "சதுரவித,ா ப,ஜந்தே மாம" இதி ப்ராகே,வ த,ர்ஷித: என்றும், 'ஆத்மமாத்ராநுப,வஸ"க,ஸ்ய அஸ்தி,ரத்வாதே,வ சயவந்த,ர மதவமுக்யதே' என்றும், 'அவ்யவஹிதமோக்ஷப,ாக்தவம் ப்ரதிபுத்த,ஸ்யோக்யதே' என்றும், 'ப,ரஹ்மகாயநிவே,வணைஸங்க,ாத முக்தஸ்ய தே,வயாநேந மார்க்கே,ண பரமாகாயக,மநமுக்யதே' । தத,வதி,ஹாபி ஸ்வாத்மாநுப,வஸ்த,ாநாத ப்ரச்யுதஸ்ய ப்ரமஸ்யோமாதி,ரோஹ: ஸ்யாத: । அர்ச்சிராதி,க,திஸ்சாஸ்ய அவாந்தரப,வாநுப,வாத பஸ்சாத,வா க,திமத,யே வா த,க்கிஞ்ஞயநம்ருதஸ்ய சந்த,ரமஸ: ஸாயுஞ்ஞயவத் விஸ்ரம-

மாத்ரகுபோயம் அவாந்தரப,வாநுப,வ இத்யப,யத,ாபி ந விரோத,: என்றும், 'ஸ்மரந்திச - ஸ்வாத்மாநுப,வஸ்த,ாநம் முக்திஸ்த,ாநாத,ர்வாசீநம், 'யோகி நாமம்ருதம் ஸ்த,ாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிஞ்சும்' இதி' என்றும், 'ஸ்ரவ-த,ர்மாம்ஶச ஸந்தயத்ய ஸ்ரவகாமாம்ஶச ஸாக்ஷராந் । லோகவிக்ராந்தசரணை யரணைம் தேவவறழம் விபோ ॥ (இதி). *கைவல்யம் ப,க,வந்தம் ச மந்தரோயம் ஸாத,யிஷ்யதி* இத்யாதி,வஸபி கைவல்யஸப,தே,ந ஆத்ம-மாத்ராநுப,வஸாக,ம் தத,பேக்ஷிபி,: ப்ராப்யமுச்யதே । ஏதச் ச அந்தராயகோடிநிவிஷ்டத்வாத ஆதி.த: ஸாவத,ாநா ஜ்ஞா-நிந: பரிஹரந்தி । கேசித்து - ப,ரஹ்மாநுப,வஸவமுக,யேந நித்யம் ஆத்மாநுப,வஸாக,மிச்ச,ந்தி, ந தத்ர ப,ாஷ்யகாரா-தி,ஸம்ப்ரத,ாயம், ப்ரமாணம், யுக்திம் வா பஸ்யாம: நிச்சேஷத-கர்மக்ஷயே ஸ்வாப,ாவிக்ராபாவிரப,ாவேந ப்ரஹ்மாநு-ப,வாவஸ்யம்ப,ாவாத, கர்மசேஷதயோகே, து ஸம்ஸார-ப்ரஸங்க,ாச: । ஜ்ஞாமரணுதி,ஹௌத்யஸ்ரவகர்மவிநாயாத் அஸம்ஸார: । தாவந்மாத்ரேண ச முக்தத்வவ்யபதே,ய: । ப,ரஹ்மாநுப,வப்ரதிப,ந்த,ககர்மணஸ்து அவிநாயாத் தத,நுப,வாப,ாவ: இதி சேத - அஸ்தவேவமேதத், கர்ம பரஸ்தாத,பி ந நங்குட்யதீத்யத்ர ந நியாமகமஸ்தீதயேஷா-தி,க, 'என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபஷ்டக்ரந்த:

அத, ஸிதி.த,ாந்த:
கைவல்யம் முக்தி:

'ஸ்ரவபாபநிவருத்திகைவல்யத்துக்கும் ப,க,வத்ப்ராப்தி.க-கும் பொதுவன்றோவென்கை மந்த,சோத,யம்' என்கையே மந்த,சோத,யமாமத்தேன. எங்களேயன்னில், பாபமாவது அநிஷ்டாவதுமிரே. கேவலனுக்கு அநிஷ்டாவதும் - ஈஸ்வராத,யநுப,வஹௌதுக்கள். அதடையக்கழிந்தால் ப,க,வத,-நுப,வத்துக்கு ஹௌதுவில்லை. ப,க,வத,நுப,வம் ஸ்வத: ப்ராப்தமானும் ப்ரதிப,ந்த,கநிவருத்தி ஹௌதுஜுந்யமிரே.

பிரத்யுத விரோதி,யான பரமாத்மஸீராத்மாநுப,வஹேந்துவும் கிடீக்கையாலே, அந்த ஆத்மமாத்ராநுப,வமொழிய ப,த,வ-த,நுப,வப்ரஸங்கமும் க,டியாது. அந்த ஆத்மமாத்ராநுப,வ-ஹேந்துவும், "பராபி,த,யாநாத்" இத்யாதி,ஸாத்ரோக்தமான உபாஸநாநுக்ரு,ணாப,ஸஸாத,கப,க,வத்ஸங்கஸ்பம். அது பின்னே, "தே,ஹூயோக,ாத,வா ஸோபி" என்கிறபடியே தே,ஹாதி,ஹுலமாகில் மோகஷ்மின் நியிலேயொழி யு-மென்னில், ஆத்மாநுப,வ விரோதி,ஸகலகர்மங்களும், அதடியான பரக்ருதிஸம்ப,ந்த,மும் கழிகையாலே இத்தை மோகஷ்மென்னத்தட்டில்லை. இது ப,க்திப்ரபத்திருப்புனிய-ப்ரபந்நப,த,வத,நுப,வஸ்வார்த்த,த்தைக்கங்கர்யங்களுக்கும் ஒக்கும். அவற்றுக்கு ஸ்வஸ்வரூபஸாத,நுமொழிந்த ஸ்வ-ஸ்வவிரோதி,ஸகலகர்மங்கியமுன்டேயென்னில், அது ஆத்மாநுப,வத்துக்கும் ஒக்கும். ஆத்மாநுப,வம் ஸ்வத: ப்ராப்தமன்றேயென்னில், ப,க,வத,நுப,வஸ்வார்த்த,த்த-கைக்கர்யங்களும் அஹங்காரக,ர்ப்ப,மமகாரமாகையாலே கிங்கரனுக்கு ஸ்வத:ப்ராப்தமன்று. தெளிவிசம்பாகையாலே அவையும் கழியுமென்னில், அதுவும் ஆத்மாநுப,வத்துக்கு-மொக்கும். ஆத்மாநுப,வம் கழிக்கிறது - அங்குத்தை ப,க,வ-த,நுப,து,ஷ்யா உபாஸநந்தாலே என்னில் ப,க,வத,நுப,வ-கைக்கர்யங்களில் ஸ்வார்த்த,த்வத்தைக் கழிக்கிறபடி என்ன வேணும். அங்கவற்றில் ஸ்வார்த்த,த்வத்தைக் கழிக்கிறது - ப்ராயஸ் சித்த,புருஷகார ஜந்யப,க,வத-க்ருபையாலே என்னில், ஆத்மாநுப,வையெவர்யகாமணக-னுமத்தாலே கழியவேணும். *ஸ சாநந்த்யாய கலபதே, ஸர்வம் ஹ பஞ்ச: பஞ்சதி, ச,ாயா வா ஸத்வமநுக,ச்சே,த, கிங்கரா மம தே நித்யம்* இத்யாத,யுக்தமான ஆவிரப,ாவ-ஸமத,ருஷடித்வபாரதந்த்ர யகைக்கர்யங்களும் ப,க,வத-க்ருபையாலே ஹ யெவர்யகைவல்யார்த்தி,களுக்கும் வர வேணும். தத்கரதுந்யாயத்தாலே அவை அவர்களுக்கு வாராடே என்னில், அது உபாயாந்தரநிஷ்ட,ஸ்வப்ரயோ-ஜநபரர்க்குமொக்கும். ஆனால், ப,க,வத,நுப,வஸ்வார்த்த,-கைக்கர்யங்கள் மோகஷ்மென்னில், ஆத்மாநுப,வழும், ஆத்மாநுப,திரிதி யா கில முக்திருக்தா, ஜராமரண-

‘மோக்ஷாய’ என்கிற வசநங்களை அந்யதி, கரிக்கக்கூடாது - ஸாலோக்யாதி, களில் ‘முக்தி’ ஶப்தமும் ஆசார்யங்களுத்தயத்து, வயாக்யாரங்களிலே ‘சதுர்விதமான மோக்ஷம்’ என்றும், ‘ஸாலோக்யஸாமீப்யஸாருப்யஸாயுத்யங்களென்கிற நாலுவனைப்பட்ட மோக்ஷம்’ என்றும், எம்மாவிட்டினிட்டிலே - இந்தோடு “(எம்மாவிட்டுத்திற்கும் செப்பம்) ஒரு தமிழன் “எம்மாவிட்டுவிடவேயும் சென்னியவாம்” என்றுள்ளது. அதை மத்தியே “என்கிற சட்டுமுன்மன்தியையும் கூடிக்கொள்ளக்கூடவது.} விட்டுவிகல்பமாவது - ஸாலோக்யஸாருப்யஸாமீப்யஸாயுத்யமென்கிறனவ. செவ்வியவானைக்யாவது - ஸாலோக்யாதி, களெல்லாம் இம்மோக்ஷத்திலேயுண்டாகை” என்றும், பரமபதத்திலே நாலுடன்டாக நிர்வாஹநியம். “யே தூ சிவந்தாஸ்த்ரயோ பத்தா: பலகாமாவி தே மதா: । ஸர்வே சயவந்தர்மானா: ப்ரதிபுத்ததஸ்து மோக்ஷபாக்” என்கிறவிடத்திலே சயவந்ததுக்கு பலகாமீனையை ஹேதுவாகச் சொல்லுகின்றோலே, “பலார்த்தி, நமே பத்து: ஸவை வணிக” என்கிறபடியே அந்நயபோக்யத்துவஸ்வரூபஹாநியே சயவந்ஶப்தர்த்தம். இங்களென்றிக்கேதாங்கள் அநுபவிக்கிற பலப்ரச்யதியாகில், ஸவகீயபதங்காமீனையாலே வந்த பத்தாவத்துபவஸ்வார்த்த, கைங்கரியங்களும் அநித்யமாகவேன்றும். பத்தவான் நித்யஞ்சையாலே அவை நித்யம். ஆத்மாவும் நித்யஞ்சையாலே தத்துபவஸ்வமும் நித்யமாம். ஆகையால் ஸவபதங்காமீனையால் வந்த ஸவார்த்த, பத்தவத்தைக்கார்யகாமர்க்கும் ஆத்மாநுபவகாமர்க்கும், ஜம்பவர்யகாமர்க்கும் ஏகரூபமாக ஸவரூபப்ரச்யதியே சயவந்ஶப்தர்த்தமாக்கக்கூடவது. இதில் நித்யபவார்த்தி, களுக்கு ஸவரூபஹாநி நித்யம். அநித்யபவார்த்தி, களுக்கு அநித்யமென்றதாயிற்று. நித்யபவகாமீனை நித்யஸமஸாரமாக நினைத்திலே ஸாயுத்யத்துக்கு அதில்லாமையைப் பற்று “ஸது மோக்ஷ உக்த:” என்றதும், “ப்ரதிபுத்ததஸ்து மோக்ஷபாக்” என்றதும், “ஜஞாநாநியே அத்தைப் பெறுவான்” என்றதும். ஆகையாலே ஜாமரணமோக்ஷமுண்டாகையைப் பற்ற கைவஸ்யத்தை மோக்ஷமென்னத்தடில்லையே.

"முச்யேதார்த்த: தத,ாரோக,ாத" இத்யாதி,ஷலோகத்தில், "ஆர்த்த'யப் து,ம் நஷ்டடைய்வர்யகாமைனச்சொல்லாதே, "ஆரோக்யம் பு,ாஸ்கராதி,ச்சேத்" என்கிற ஆரோக்யகாமைனச் சொன்னுப்போலே, அந்த ஸ்லோகத்தில் லிழ்ஞாஸாஸைச் சொல்லுக்கையாலே, ஸ்ரீக்ஷதையில், "லிழ்ஞாஸா:" என்கிற ஆத்மநிஷ்ட,ன் க்ரமேண ஞஞாநியாமென்னவில்லை. "மன்னுறுதில்", "இறுதிக்டா" என்கிறவிடங்களில் பண்ணுந்திர விஶ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டியும், அவ்விடங்களில் பூர்வர்கள் பண்ணியருளின வயாக்யாநங்களுக்கு விருத்த,மாம். நகரத்துக்குப்போம் வழிப்போக்கர் மரத்தடியிலே உறங்கினுப்போலே ஆத்மாநுபவவிளம்பு,மென்று கல்பிக்கைக்குக் கல்பகமில்லை. மது,வித்யாந்யாயம் அந்யாய்யம். எங்களே என்னில், மது,வித்யையில் கார்யகாரணைப்பாவஸ்தப்ப,ரஹ்மோபாஸ்நமாகையாலே கல்பாந்தரத்திலே அநித்யமான தே,ஶத்திலே அநித்யமான வஸ்வாதி,ப்ராப்தியாய், அநித்யமான கார்யாவஸ்தப்ப,ரஹ்மத்தை அநுபவிக்கலாம். நித்யமான பரமபதத்தில் அநுபவிக்கக்கூடாது. தத,நந்தரத்திலே காரணவஸ்தமாய் விஶேஷந்யமான பரப்ப,ரஹ்மத்தை நித்யமான பரமபதத்திலே நித்யஞன தான் அநுபவிக்கிலுமாம். விஶேஷந்யமான ஆதித்யன் அநித்யஞனகையாலே தத,நுபவம் பரமபதத்தில் கூடாது. ஆகையால், அங்கு அப்படியாகலாம்.

பஞ்சாக்நிவித்யையில், பரக்ருதிவியுததப்ப,ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸ்நமாகையாலே, நித்யாத்மாநுபவம் அநித்யதே,ஶகாலங்களில் கூடாது, பரக்ருதிவியுததாத்மாநுபவம் பரக்ருதிமண்டலத்தில் கூடாது. ஆகையால் மது,வித்யாந்யாயம் அந்யாய்யமென்னக்குறைநியில்லை. அத்ருஶக்ரமேண இச்சையும் பூர்வமில்லை. "லிழ்ஞாஸா:" - பரக்ருதிவியுததாத்மஸ்வரூபாவாபதீச்ச: என்றிடே பு,ாஷ்யம். பரக்ருதிவியுததாத்மஸ்வரூபாவாபதி - பரக்ருதிமண்டலத்தில் கூடாதிடே. {இவ்விடத்தில் சில ப்ரதிகளில் மங்கதி சூக்கித்துமாயும் முன்னுமாயும் காணகிறது, கோசாந்தராக்காய்ந்தினும் சோநித்துக்கொன்று} ஸாக்ருதமும் மூலமாயிடே

சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் பரவக்ரமனியமக்ஞபநும் மூலக்ரந்தபாதி, அதிதம். 'ஷயவந்ஶப்த, ஸ்த்த, மும் மூலபாதி, தம். அர்ச்சிராதி, கதியில் விளம்புக்லபநமும், ப்ரக்ருதி-மண்டலத்தில் ஸ்த, அநகல்பநமும், "விரஜாபரமல்யோம்நோ-ரந்தரா கேவலம் ஸ்மருதம்" இத்யாதி, ப்ரமாணவிருத்தும். திருஷ்டாந்தகல்பநக்களும் வயர்த்தும். "ஸர்வகாமாமஸ ஸாக்ஷராந் । கைவல்யம் பகுவந்தம் ச" இத்யாதி, களில் அக்ஷரகைவல்யமூப்த, ங்களும் ஜிஞ்ஞாஸாவிஷயம். {இங்கிட்டில் தாஸபத்ரகோஸம் சரிதி, ஸாபிருப்பதால் சாந்துபங்கி கோஸபத்துங்களில் காண்க} 'அவ்யக்தோக்ஷர இத்யுக்த: யேதவ-காரமநிர்தே, மயம்', 'கேவலாதமந்யபர்யவஸ்யந், அத, கைவல்யார்த்தி, நாம்' இத்யாதி, ப்ரயோக, ரத் ப, ரஹ்மாநுபவ-ப்ரதிபந்த, ககர்மண: ஸ்தவாத், ஆத்மாநுபவம் நஶியாதென்கிறதற்கு நியாமகம், "யத்ப்ராப்ய ந நிவர்த்தந்தே தத்த, மா-பரமம் மம", "தச்சாபுநராவ்ருத்திவகுணம்" இத்யாதி.

கைவல்யம் முக்கியென்றும் நித்யமென்றும் ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தார்கள். எங்களே என்னில், '(உற்றது வீடுயிர) ஆத்மா மோக்ஷத்தை ப்ரா-பித்தது... அது நித்யமாய் ஜிஞ்ஞாநாநந்த, வகுணமா-யிருக்கையாலே' என்றும், "இறுகவிறப்பு" என்றும், "ஞாநிக்ரும் - ஸங்கோசத்தை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிற ஆத்மஜிஞ்ஞருக்கும்" என்றும்; (6-9-10) (குறுகாநீஸா) ஸ்வத: குறுகுணக்யும் நீஞ்ஞகையுமின்றிக்கேயிருக்கை. (எனையூயி இத்யாதி) காலோபாதி, யால் வரும் ஸங்கோசவிகாஸங்க-ளின்றிக்கேயிருக்கை. (அளவிலின்பாம் சேர்ந்தாலும்) இங்களேயிருக்கையாலே முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆத்மா-நுபவஸாகத்தை ப்ராபித்தாலும்'; (பெருந்துன்பாம் வேற்ற நீக்கி) ஒந்மம் போன்ற அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹா துக்கத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கிக் கீழ்நின்ற நிலைதான் நன்றென்னும் படியிரு இதன் தண்ணைம். அதுக்குப் பின்பொரு ஃரிரபரிசு, ரஹும் பண்ணியாகிலும் பகுவத்ஸமாய்ரயணம் பண்ண யோக்கியதை எண்டிரே.

'இது நித்யமாயிருப்பதொன்றுள்ள என்று ஆத்மவாபத்துக்காக வந்து உபாஸிக்கிற கேவலர் வந்து தோற்ற , அவர்களை கூடபிக்கிறார் - (சரணமாகியவித்யாதி,)' என்றும், '(திருத்தாள்வணங்கி) பாவியேனுக்கு ப,கு,வத்,விஷயமில்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்தும், ஜம்வர்யம்போலே அஸ்தி,ரமல்லாமையாலே நிலைநின்ற அபுருஷார்த்த,மென்றை' என்றும், '(யாதுமில்லை இத்யாதி,) இவ்வாத்மாநுபவஸாகத்துக்கு மேற்பட்டிருப்பதொன்றில்லை என்று அவ்வருகே ப,கு,வத்,நுபவஸாக,முன்னடேயாகிலும் அத்தையே புத்தி,பண்ணிக் காதுபெருக்கப்படுக்கவன் அத்தைப் பலகாலும் அறுத்து வைத்து முன்புத்தை யோக்யத்தையும் கூடக்கெடுக்குமாபோலே, ப,கு,வத்ஸமாஶ்ரயணாத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலே யப்து,ாதி,விஷயங்களை அநுபவித்திருக்குமத்தையும் இழக்கும்' என்றும், (திருவாய்மொழி 8-8-6) '(அதுவே வீடு) 'அற்றநுபற்றெனில் உற்றது வீடு யிர்' என்று ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றற்றவாறே ஆத்மப்ராப்திலைக்கணமோக்கமாயிருக்கும். அதுக்கென்னாச் செய்யவேண்டுவதில்லை. (வீடாமே) அவனுக்கு ப்ரகாரமாக ஆத்மவஸ்துவை அநுஸந்தி,த்து அவ்வழியாலே இதுதன்கை ப்ராப்யமாகவிடே இவர்தாம் நினைத்திருப்பது. அவ்வளவு போகமாட்டாதே இதின்நன்மையைக்கண்டு இவ்வளவிலே கால்தாழ்வார்க்கும் போந்திருந்ததீ' என்கிறார்' என்றும், (8-8-7) '(அதுவே வீடு) கீழ்க்கொள்ளவதுவே ஆத்மப்ராப்திலைக்கணமோக்கமாகிறது. (வீடுபேற்றின்பந்தானுமது) அம்மோக்கத்தை ப்ராபித்தால் வரும் ஸாக,முமதுவே.... (அதுவே வீடு) கீழ்க்கொள்ள ஆத்மப்ராப்தியே மோக்கம். (வீடு பேற்றின்பந்தானுமது) மோக்கஸித்தி,யில் வரும் ஸாக,மும் அந்த ஆத்மாநுபவம்' என்றும் திருப்பவஸாண்டு வ்யாக்யாநத்திலே, 'கைவல்யார்த்தி,களை அழைக்கிறார். அவர்கள் உபாஸித்துத்தலைக்கட்டப்படுகிற மோக்கமதான் அநர்த்த,மென்று தொற்றி யிருந்ததிலைக்கட்டப்படுகிற மோக்கமதான் அநர்த்த,மென்று தொற்றி யிருந்ததிலைக்கட்டப்படுகிற . அம்மோக்கம் ப்ரத்யாஸந்நமாயிருக்கையாலே அத்தைத்தவிர்த்து இங்கே வாருங்கோள் என்கிறார். அநந்தரம் ஸ்வஸ்வருபாவாப்தி

மோக்ஷமானக்யாலே அவ்வருகு போக்கில்லை, இவ்வருகு வரவில்லை. வறுத்தபயறு முளைக்கிற யோக்யதையையும் கூடக்கொடுக்கிறதிருத்தி. “இராமரணமோக்ஷாய” என்று பரக்குதிவியுத்தாத்மாநுபவத்தை புருஷார்த்தமாக அனுபவித்து மோக்ஷமாக நினைத்திருப்பது’ என்றும், ‘ஆதமப்ராப்தி உத்கருஷ்டமென்றும் நினைவாலே அழைக்கிறார் அவ்வர், அந்த மோக்ஷத்தை இவர் அநர்த்தமென்று இருக்கையாலே. அந்த மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் மீனவொன்னுமையானும் ஜம்வர்யகாமனுக்குக் காலாந்தரத்திலேயாகிலும் பகுவத்ஸம்பந்தம் பண்ணொயோக்யதை உண்டாக்கயானும், இவனுக்கு அந்த யோக்யதையும் அழிகையாலே நூர்க்கதியைக்கண்டு முற்பட அழைக்கிறார்’ என்றும், பெரியதிருமொழி (8-2-8) “தொண்டெல்லாம்” என்கிற பாட்டின் வயாக்யாநத்திலே, '(நின்னடியே தொழுது) என்று உண்ணையன்றேயிவன் தொழுத்து - திருக்கண்ணபுரத்தையிருத். யதே, பாஸநந்மன்றே பலம். ஜம்வர்யார்த்ததி, கள் ஜம்வர்யவிசிஞ்சினையிருத் பற்றுவது. ஆதமப்ராப்திகாமன் ஶாத்தி, விசிஞ்சினையிருத் பற்றுவது..... இவனும் இவ்வூரை ஆசைப்பட்டவளாக்கயாலே ஊரைத்தொழுகிறன். யத், விசிஞ்சிடவஸ்துவைப்பற்றினால், தத், விசிஞ்சிடவஸ்துவேயிரு ப்ராப்யம்’ என்றும், நாச்சியார் திருமொழி வயாக்யாநத்தில், (5-11) - ‘(நமோநாராயணாய என்பாரே) நமோ நாராயணாயவன்று பல்லாண்டும் பரமாத்மைனச்தழந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு’ என்றிருதும்பப ஞார்வார்த்தை. இக்குடிக்காலவளாகோர் ஆசையிருமிது.

அதுவே பலமாகப்பெறுவரென்று நல்லாண்டென்று நவின்று பல்லாண்டென்று கூறப்பார் நமோநாராயணாயவன்று பல்லாண்டுமேத்துவரிருத். தத்தரதுந்யாயத்தாலே பேருகையாலே, காத்ராசித்கமாகக் கவிருகையேயுள்ளது. ப்ராப்யபூமியிலே புக்கிருந்து இப்பாக்ரம் சொல்லி அநுபவிக்கப்பெறுவர்’ என்றும், மற்றும் பலவிடங்களிலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

கீழ் “சமயங்கள் கண்டானங்கே காப்பான்” என்கிறுவிடத்தில், குருப்பி, தமான ஸம்ஸாராபத்ரங்கள்தெவத்தை விவரிக்கிறார் - (4-திருவந்தாதி-88) (உயிர்கொண்டு உடலைாழியவித்யாதி,) ஆத்மா ஶரிரத்தைப்பொகட்டு ப்ராணைக்கொண்டு யமபட்டாலே ப்ரேரிதனுயப்போம் போது ஆஸ்ரிதரானவர்களை ஆஸிட்டந்திதொழாதே தானே விரைந்து சென்று அவர்கள் தர்ஷந்ததால் வந்த அறிவுகேடு முதலான துரிதமென்று பேர்பெற்றங்கெயல்காவற்றையும் போக்கும் ஸ்வப்பாவனங்களுடைய குணசேஷ்டதாதி, - களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை ப்ரதிப்ரவஸராய்க் கொண்டு சொல்லி, இவர் ஸ்வரகூதனாத்துக்குடலாகச்செய்யக் கூலதொரு ப்ரவுருத்தியில்லாதபடி ஸ்வருபபாரதந்தரயத்தை அநுஸந்தி, தது எம்பெருமானே நிர்வாஹகளைன்று அவன்தலையிலே ஸர்வப்பறத்தையும் பொகட்டு தத்துக்குறுப்பு, வம் பக்னனி வாழுமவர்களே பழுதற வாழுமவர்கள், அந்யஸாபேக்கமானக்கயாலே அதிகாத்ரமாய், ப்ரதிபுருஷம் தத்தத்ருச்யநுகுணமாக வயவஸ்தி, தமாய், துக்க, ஹேநுவான அஹங்காரமமகாரக்ரப்பமானக்கயாலே பந்த, குமமாயிருக்கிற கர்மாத்யுபாயவிலேஷங்களைப்பற்றி நிற்கிறுவர்களுடைய வாழ்வாமாகில் நின்ப்ரயோஜநமாயிருக்கும். அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இவற்றுக்கு உபாயத்வம் முதலிலேயில்லையென்று உள்ளபடி உணர்ந்திருக்கும் ஜூனாநிநாமக்ரேஸராகையாலே, (பந்தகீணயார் வாழ்வேல் பழுது) என்று அவற்றிலோருசரக்கற அருளிச்செய்கிறார் என்று பெரியழியர் ஶ்ரீபாதத்தில் பின்னை அருளிச்செய்தார். அர்த்த, பஞ்சகத்தில், ‘கேவலனுவான் - தனியிடத்திலே’ என்று தொடங்கி, ‘ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தையே புருஷார்த்தமாக அநுபவித்து, பின்பு ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் பத்ராப்தியுமற்று யாவத்ராத்மபாவி அயர்ரியாய்க்கொண்டு திரிவாகைஞ்சுருவன்’ என்று பின்னைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

இதி எபித்த, அந்த:

அத, பூர்வபக்க:
புநர்பி பரப்ராப்திகத்தும்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே, இருபத்தொன்பதாமதி, காரத்திலே
‘பஞ்சாக்நிவித்யாதி, களிறசொன்ன ப்ரஹ்மாத்மக-
ஸ்வாத்மாநுபவம் பண்ணுவார்க்கு பாஷ்யாதி, களில்
அரச்சிராதி, கதியும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டது.
ஆகையால் இப்பஞ்சாக்நிவித்யாநிஷ்ட, ரக்கு ஆத்மமாத்ரா-
நுபவ, வருபமான அவாந்தரபவலம் வந்தாலும், மது, வித்யா-
ந்யாயத்தாலே ப்ரஹ்மப்ராப்திபர்யந்தமாய் விடும் என்றும்,
‘ஜிழுஞாஸூர்யப, தே பக்திம்’ என்கையாலே பூசீகி, தையில்
‘ஜிழுஞாஸூ:’ என்கிற ஆத்மநிஷ்ட, நும் கருமேண ஜுஞாநியா-
மென்று உக்தமாயிற்று’ என்றும் கீதாதாத்பர்யசந்த, ரி-
கையில், ‘ஆத்மயாத, காத்மயநிஷ்ட, ராநாம்’ என்று தொடங்கி,
‘அந்ததோ ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி, ஈத்ருபவப்ரகமப்ரதிநியமஸ்
ப்ராசிநாபேக்கூயா ரூசிபேதராத்’ என்றும், ‘ஸ்வாத்மாநுபவ-
ஸ்தாநாத் ப்ரக்யுதஸ்ய பரமவயோமாதி, ரோஹ: ஸ்யாதி
அரச்சிராதி, கதி, சுச அவாந்தரபவ, வாநுபவாதபஸ்சாத், வா-
கதி மத்யே வா அவாந்தரபவ, வாநுபவ:’ என்றும்
சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்கத்தும்

அத, வித்த, காந்த:
அஸ்மாந்ந பரமபுருஷப்ராப்தி:

பஞ்சாக்நிவித்யாநிஷ்ட, நுக்கு பாஷ்யாதி, களிலே அரச்சிர-
ாதி, கதியும், ப்ரக்ருதிவியுக்தப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்ம-
ப்ராப்தியும் பாஷ்யகாந்தர் அருளிச்செய்கையாலே, அரச்சிர-
ாதி, கதிக்கு பூர்வமும் கதிமத்யத்திலும் ப்ரக்ருதிவியுக்த-
ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மப்ராப்தியில் செய்யாகையால், ஆத்மாநு-
பவாந்தத்தில் ப்ரஹ்மப்ராப்தி என்கை கூடாது. ‘கைவல்யம்
முக்தி:’ என்கிறவிடத்தில், மது, வித்யையில் நித்யாநிதயோ-

பாஸ்நமாகையாலும் பர்வக்ரமநியமம் கூடும். இங்கு நித்யோபாஸநமாகையாலே, பர்வக்ரமநியமாபேகை அவனுக்கு இவ்வாகைமணி, 'ஜிழ்ஞாஸா-' ப்ரக்ரதிவியுக்தாத்மன்வருபாவாப்தீச்ச,' என்று பாஷ்யகாரர் அருளிக்கெய்கையாலும் அதுக்டாதென்று சொல்லப்பட்டது. 'ஜிழ்ஞாஸா-ஸப, தே ப,க்திம்' என்கிற ஜிழ்ஞாஸாவும், 'முச்யேதார்த்த: தத, அரோக, அத்' என்று சொல்லப்பட்ட (ஆர்த்தன்) ப,ரஷ்டைய்வர்யகாமணன்றிக்கே, 'ஆரோக்யம் ப,ாஸ்கராதி, த-சே, த' என்று சொல்லப்பட்ட ரோக, அர்த்தனுகிறப்போலே கைவல்யார்த்தி, யன்றிக்கே, 'அஸ்வராத் ஜிஞாநமந்விச்சே, த' என்கிறகிடத்திற்கென்ன ஜிஞாநாநவேஷ்டியே. 'ப,க்தியச் ஜிஞாநவிஶேஷம்' என்கிறபடியே, ப,க்தியும் ஜிஞாநவிஶேஷம் யிரு. ஆகையாலே, 'ஆர்த்தோ ஜிழ்ஞாஸா:' என்று சொல்லப்பட்ட ஜிழ்ஞாஸா, கரமேண ஜிஞாநியாவான் என்றும் சொன்னேனும். யாவத, அத்மப, அவிஸ்வாத்மாநுப, வமே பண்ணுமிடத்துக்கு ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசார்யர்கள் தில்ய ஸுக்திகளும் காட்டினேனும்.

- இதி வித்தி, பித்தி: -

அதி, பூர்வபகுதி:
தத, அண்ட, அந்தர்ப, அவப்ரமிதிவசநம் கேவலக, தே:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்தொன்பதாமதி, காரத்திலே, 'யோகி, நாமம்ருதம் ஸத, அநம்' என்று இவ்வாத்மாநுப, வஸ்த, ரநவிஶேஷமும் சொல்லப்பட்டது. இஸ்த, அநவிஶேஷம் பரமபத, மன் றென்னுமிடம் இப்ரக்ரண ந்தன்னிலே, 'ஏகாந்தி-நஸ்ஸத, காப, ரஹுமதி, யாயினோ யோகி, நோ ஹி யோ தேஷாம் தத்பரமம் ஸத, அநம் யதி, வை பஸ்யந்தி ஸுரிய.' என்று ப,க, வத்ப்ராப்தி காமகுண பரமைகாந்திக்கு ஸுரித்து, ம்' என்றும் தாத்பர்யசந்தி, ரிகையிலே, 'ஸ்மரந்தி ச ஸ்வாத்மாநுப, வ-ஸத, அநம் முக்தஸ்த, அநாத, ர்வாசீநம், - 'யோகி, நாமம்ருதம் ஸத, அநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரினும்'

இதி என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபகுதிரந்த:

**அத, ஸித்தாந்த:
வர்த்தம் பரக்ருத்யா:**

ஆத்மாநுபவகாமஸ்து ப,க,வதோ பே,ாக,யத்வம் பரித்யஜ்ய
ஸ்வாத்மாநுபவப்பரதிபற்ற,கப்ரக்ருதிவித,வம்ஸநோப-
யோகி தயா பாவநந்தவமாத்ரம் அநுஸந்தாய தேநைவ
நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபற்ற,க: பரமபத,ப்ரவேஷபூர்வகம்
ஆத்மகதாதிஶயிதாநுகல்யவிஶேஷம் உபாஸநாநுகுணம்
அநுபவந் அநாக்ராதபத,வத்தபே,ாக்யதாநுபவ: வர்த்ததே:
அத: கைவல்யார்த்தி,ந: ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாநு-
பவ: ப்ரக்ருதிமண்டலாதிக்ரமணமந்தரேணா நக,டதே இதி
தஸ்யாநுபவஸ்தாநம் பரமபத,மிதி க,ம்யதே । தே,ஸ-
விஶேஷப்ரவேஷ ஸத்யபி, ஆவிர்பூதாஸங்குசிதழ்ஞாந-
தயா ப,க,வத்ஸ்வரூபஸாக்தாத்காரே ஸத்யபி உபாஸநாநு-
குணம் ஸர்வேஶ்வர: ஸ்வபே,ாக,யத்வவிஷயம் ஒள்ளாநம்
ஸங்கோசயதி । உபாஸநாநுநுபப்பலப்ரஸாத,கப,க,வத-
ஸங்கஸப ஏவாத்ர ஸங்கோசக: யத,ப்யுக்தம் - 'அநந்ய-
ப்ரயோஜனநகஸப்யதே,ஸவிஶேஷப்ரவேஷ: ப்ரயோஜனாந்தர-
நிஷ்ட,ஸய கத,முபபத,யதே' இதி - தத,ப்யவிருத்த,ம் ।
விரலோத்தரணநந்தரம் பரமாகாஸஸப்த,வாச்யே தி,ஸயஜந-
பத,தி,ஸயநக,ரவ்யதிரிக்தப்ரதே,ஸ கேவலாநாம் அவ-
ஸ்தாநம், நது தி,ஸயஜநபத,தி,ஸயநக,ரப்ரவேஷ இத்யப,ய-
பக,மாத: । ப்ரக்ருதிமண்டலாதூர்த்தம் வம் ஸ்ரீவைஶுநாந்த,ா-
த,ரவாக் பரமாகாஸஸப்த,வாச்யே தே,ஸவிஶேஷ கேவலா-
நாம் அநுபவஸ்தாநமிதி ப்ரதிபாதி,தம் ப,வதி । பாத,மே
புராணேப்யேதத் ஸபஷ்டப்ரமுக்தம்ப,வதி । "விரலோப்ரமல்யோம்நோ-
ரந்தரா கேவலம் ஸம்ருதம் । தத்ஸ்தாநமுபபே,ாக்தஸய-
மஸயக்தம் ப்ரஹ்மஸேவிபி," இதி । "முக்தாநாம் பரமா-
கதி:" இத்யேதத்ஸயாக்யாநாவஸரே, ஸ்ரீபராஸரப,ப்ப-
மிச்சரரபி ஏவமுக்தம் - 'பரமேதி விஶேஷணாந, முக்தா-

நாமேவ கேஷாஞ்சித் அரவாசீநா கதிர்க்கும்யதே । க்ருஹ-யதே ச நிர்முக்தலூராமரணுத்மக்கைவல்யவங்களு “ஸ்ராமரண-மோக்காய மாமாஸ்ரித்ய யதந்தி யே” இதி. ஸம்லாரபரமபத,-யோர்மத்,யே தேஷாம் ஸ்த,ாநம் ச, “யோகிறாம் அம்ருதம் ஸ்த,ாநம் ஸ்வாத் மஸந்தோஷ்காரினும்” இதி’ இதி’ அரச்சிராதி,மார்க்க,குமநமப்யஸ்ய கேவலஸ்யாஸ்தி । ஶ்ரீப,க,வத்,க்,தாப,ாஷ்யே ப,க,வாந் ப,ாஷ்யகாரோபி ஏவ-மாஹு ‘அத் ஆத்மயாத்,ாத்மயவிதி, பரமபுருஷநிஷ்ட,ஸ்ய ஸாத,ாரணீம் அரச்சிராதி,காம் க,தி மாஹு - த,வயோரப்யர்த்திராதி,க,தி: ‘ம்ருயதே’ இத்யாதி,நா (‘ம்ருதென ம்ருத்யா இத்யாதி,நா’ என்று ஒரு யீடோஷந்தில் காணகிறது). “தத,ய இத்த,ம்விது,; யே சேமேரண்யே மரத்த,ா தப இத்யுபாஸதே தேர்ச்சிவைமபி,ஸம்ப,வந்தி” இதி ஹி ம்ருதி: “ப்ராஜா-பத்யம் க்ருஹஸ்த,ாநாம் ப,ராஹுமம் ஸந்யாஸிநாம் ஸம்ருதம் (ந்யாஸிநாம் ப,ரஹுமஸம்த்திதம் - பா.)” இதி கேவலாம்ரம-த,ார்மாநுவர்த்திநாம் ஜம்வர்யார்த்தி,நாம் ப்ராப்யதயா ப,ரஹுமலோகபர் யந்தாநபி,த,ாய, “யோகிறாமம்ருதம் ஸ்த,ாநம் ஸ்வாத் மஸந்தோஷ்காரினும்” இத்யாதி,- சதுர்முக,ாதி,ஸ்த,ாநவயாவ்ருத்தம் ஸாஸ்தி,ரம் ஸ்த,ாநம் கைவல்யார்த்தி,நாம் ப்ராப்யதயா ப்ரதிபாத,ய, அநந்தரம், “ஏகாந்திந: ஸ்த,ா ப,ரஹுமத்,யாயி நோ யோகி,நோ ஹி யே தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்த,ாநம் யத,ஸவ பஸ்யந்தி ஸஹிய:” இதி ப,க,வச்ச,ரஹுர்த்தி,நாம் நித்யஸுரிநிஷேவணீயம் ஶ்ரீவைகுண்ட,ாதி,யப்,த,வாச்யம் பரமம் ஸ்த,ாநம் ப்ராப்ய-தயா ப,க,வதா பராஸ்ரேண ஹி உக்தம்’ என்று கைவல்ய-ததஸ்த,ாநாதி,களை ப்ரமாணேபபத்திகளாலே நம்முடைய நயினுர் நிரணயித்தருளினுர்.

இதி ஸித்த,ாநத:

அத, பூர்வபகு:
ப்ரபத்தேர்தெ,ஸர்ப,ஸ்யம்

(இந்த உக்தி - ஶாப்,த,மாதல் ஆர்த்த,மாதஸாக்க் கடவது- ஶாப்,த,மானபோது, வஸ்வவர் கள், இருக்கிறவிடம்

பாரத்துக் கண்டவிடங்களிலே ஸங்க, ரஹித்துக்கொள்வது.)

இதி பூர்வபஷ்டக்ரந்த:

அத, ஸித்த,ாந்த:
ப்ராபுவயம் ஹி ப்ரபத்தே:

இப்போது ப்ரபத்திக்கு தெளர்புவயம், குப்பங்கத்வ, ஸ்வரூபாவிரோதி த்வ, விலம்ப்யபுவப்ரதத்வ, அதி,க்ருதாதி,காரதவாதி,தேவதங்களில்லானமயாலே அவற்றுல் தெளர்புவயம் சொல்லவேங்கன்னுது. ப்ரகாராந்தரேண தெளர்புவயம் சொல்லுமதுவும், "தஸ்மாத் நயாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹா:" என்கிற ஸ்ருதி விருத்த,ம்."ஸ்தாநாம் புக்தியோக,: ப்ரபத்துவிஷய: ஸ்திலீநாதி,தார: " என்னகட்யாலே ஆர்த்தமாக ப்ரபத்திக்கு தெளர்புவயமு(து)மென்ற பகுத்திலும் புக்திப்ரபத்திக்குநடைய ஸ்தாஸ்தாதி,காரதவநிராகரணத்தாலே அதுவும் நிராகருதம். ஆகையால் ப்ரபத்திக்கு தெளர்புவயம் ஒருபடியாலும் சொல்லவேங்கன்னுது.

ஸரஞ்சகத்திகத்தயவுயாக்யாநாவதாரினகயில்- "ஆனால் இவ்வுபாயம் வேத,ாந்தஸித்த,மன்றேவென்னில், யாழ்ணி-தீயமான உபநிஷத்திலே "ஸத்யம் தபோதும: யம: தாநம் த,ரம: ப்ரஜநநம் அக்ருய: அக்ருஹாத்ரம் யத்ரேநாமாநஸம்" என்று ஒன்றுக்கொன்று உத்கருஷ்டமாகச் சொல்லிப் போந்து எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, "தஸ்மாத் நயாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹா:" என்று 'தபஸ்ஸாகவரில் வைத்துக்கொண்டு அதிரிக்தமான தபஸ்ஸா' ப்ரபத்தி' என்று இதினுடைய உத்கருஷம் சொல்லிற்று. அதுக்குமேலே 'த,ரமஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேத,ாஸ்ச' என்று ப்ரபுவப்ரமாணமான ஆசார்யருசிபரிக்ருஹித்தவமாகிற ஏற்றுமும் இதுக்கு உண்டு. 'வேத,ாஸ்ச' என்று வேதமும் அப்ரத,ாநப்ரமாணமாம்படியிறே வைத்திதபரிக்ருஹத்தின் ப்ராமாண்யாதிஶயமிருப்பது. அவைடையராயிருப்பார்க்கு இதுவே போருமாயிற்று ப்ராமாண்யத்துக்கு.

இதுதான் அளவில்லாத ஏர்க்கு வேத, அந்தஸித்தி, முமாயிருக்கும், ஆக இப்படி வேத, அந்தஸித்தி, முமாய், ஸ்வரூபப்ராப்தமுமாய், ஆசார்யருசிபரிக்குருவிதமுமாய், ஸரண்யங்குதயாருஸாரியுமாயிருக்கையாலே அதிலுமிதுவே அநுஷ்டேயமென்னுமிடத்தைத்தம்மை விஶ்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இழக்கவொன்னுதென்று பார்த்துத்தாழும் பெரியபெருமானும் அறிந்ததாக அநுஸந்தி, த்தவிடம் அஸமந்திருக்க, தம்முடைய பரமக்ருபையாலே கத்யாருபேண வெளியிடுகிறார்' என்றும், 'வேத, அந்தங்களிலே மஹாபத்தமாகச் சொல்லுகிற பத்தியைக் காட்டில் இப்ரபத்திக்கு ஏற்றுமென்னென்னில், அது அதிக்ருதாதி, காரமுமாய், விளம்புயப்பு, ஸப்ரத்தமுமாய், ப்ரமாத, ஸம்பாவணையுள்ளதுமாய், ஸாத்யமுமாய், ஸ்வரூபாருநருகுபழுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு விளத்துஷமுமாயிருக்கும். இதுவோவென்றால், இதுக்கு எதிர்த்தடாம்படி ஸர்வாதி, காரமுமாய், ஸாக்ரமுமாய், அவிளம்புயப்பு, ஸப்ரத்தமுமாய், ப்ரமாத, ஸம்பாவணையுமின்றிக்கே ஸித்தமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்துஷமுமாயிருக்கும்' என்றும் பெரியவாச்சான்பின்னை அருளிச்செய்தார்.

- இதி ஸித்த, அந்த: -

அத, பூர்வபக்ஷி:

யஞ்சாநாம் பத்தியோக, ப்ரபத்துவிஷய: யஞ்சிலீரிநாதி, கார: ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே இருபத்தென்பதாமதி, காரத்திலே 'வயாஸாதி, கள் அதி, காரிபுருஷர்களாகையாலே, விளம்பு, கந்தமருமாய், உபாயாந்தரஸக்தருமாயிருப்பார்களாகையால் உபாஸநத்தில் இழிந்தார்களவ்வது, ஒன்றாருமாந்தயமாதல் விஶ்வாஸமாந்தயமாதல் உண்டாயிழிந்தார்களன்று' என்றும், இருபத்து நாலாமதி, காரத்திலே, 'ஆதுராதி, காருக்கு அவகாஹநாதி, கள்போலே இவை 'அகிள்சனேநநந்யகதி:' என்றிருக்கும் அதி, காரிக்கு ஸ்வாதி, காரவிருத்த, ஸ்கலென்ன ப்ராப்தம். இவ்வதி, காரவிரோத, மறியாதே, உபாஸநாதி, களில் ப்ரவேர்த்திக்குமவணப்பற்ற, 'நரஸ்ய

புத்தி, தெ, ஸர்ப, ஸ்யாது, பாயாந்தரமிஷ்யதே* என்றது. ஆகையால் இவ்வுபாஸநாதி, கரும் அதி, கார்யந்தரத்துக்கு யது, நதி, காரம் அநுகு, ஜங்கள்... அபி, சாராதி, களை விதி, தத் கட்டணையிலே ஶாஸ்த்ரப்ரரோசநாதி, களில் அபி, ஸந்தி, - யாலே அதி, காரிவிஸேஷந்த்திலே உபாஸநாதி, களை விதி, தத்தத்தணையன்றே என்றும், 'நரஸ்ய புத்தி, தெ, ஸர்ப, ஸ்யாது, பாயாந்தரமிஷ்யதே' என்றுமிப்படி அதி, காரத்தில் வரும் கலக்கங்களை ஶமிப்பித்தோம்' என்றும், (29-ஆ) 'உபாயாந்தரத்தில் ஶக்தியில்லாதபோது அகிஞ்சநனுய, ப்ரபத்திக்கு அதி, காரியாய்' என்றும், 'அல்லாதபோது உபாயவித, மயக- ஶாஸ்த்ரங்கள் நிர்ச்சத, கங்களாம்...' 'உபாயாந்தரத்தில் அநுஷ்ட, ரா- நஷ்டி யில்லாதார்க்கும்' என்றும், 'உபாயாந்தரங்களில் ஒன்றாராப, மாவத்தாலேயாதல், ஒன்றாரமுண்டாயிருக்க, ஶக்தயப, மாவத்தாலேயாதல், சோகித்த அதி, காரியைப்பற்ற அவ்வுபாயங்களொன்றிலும், நி அலையவேண்டா, அவை தனித்தனியே தரும் ப, ஸங்கள் உணக்கெல்லாம் ப்ரபத்தி- வயிச்குதலுண நாகென்றுவனுமே அமையுமென்று சொல்லிற- றுயிற்று' என்றும், (24ம் அதி, காரத்தில்) 'அவற்றுக்கு ஸாமர்த்யமில்லாதையாலாதல் விளம்ப, காமண்ஸ்லாஹம- யாலாதல் இப்ரபத்தியை ஸ்வதந்தரோபாயமாகப்பற்றி ன- வனை *செய்தவேள்வியன்* என்றும், 'க்ருதக்ருத்யன்' என்றும், உபாஸநாதி, களில் ஸமர்த்த, ஜங்கலாதவனுக்கு ப்ரபத்தியை விதி, ததாலும் இப்ரபத்திதானே அவை கொடுக்கும் ப, வத்தையும் அவைதனையும் கொடுக்கவற்று ய அகிஞ்சநனுக்கு உத்தாரகமாய் அவன்பேக்கித்தகாலத்திலே ப, லாவிநாப, மாவத்தையும் உடைத்தாயிருக்கையாலே அதி, க- ப்ரப, மாயிருக்கும்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபங்கக்ரந்த:

அதி, வித்த, மாந்த:
ப, ஜநவிதி, ரஸெள புத்தி, தெ, ஸர்ப, ஸ்யாது:
நயாஸ: ஸர்வாதி, கார:
வயாஸாதி, கள் உபாஸநந்தத்திலிழிந்தனு புத்தி, தெ, ஸர-

ப,ஸ்யத்தாலே என்னுமிட(மு)ம் ப்ராமாணிகம், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஸேவத்வபாரதந்த்ரயருபஸ்வாதி,காரவிருத்,தமாஸகயாலே, (அகிஞ்சனோநாநநயகதி:) என்றிருக்குமதி,காரிக்கே அவிருத்த,மென்னை யுத்தம். ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஸேவத்வபாரதந்த்ரயருபஸ்வருபவிருத்த,மென்றும் அறிந்திரே “நராணும்” என்று சேதநஸாமாந்யவாசியப்தத்தாலே உத்தே,வித்து,“புத்தி,தெ,ளர்ப,ஸ்யாநு,பாயாந்தரமிஷ்டயதே” என்று உபாஸ்களுக்கு புத்தி,தெ,ளர்ப,ஸ்யத்தை ஹெதுவாக விதி,த்து. ஆகையால் அகிஞ்சநவயதிரிக்தாதி,காரிக்கு அநுகுணமென்னவொண்ணுனு,கலக்கங்கள் யமிப்பித்தோம்” என்கிறதும் ஸ்வவசநுவயாஹுதம். வயாஸாதி,கள் உபாயாந்தரநிஷ்ட,ரான்து ஜ்ஞாநமாந்த்யாதி,ஸுலமென்னுமிடத்தை ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தார்கள். “ஸ்ராயிரம்” என்கிற திருவாய்மாழியில் ஸுன்றும் பாட்டிலே - “(அறிந்தனரெல்லாம்) மற்றுமறிந்தாராயிருக்கிற ப்ராஸரவயாஸவால்மதிப்ரப்ருதிருவிக்களும், (அறியை வணங்கி) ஸர்வது,குநிவர்த்தகரை வணங்கி - ஆழ்ரயித்து, (அறிந்தனரநோய்களாறுக்கும் மருந்தே) ஸம்ஸாரது,ரிதபே,ஷலூமென்றும் இவ்வளவறிந்தார்கள். “ஸம்ஸாரஸர்பபஸந்த,ஷந்தநஷ்ட-சேஷ்டைகபே,ஷலூம்”. அவனுடைய பே,ாக்யதையில் இழிந்திலர்கள். அவனுடைய நிரபேசோபாயப,ாவத்தில் இழிந்திலர்கள்” என்றும்,

கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வயாக்யாநப்ரவேஶத்திலே-“தரைருண்யவிஷயா வேதா:” என்கிற வேத,மர்யாதை,யிலே நின்றுர்கள் ருவிக்கள்’ என்று தொடங்கி இத்தை உபபாதி,த்துக்கொண்டுபோய், ‘இந்த ருவிக்களிற்காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு’ என்றும்,

ஆசார்யன்றுத்யவயாக்யாநத்திலே - (முனிவரை இத்யாதி,) (முனிவரை இடுக்கியும் முந்தீரவண்ணனுயும் வெளியிட்ட சாஸ்த்ரதாற்பர்யங்களுக்கு விசிஷ்டநிஷ்டருஷ்டவேஷங்கள் விஷயம் (1-17)) அதாவது - “இருள்கள்கடியும் முனிவர்” என்கிற ஸமர்த்தாக்களான வயாஸாதி,ருவிக்கள்...யிட்டு வெளியிட்ட

ஶாஸ்தரத்துக்கு சேதநருடைய தெஹுவிஸ்டவேஷம் விஷயம்.. ஸ்ரீபதி,ரிகாங்ரமத்திலே ஸ்வேந ரூபேண நின்று வெளியிட்ட ஶாஸ்தரதாத்பர்யமான திருமந்தரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்கருஷ்டவேஷம் விஷயம் என்கை என்றும்,

(ஶாஸ்தரிகளித்யாதி,) [ஶாஸ்தரிகள் தெப்பக்கையரைப் போலே இரண்டையுமிடுக்கிப்பிறவிக்கடலை நீந்த ஊரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாகைப்போலே இருநையுமிட்டுக் கரைருறுத்தால் மென்னுவர்கள் - என்று (1-19) }. ஆறுநீல்சவார் தெப்பத்தை ஒருங்கையாலேயிடுக்கி, தாங்களும் ஒருங்கை துழாவுமா போலே ஸ்வயத்நமும் தத்ஸாத,யப,க,வத்க்ருபையுமாகிற உப,யத்தையும் அவலம்பித்துக்கொண்டு “பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸமுத்தத்தைக் கடக்கத்தே, ஸ்வயத்நநிஷேத,பூர்வகமாக ஆத்மங்கிண் ப,க,வதே,கோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதி,த்திற ஶாஸ்தரஸாரமான திருமந்தரஜ்ஞரானவர்கள் - ஒடமேறினவர்கள் தீரகுமார்த்தமான ஸ்வயத்நத்தையும் கைவிட்டுக்கரைருறுத்து எப்போதென்று பார்த்துக்கொண்டு அதின் விட்டத்திலே இருக்குமாபோலே, “விஷ்ணுபோதும்” என்கிறபடியே அக்கறையுமிக்கறையுலூடுருவநின்று ஸம்ஸாரஸமுத்தத்தைக்கடத்தும் வைகுந்தன் என்கிற தொண்ணை ஸம்ஸாரநிஸ்தாரகமாகப்பற்றி, தத்துஞாநஶக்த்யாத,யநுஸந்த,ாநத்தாலும், ஸ்வபாரதநந்தர்யாநுஸந்த,ாநத்தாலும் நிரப,ராகையாலே இரண்டு கையும் விடுமாப்போலே ஸ்வயத்நருபாஉபாஸ்நாதி,ஸையும் தத்ஸாத,யப,க,வத்க்ருபையையும் அவலம்பி,க-கையைவிட்டு கேவலப,க,வத்க்ருபையே உத்தாரிகை என்று அத,யவளித்து, “க,விக்கொள்ளுங்காலமிள்ளாம் குறுகாதோ” என்றும், “ஆக்கை விடும்பொழுதென்னே” என்றும் கொல்லுகிறபடியே ப,க,வத்ப்ராப்தியாகிறகை குறுகைக்கீடான் காலசிந்தணை பண்ணுநிறபர்க்களென்கை” என்றும்,

“(இவை இத்யாதி,) [இவை ஸ்வருபந்தையுணர்த்துணர்த்து உணர்வுமணர்வைப்பிபறவுப்பிக்வணர்வுமண்டாம்” என்று 20 வகு அறித்ரம்} இத்தாலிவர்களுடைய ஸ்வருபஜ்ஞாநதாரதம்யமே,

கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டானதைக்கு ஹெது என்றாய்த்து' என்றும், 'முனைத்தெழுந்த ஸுரியதுல்யயாத, ரத்மயசரமம் விதியில் காலனும் ப்ரதமமத், யமத, ஶைக்ஷைப்பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்' {23வது அறித்ரம்} 'ஆழ்வார்கள் ப,க,வத்ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற பாரதந்தரயபே,ாக,யதைகள் ஸுரியதுல்யயாத, ரத்மயசரமமாகிறன. ருஷிகள் ஶாஸ்த்ரத்தாலே பெற்ற ஶைக்ஷத்வபே,ாக்குத்துத்வங்கள் (விதியிற்காலனும்) ப்ரதமமத், யமத, ஶைக்ஷனாகிறன.

(மண்டினுருமித்யாதி,) (மண்டினுரும் மற்றையாரும் ஆஶ்ரயம்' என்று 28வது அறித்ரம்) அதாவது "கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லையென்று மண்டினுர்" என்று உகந்தருளினாநிலங்களிலே அத்யபி,நிவிஷ்டராயிருக்கிற ப்ரபந்தரங்கங்கர்யத்துக்கு ஆஶ்ரயம் "விளக்கினை விதியிற் காண்பார்" என்று கீழ்ப்பாட்டிந்சொன்ன மற்றையாரான உபாஸகர்கர்மத்துக்கு ஆஶ்ரயமென்னை' என்றும், மேலே பல ஸுத்ரவ்யாக்யாநங்களிலும் பரக்க அருளிச்செய்தார். திரு-நெடுந்தாண்டகத்திலே, "கல்லெலடுத்து" என்கிற பாட்டின் வயாக்யாநத்திலே 'அயக்தாதி, காரமிது, யக்தாதி, காரமஶாத, நாந்தரங்கள்' என்கிற வார்த்தை நம் ஆசார்யர்கள் கோண்டியிலே புதுரக்கடவுதங்ரியேயிரேயிருப்பது' என்று பெரியவாச்சான்பிளை நின்கர்வித்தருளினார்.

பின்னை லோகாஸார்யரும் முழுகூறாப்படியிலே 'கொண்டிப்பகவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்காரமமாகாரங்களால் வந்த களிப்பற்று ஸ்வரூபஞ்சாநம் பிறக்கைக்காக' என்று அருளிச்செய்தார். பெரியஜீயர் இதின் வயாக்யாநத்திலே 'ஆப்தனை வேத, புருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதி த்தது, பட்டிதின்று திரிகிற பகவுக்கு வசப்படுகைக்கு' என்றித்யாதி, அருளிச்செய்தருளினார்.

ஸ்ரீவசந்திப்பு, வினாத்திலே 'வேத, ராந்தரங்கள் உபாயமாக விதி, க்கிறபடியென்? என்னில், ஓன்வடத, ஶேஷை பண்ணுதவர்களுக்கு அபி, மதவஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடு-

வாரைப்போலே, ஈஸ்வரனைக்கலந்து விதி,க்கிறதித்தனை. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பறவுமினையை நிவர்த்திப்பி க்கைக்காக. இதுதான் பூர்வவிஹாரமினை போலே விதி,நிஷேஷதுங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை. அத்தை யாஸ்தரவியின்மீவாஸத்துக்காக விதி,த்தனு. இத்தை ஸ்வரூபாவியின்மீவாஸத்துக்காக விதி,த்தனு. ஆனால் புரையே போம். இது மர்மஸ்பர்சி என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் 'புத்தி யக்தாதி,காரம், ப்ரபத்தி யக்திவீராதி,காரம்' என்னவொன்னாலும் என்றதாயிற்று.

இதி ஸித்த,ாந்த:

அத, பூர்வபகுதி:

**ப்ரதயேகோபாயதா ந ப்ரதிநியமவதாம் கர்மயோக,ாதி,-
காநாம்**

உறுப்பித்ரயஸாரத்திலே - இருபத்தொன்பதாமதி,காரத்திலே “ஸர்வத,ர்மாந்” புறூவசநந்ததாலே - ஸபரிகரங்களாய் நாநாப்ரகாரங்களான உபாஸநங்களையெல்லாம் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். புருஷோத்தமத்வஜ்ஞாநம் ஸர்வவித,யைகளுக்கும் உபகாரகமான தத்தவஜ்ஞாநமாத்ரமாகவும், அவதாரரஉஸ்யசிந்தநம் அநுஷ்டி,க்கிற உபாஸநாதி,களுடைய சிக்,ரநிஷ்டபத்திலேற்றுவாகவும், தே,ஸ்வாஸாதி,தன் உபாயவிரோதி,பாபகுதியறைதுக்களாய்க் கொண்டு உபாயநிஷ்டபாத,கங்களாகவும் ஸ்ரீக்தாப,ாஷ்யாதி,களிலே ஸமர்த்தி,க்கையாலே, இவற்றை ஸாக்ஷாந்மோக்ஷாபாயங்களாக்கி அங்கி,புறூத்வவிஷயமான புறூவசநந்ததாலே விவக்கிக்கிறதென்கையுசிதமன்று. “நாநாஸ்பத,ாதி,பேத,ாத” என்கிறபடியே இவையொழியவும் ஸதி,வித,யாத,ஹரவித,யாதி,பேதத்தாலே அங்கி,புறூத்வம் கிடக்கையால் இப்புறூவசநம் ஸார்த்தம் என்று சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபகுதி,நந்த:

அத., வித்தி, நந்தி:
ததி, தரமானுந்யஸ்வதந்தராணி நெநவ

“ஓனாநப, க்தியந்விதம் கர்ம ஒந்காதி, வா த்ருஷ்யதே ! கர்மப, க்தியந்விதம் ஓனாநம் ப்ராயேண ப., ரதாதி, வா ! கர்ம-ஓனாநாந்விதா ப., தி: ப்ரஹ்லாத, ப்ரமுக, ஸ்ரயா* என்று கர்மாதி, கள் ஸ்வதந்தரங்களாக, யாஸ்த்ரோக்தங்களாககையாலும், புருஷோத்தமத்வஞ்சாநாதி, கள் ஸர்வவித்யாஸாத, ரணங்களானுலும் ப்ரபத்திபோலே ஸ்வதந்தரமாகக் குறையில்லாமையாலும், இவற்றை ப்ரத, நமோக்தஸாத, நமாக்கி ப. ஹூவசநார்த்தமாகச் சொல்லுகை உசிதக்ரமம். ஆகையிறே யாருக்தி, கத்யவ்யாக, யாநத்தி வே ‘(ஸர்வத, ரமாம் ஸச) த, ரம’ யப் தத்தாலே உபாயாருபமான கர்மயோக, அதி, கணைச் செய்கிறது’ என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். ரஹஸ்யாம்ருதத்தி வே “த, ரமாந்” என்கிற ப. ஹூவசநம் - கர்மஞ்சாநப, க்திருபத்தாலே அவைதான் மூன்றுவகையாய்ப் பலவாயிருக்குமென்கிறது. இவை மூன்றும் தன்னில் தான் ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு தனித்தனியே புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கும். எங்களே கண்டதென்னில், ஓனாநப, க்திகளோடே கூடின கர்மம் ஒந்காதி, கள் பக்கவிலும், கர்மப, க்திகளோடே கூடின ஓனாநம் ஆதி, ப. ரதாதி, கள் பக்கவிலும், கர்மஞ்சாநங்களோடே கூடின ப., தி ப்ரஹ்லாத, அதி, கள் பக்கவிலும் காணப்பட்டது. அவ்வோக்ரியைகளை ப்ரத, நமோக, அருள்டி, க்கிற கர்த்தாக்களுடைய பேதத்தாலே மூன்றுக்கொல்லல்பபட்டது. ஆகையாலேயிறே ப., க., வச்ச, கள்தரத்தில் கர்மாத, யுபாயங்கள் மூன்று என்றும், ப்ரபத்தி சதுரத்தே, பாபாயமென்றும் சொல்லப் படுகிறது.’ என்று வாதி, கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தார்.

முமுகாப்படி சரமங்கோகப்ரதரணவ்யாக, யாநத்தி வே, ‘இனி மேல் ப. ஹூவசநார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறு’ என்று தொடங்கிப்பெரிய லீயர் அருளிச்செய்தவற்றையும் கண்டுகொள்வது.

இதி ஸித்த,ாந்த:

**அத, பூர்வபகுதி:
ஸாத,யோபாயேந ஸித்த,மப,வதி**

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே-இருபத்துமூன்றுமதி,காரத்திலே-
'க்ருபாவிஶிஷ்டங்கள் ஈங்வரன் - "க்ருஷ்ணம் த,ாமம்
ஸநாதநம்" என்கிறபடியே ஸித்த,தே,ாபாயம். இவனுக்கு
ப்ரஸாத,கங்களான ப,க்திப்ரபத்திகள் ஸாத,யோபாயங்கள்'
என்றும், ரஹஸ்யரத்நாவளீஹ்ருத,யத்திலே 'மோகோ-
பாயமான ஸாத,யோபாயம் ப,க்தியென்றும் ப்ரபத்தி
என்றும் இரண்டுபடியாயிருக்கும்' என்றும் சொல்லப்
பட்டது. ஒன்றாநத,ரவ்யழும் இதினுடைய ஸர்வவிஷய-
விகாஸத்துக்கு ஸ்வரூபயோக,யதாரூபையான மக்தியும்
நித்யங்களாகையாலே அவற்றில் ஆவிர்ப,ாவயப்து,ம
முக்யமென்கிற உக்தியாலே மோகநமும் என்றதாய்த்து.
(இந்த பங்கதிக்கு ஆகரம் காணாவில்லை.)}

**இதி பூர்வபகுதி,ரந்த:
அத, ஸித்த,ாந்த:
ஸாத,யோபாயேந ஸித்த,ம ந ப,வதி**

ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே 'மற்றென்று கண்ணன்ஸலால்
என்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்த,தே,ாபாயம்' என்று
அழகியமணவா எப்பெருமான் நாயனுர் அருளிச்செய்தார்.
தத,வயாக,யாநுத்திலே - "'குற்றமில் சீர் கற்றுவைகல்
வாழ்தல்" என்கிற யாவத,ாத்மப,ாவியான கு,னுநுப,வத-
துக்கு உடலான ஸித்த,தே,ாபாயத்தை" என்றும்,
"'யாதுமில்லை யிக்கதனில்" என்று தொடங்கி இவனை
யொழிய வேறொன்றை 'ரக்தகம்' என்று பற்றினவர்கள்
பண்டு நின்றநிலையும் கெட்டு அந்த,ப்பட்டுப்போவர்கள்'
என்றும் அருளிச்செய்தார் பெரியஜீயர்.

நான்முகன்திருவந்தாதியிலே திருமழிசைப்பிரான் “செயல் தீர்ச் சிற்றித்து வாழ்வாரே வாழ்வார் சிறுசமயப்பந்தளையார் வாழ்வேல் பழுது” என்று ஸ்வரக்ஞத்துக்கு உடலாகச் செய்யக்கூடவதொரு ப்ரவருத்தியில்லாதபடி ஸ்வரூபபாரதந்த்ரயத்தை அருளுந்தி,த்து எம்பெருமானே நிர்வாஹகள் என்று அவன்தலையிலே ஸர்வப்ரத்தையும் பொகட்டு தத்து,கு,அனுரூப,வம் பண்ணிவாழுமெவர்களே பழுதற வாழுமெவர்கள். அந்யஸாபேக்ஷமாகையாலே அதிகாத்ரமாய் ப்ரதிபுருஷம் தத்தத்து,கு,யறுகு,னாமாக வயவள்தி,தமாய் து,க,ஹெந்துவான் அஹங்காரமமகாரக,ப்ப,மாகையாலே பந்த,கமாயிருக்கிற கர்மாத்யுபாயவிழைங்களைப்பற்றி நிற்கிறவர்களுடைய வாழ்வாமாகில் நின்ப்ரயோஜிநமாயிருக்கும் என்று அருளிச்செய்கையாலே ஸாத்,யோபாயத்தாலே ஸித்து,ப்ராப்தி யில்லை என்றதாய்த்து.

இதி ஸித்து,ாந்த:

அத் பூர்வபகு:

விஸ்தருஷம் ப்ராப்யமென்கிறதுவும் பூர்வபகுக்ரந்தத்திலே ஶாப்து,மாகவுண்டானுஸ் அவ்விடங்களிலே கண்டு கொள்வது. ‘ஸாத்,யோபாயேந ஸித்து,ம் ப,வதி’ என்கிறத்தாலே அது ஆர்த்த,மாகில், தந்நிராகரணத்தாலே இதுவும் நிராகருதமென்று கொள்வது.

இதி பூர்வபகுக்ரந்த:

அத் ஸித்து,ாந்த:
ஸத்ருஷம் ப்ராப்யம்

ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே, ‘ரத்நத்துக்குப் பலக்கறைபோலேயும், ராஜ்யத்துக்கு எலுமிக்கம்பழும் போலேயும் ப,ஸத்துக்கு ஸத்ருஷமன்று’ என்று பின்னைலோகாசார்யர் அருளிச-

செய்தார். பெரியழீயரும் அதின் வயாக்காரந்திலே 'பரமோத்மாரணன் ஸம்ஹரன் இவன் பக்கல் ப,க்தி மாத்ரமே பற்றுசாக பரமபுருஷார்த்தஸ்தாமோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும் ப,ஸ்த்துக்கு இது ஸத்திருப்பஸாத, நமன்று என்கை என்று அருளிச்செய்தார். க,த்,யவ்யாக்காரந்திலே 'ப,க்தி ப்ராப்யத்துக்கு விஸத்திருப்பமாயிருக்கும். இது அநுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்திருப்பமாயிருக்கும்' என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

இதி ஸித்தாந்தः
அத் பூர்வபக்ஷி:
அந்யேந சாந்யத

இதுவும் பூர்வபக்ஷி, ரந்த, ஸ்களிலே ஶாப்த, மாய் உண்டான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. 'ஸாத, யோபாயேந ஸித்த, ம ப,வதி' என்கிறத்தாலே ஆர்த்த, மாக்கில், தந்நிராகரணத்தாலே ஏதந்நிராகரணமும் ஸித்த, ம.

இதி பூர்வபக்ஷி, ரந்தः

அத் ஸித்த, மாந்த:
அந்யேந நாந்யத

அவன்திருவடிகளுக்கு அவன் திருவடிகளே உபாயமென்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். "அக்டே உய்யப்புகுமாறு" என்றும், "திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச்சிந்தித்து உய்மமிடே" என்றும் அருளிச்செய்தாரிடே. 'நான் சொன்னதுவே உற்றிவிக்கைக்கு உபாயமும், உபேயமும்' என்று தத்த, வயாக்கார்க்களும் அருளிச்செய்தார்கள்.

முழுகாப்படியில் த,வ யப்ரகரணத்திலே "சரணைள ஈரணாம்" என்கையாலே ப்ராப்யம்தானே ப்ராபகம் என்கிறது" என்று பிள்ளைவோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இந்த பக்ஷத்துக்கு பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸுக்திகள்

அபரிமிதங்களைன்று விவேகிகள் கண்டு கொள்வது.
இதி ஸித்தாந்த:

அத, பூர்வ பகுதி:
தயாக, ஸித்தாந்தவாத:

உறுப்பிலீவாம் சமயத்ரயஸாரத்திலே சரமங் லோகாதி, காரத்திலே 'இவ்வநுவாதத்துக்கு, அதி, காரிவிஶேஷத்தைக்காட்டு-கையே ப்ரயோஜிநம். அதில், 'பரி' என்கிற உபஃஸர்க்கும் அதி, காரபெளங்கல்யத்தை விவகூிக்கிறது.' *அநிதயமஸாகும் லோகமிமம் ப்ராப்ய ப, ஜஸ்வ மாம் 'என்கிறு-விடத்தில், 'ப்ராப்ய' என்கிறது விதி, யன்றிக்கே 'ப்ராப்ய வர்த்தமாநஸ்த்வம்' என்று வ்யாக்யாதமானுப்போலே, இங்கு 'பரித்யஞ்ச ஸ்தி, தஸ்த்வம்' என்று விவகூிதமாகக் கூடவது. இப்படி அர்த்த, காந்தரங்களிலும் ப்ரயோகும் உண்டாகையாலே "தவா" ச்ருதிமாத்ரத்தைக்கொண்டு தயாகும் அங்கு, மென்னவெண்ணுது' என்றும், 'இங்கு-னன்றிக்கே, கர்மயோகும், ஜூநாநயோகும், பக்தியோகும் என்கிற த, ரமங்களிலுடைய ஸ்வரூபத்யாகும் ப்ரபத்திக்கு அங்கு, மென்னும் பகுத்தில், ப்ரபத்தி ஸர்வாதி, காரமன்றிக்கே ஒழியும். த, ரமாநுஷ்ட, காந்தக்குறுக்கிறே அவற்றிலுடைய தயாகத்தை விதி, தக, வேண்டுவது. இது பஹ்ராப்ரமணனஸித்தமான காரப்பண்யமாகிற அங்கத்துக்கும், "புகவெங்ன றிஸ்ஸாவடியேன்", "குஸங்களாய்", "குளித்துமூன்று" "ந த, ரமநிஷ்டே, ஸஸ்மி" இத்யாதி, த-விலே ப்ரஸித்தமான அகிஞ்சநாதி, காரமென்கிற ஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் விருத்தமாம். ஈஸ்வரணைப்பற்ற அத்யந்தப்ரதந்த்ரதையாலே உபாயாந்தரங்களுக்கு கேட்டதற்குண்ணித்யாஸக்தனைன்று காட்டி இவனுக்கு அவற்றிலுடைய தயாகத்தை விதி, க்கிறுதென்னுமது - ஸர்வஸாஸ்தரஸ்வ-வசநஸ்வப்ரக்ருத்யாதி, விரோத, ததாலே அத்யந்தபரிஹாஸ்யம். அப்போனு துல்யந்யாயதையாலே "வரஜ" எண்ணைக்காணும் குடியானு. உபாயாந்தரங்களுக்கு ஜிவாதமா

நிதயாசக்தனென்கை தங்களுக்கு அநிவந்தமான அருவாத,-
பக்தத்துக்கு ஸதி, ரீகரணம் பண்ணினாய்யாமத்தேன்
என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்தரந்த:

அதி வித்தாந்த:
தயாக்ஞசாங்கம் பரபத்தே:

முழுக்காப்படியிலே, '(பரித்யஜ்ய) தயாக்மாவதூடுக்கோபா-
யங்களை அருவுஸர்த்தி த்து யாத்திளைகயிலே ரஜதபுத்தி, பண்ண-
னுவாரைப் போலேயும், விபரிததி, யாக்மநம் பண்ணுவா-
ரைப்போலேயும் அருபாயங்களிலே உபாயபுத்தி, பண்ண-
னினேனும் என்கிற புத்தி, விஶேஷத்தோடே தயலிக்கை.
"பரி" என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே, பாதகாதி, தளை விடுமா
போலே ரூசிவாஸ்னைகளோடும்கூட மறுவலிடாதபடி விட
வேணுமென்கிறது. 'ஸ்யப்' பாலே, ஸநாத்வா பு. ஞாதீ
என்றுமாபோலே உபாயாந்தரங்களை விட்டே பற்றவேணும்
என்கிறது' என்றும், தனி சரமத்திலே "தயஜ்ய" என்கிற
'ஸ்யப்' பாலே "ஸநாத்வா பு. ஞாதீ" என்கிறபடியே உபாய-
ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயாந்தரத்யாகத்தினுடைய அங்கத்துவம்
சொல்லுகிறது. யாகத்திலே இழியுமலுக்கு தத்துவயதிரிக்க
ஸர்வத்ரமத்யாகும் அங்கமாகிறுப்போலே இதுவும் ஆத்ம-
யாக்மாகையாலே தத்துவயதிரிக்கஸர்வத்ரமத்யாகும் அங்கமா-
க்க கடவுதென்றும் முன்பே சொல்லிற்று. இத்தால் யாஸ்தர-
வையர்த்தயமும் பரிஹூரிக்கப்பட்டது. விட்டே பற்றவேணு-
மாகில் ஸர்வாதி, காரத்வபங்கம் வாராதோவென்னில்,
அயக்தனுமாய் அயோக்யனுமானவன் ஸ்வருபங்குநாநவை-
யத்யத்தாலே விட்டுப்பற்றக்கடவன். அவ்வாதவர்களும்
உக்தவகுணாத்தாலே அயக்தராயிருக்குமத்தேனே போக்கி,
ஸர்வத்திலும் அயக்தராயிருப்பாரோருத்தருமில்லையே.
அவர்களும் விட்டுப்பற்றக்கடவர்கள். ஆகையாலே ஸர்வா-

தி, காரத்வப், ங்க, ம் வாராது. இப்படிக்கொள்ளாதே ஸர்வோபாபாயயறிந்யனுக்கு இது உபாயமென்னும் பகுத்தில், ஸர்வோபாபாயயறாயிருப்பாரோராருத்தரும் இல்லையாகையாலே அந்த பகுத்துக்கும் இந்த தூஷணைம் வருமாகையாலே த்யாக, ம் அங்குமென்கிறவிது உபயந்தம் என்றும் பிள்ளைவோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

உறுப்புயத்ரயத்திலே இவ்விடத்திற்பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது. விளம்புக்கும்கணுனை புருஷங்குக்கு சிரகாலஸாத்த, யமான் உபாயங்களில் து, வந்தகரத்வாதி, யடியான ஸ்வத: பரித்யாக, மும், உபாயயறிந்யத்வமடியான ஶோகோதும்யமும் கூடும். அதின் விரோதி, யைப்பார்த்தாலும் அநாகதுமான அநந்தகாலத்திலும் ஸந்தாரோபாபாயம் காணவரிதென்று உபாயாந்தரது, வந்தகரத்வத்தை நஷ்டி கத, யத்திலே ப, ங்கயகாரர் அருளிச்செய்தார். இப்படி ஸ்வத்வஸ்வித்த, த்யாக, ம் ஸம்புவிக்கிலும், இங்கு சொல்லுகிறபடி த்யாக, ம் அதுவன்று. அதாவது, இவ்விடத்தில் வித்தி, க்கப்படுகிற ப்ரபத்துத்தினுடைய ஸ்வரூபம் உபாயாந்தரஸம்ஸர்க்க, த்தை ஸஹியாது என்னுமிடம் வசநப, ஸத்தாலே கொள்ளவேணும். அந்த உபாயாந்தரஸம்ஸர்க்க, காஸஹந்தவமாகிற உபாயஸ்வரூபம் இவ்விடத்தில் வேறொரு ப்ரமாணத்தாலே காணவென்னுமையாலே ஶாஸ்த்ரவிதி, யை அபைக்கித்திருக்கும். இத்தாலேயிரே 'ஸர்வ' யப், தத்துக்கு அர்த்த, பூர்த்தி. அவ்வாதபோது நிரவஸேஷந்த்யாக, ம் ஸித்தி, யாதே. தானே உபாயங்களை து, வந்தகரமென்று விட்டவனுக்கு யக்யாம் யம் அநுவர்த்தித்தால் விரோத, மில்லை.

உறுப்புயாம்ருதத்திலே, 'இன்னோழும் அநுவாத, பகுத்திலே த்யாக, ம் து, வந்தகரத்வமடியாகவாகை ராஜஸமாய்க்கொண்டு ஒன்றாநகார்யமல்லாகவையால் நிஷ்டப்ரயோஜநமாம். அதாவது, காயக்கேலைப்ப, யத்தாலே கர்மத்தை து, க, கரமென்று ஸ்வரூபேண விட்டவன் ராஜஸத்யாக, ம் பண்ணினுகுகையாலே, த்யாக, ப, ஸமான கஞ்சாயபாகமநோனைநர் மல்ய- ஒன்றானோத்பத்தயபி, வருத்தி, கனிப்பெறுன் என்று த்யாக, த்தை

வித,யோபதே,உத்திலே ஸரண்யன்தானே அருளிச்செய்தான். அந்த ந்யாயத்தாலே இந்த அதி,காரிகளுக்கும் கு,ஷ்டகரம் என்று விடுமளவில் நிரவ்ஶேஷத்யாக,ம் கூடானமையாலே தயாக,ப,ஸமான ஆகிஞ்சந்யம் வித்தி,யாது. விடே,ய-பகுத்தில், தயாக,ம் ஸாஸ்த்ரமானையாலும், ஸாத்விகமானைக-யாலும், ஒன்னாருகார்யமேயாயிருக்கும் என்றும், ஆகையால் ஸர் வோபாய ஸம்ஸர் க்க,ாஸஹுமாநப்ரபத,நஸ்வரூபம் விடே,யமானையாலே இவ்விடத்தில் ஸர்வத,ரமத்யாக,த-தினுடைய விடே,யத்வம் மிகவும் உபபந்நம் என்று வாதி,கேஸரி அழகியமணாவான ஜியர் அருளிச்செய்தார். 'சிலர், 'இங்கு தயாக,த்தை விதி,க்கிறதன்று, அநுவதி,க-கிறது' என்பர்கள். அதுக்கு ஸப்த,ஸ்வாரஸ்யமில்லா-மையாலே, த,ரமத்யாக,விசிஷ்டமான ஸரணுக,தியை விதி,க்கிறதென்று ஆழ்வான் பணிக்கும் என்று சரம-ரஹஸ்யத்திலே நயிஞராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

இதி வித்த,ாந்த:

அத, பூர்வபகுதி:
ப்ரணவவிரஹத: அஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோஸ

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே மூலமந்தராதி,காரத்திலே, "ந ஸ்வர: ப்ரணவவோங்க,ாநி நாப்யந்யவித,யஸ்தத,ா : ஸத்ரி-
ஞாம் சீச யுத,ரஜாதீநாம் மந்தரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே"
என்கிறபடியே ப்ரணவமொழிந்தபோது, "தத்ரோத்தராயண-
ஸயாதி,: பி,ந்து,மாந் விஷ்ணு ரந்தத: | பி,ஹமஷ்டாக்ஷரஸ்ய
ஸயாத்தேநாஷ்டாக்ஷரதா ப,வேத" என்கிறப்ரக்ரியையாலே
ஸட்டெழுத்தும் அநுஸந்தே,யமாக விதி,கப்பட்டது' என்று
சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபகுதி,ரந்த:

அத, வித்த,ாந்த:

ப்ரணவவிரஹத: அஷ்டாக்ஷரத்வம் மனோஸ

“இதினுடைய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுகிறவிடத்தில், “ஒழித்யேகாக்ஷரம்” என்று ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாகவும், “நம இதி த்வே அக்ஷரே” என்று நமஸ்தை இரண்டு அக்ஷரமாகவும், “நாராயணஞ்சேயதி பஞ்சாக்ஷராணி” என்று நாராயணபத்ததை அஞ்சக்ஷரமாகவும் ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்தமான நாராயணபத்தத்தில் நாரபதத்தைப்பிரித்து ஷட்க்ஷரமாக்கி, ப்ரணவத்தை யொழிய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைவதி, கமாகையாலே அநாத, ரணீயமாகக்கடவுடு” என்று முழுகூப்படி வயாக்யாநத்திலே பெரியஜியர் அருளிச்செய்தார்.

“நஸ்வர:ப்ரணவோங்காநி” இத்யாதி, கள், நாரதி, யாஷ்டாக்ஷரப்ரஸ்துமவித்தையிலே ஐப்ப்ரஸ்தாவபடி, தமாகையாலே ஸ்த்ரீயாதி, கருக்கு ப்ரணவாதி, காரநிவேத, ம் ஐபவிஷயமாமத்தேனையென்று தத்வஜ்ஞர் தெளிந்து கொள்வர்கள். ஆகையால் ‘விரோதி, அதி, கரணந்யாயத்தாலே ஸ்ருதிவிருத்த, ஸ்மருதி அப்ரமாணமாகையாலே அநாத, ரணீயம்’ என்று நிர்வலஹித்து, “ந ஸ்வர:” இத்யாதி, வசநத்துக்கு கதி கல்பிப்பதும் அவிவக்ஷிதமென்று கொள்வது. | ரஹஸ்யத்ரயஜிவாரு முதலிப் ரஹஸ்யக்ஷரில் இப்படி கதி கல்பிக்கப்பட்டது காணக |

இதி ஸித்தாந்த:

அத, பூர்வபக்ஷ:

ஸ்ருஷ்ட்யாதெ, வா நைவ ஶக்தி: ஸ்பு, டமதிமஹதாம்
நித்யமுக்தாதி, காநாம்

ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்திலே {ஸ்தோத்ரரந்தே த்வதூஸ்ரிதாநாம் ஜகதுத்தப்பவஸ்திதி இந்யாதி, விம்சாஸ்தோதபாஷ்யே} ‘எவம் முக்தாநாம் ஜகத்தவயாபாரே ஶக்திரஸ்தி, தத்பராப்திரநாஸ்திதிபக்ஷாடபி ந விசாரார்ஹ: ந ஊி முக்தாநாம்

ஸர்வஸரித்வம், அங்குத்தவாத், அநுபத்தேஷ்ச। தத்பாவே
கத்ம, "பஹூஸ்யாம்" இதி ஸங்கஸ்பயக்தி: தத்பவித,-
யக்தியாலிந: தத்ப்ராபதிஃஸாத்ர து,ப்வசா, ததை,வ நித்யா-
நாமபி : உக்தம் ஹி ப,ாஷ்டே அநந்தபத,ஸ்யாக,யாநே -
'ஸாதியஸ்வருபஸ்வகு,னு: நித்யா வயாவுருத்தா: இதி :
அத: யதோக்த ஏவார்தத,: , ஜகத்ஸ்ருஷ்டயாதி,ப,ார:
அஸ்மிந் ஸமர்ப்பித இதி கேஷாஞ்சித் வயாக,யாநம் து
ப,த,வததீருத்தப்ரப,ாவாதியயப்ரஸம்ஸார்தத,ம் | ஏகஸ-
யைவ ஹி ஸர்வஸரிரினா: "பஹூஸ்யாம்" இதி ஸங்கஸ்ப-
க்குமத்வமிதி ப்ராகே,வ ஸ்த,ாபிதம் அத ஏவ ஹி "ஸ்ரீமதி
விஷ்வக்ஷேந ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்ஸமஸ்வர்யம்" இதி
ஸ்ரீஸௌகுண்ட,கத்யோக்திரபி, ப,க்தாநாம் ஸ்வாமி நோ
வா விக்ருப்ரஸமநே பரிழுநநியோக,ாதெ,ள ச யோஜுநியா
விஷ்வக்ஷேநமந்தரே து "விஶ்வம் ஸ்ரூஜ" இதி பத,ம்
முக்தவத் ப்ரபு,தஸ்ருஷ்டமாத்ரவிஷ்யபரம், விஶேஷ்யபுத-
பரமாத்மபரம் வா நேதவயம்" என்று சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபகுக்கரந்த,:

அத, வித்த,ாநத:
ஸ்ரூஜ்யாதெ,ள சாஸ்தியக்தி:ப்ரபு,நியமநதோ
நித்யமுக்தாதி,தாநாம்

விஷ்வக்ஷேநமந்தரத்திலே, "விஶ்வம் ஸ்ரூஜே" என்று
இவருக்கு ஸ்ரங்கருதவம் கண்டே,ாக்தம். "ஸங்கஸ்பமாத்ரா-
வக்குப்பதஜக,ஜூநமஸ்தி,தி,த,வமஸாதி,கே ஸ்ரீமதி விஷ்வக-
க்ஷேந ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்ஸமஸ்வர்யம்" என்று ஸ்ரீஸௌகுண்ட,-
க,த,யத்திலே ப,ாஷ்டயகாரர் அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே,
'நித்யமுக்தாதி,தாநக்கு ஸ்ரூஜ்யாதி,யில் யக்தியிலை'
என்கை, எம்பெருமானுர் தி,வயஸுக்திக்கு அத்யந்த-
விருத்த,மாகையாலே எம்பெருமானுர் த,ற்றநஸ்த,ராலே
அத்யந்தப்ரிழுஹாஸ்யமாயிருக்கும். 'தம்முடைய ஸங்கஸ்பத-
தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டஸ்தி,தி,ஸமஹாரங்க கௌப்பண்ணக-
க்டல ஸேகைமுதலியார் தொடக்கமான தி,வயபுருஷர்க்காம்

வரிசையிலே ஸெவித்திருக்க' என்கிறபடியே ஸ்ரிய: பதியான ஸர்வேஸ்வரன்தானே தன்னுடைய உப,யவிபூதி-யையும் அன்னபுத்தும் முடிம்பையண்ணலுவகாசிரியருக்கு ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்க, அப்படியே விஶத,விஶத,தரவிஶத,-தமமாக உப,யவிபூதியையும் யத,ாவஸ்தி,தஸ்வரூபஸ்வப,ாவமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த ப்ரகாரத்துக்குப் பாகரமிட்டருளின அரச்சிராதி,யிலும், 'இதில் நித்யராவார் ஒருநாளும் ஸம்ஸாரஸம்பந்தமாகிற அவத்யமின்றிக்கே நிரவத்யராய் *வானினவரச வைகுந்தக் குட்டன் வாகதேவன்* என்கிற வைகுந்தநாத,னுக்கு, *வின்னனுட்டவர் முதுவர்* என்கிறபடியே பட்டம் கட்டுகைக்கு உரியராம்படி முப்பரான மந்த்ரிகளாய் ஈஸ்வரநியோகாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி,தி-ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணணவும் யக்தராய்' என்றும், ஸ்தோத்ர-ரத்நத்தில், 'தவத,ாஸ்திதாநாம்*என்கிற ஸ்லோகவ்யாக்யாநத்தில், 'தேவரை ஞாரநின்று ஆஸ்ரயிக்கிற ப,ரஹ்மாதி,கள் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி,தி ஸம்ஹாரகர்மங்களை உபதே,யக்ரமத்தாலே பெற்று ஸம்ஸார விழமா சநத்தைப் பண்ண யக்தரான பின்பு, அநந்யப்ரயோஜநநாயாஸ்ரயிக்குமவர்கள் அவற்றைச் செய்யப் பார்த்தால் வீலையாகாநின்றது. முக்தர் தேவரோடே விலாரஸம் அநுப,விக்கும்போது ஸங்கல்பத்தாலே ஜாத்யாதி,களை ஸ்ருஷ்டித்திறே அநுப,விப்பது. *ஸங்கல்பாதே,வதச்ச,ருதே: * *ஸங்கல்பாதே,வாஸ்ய பிதரஸ்ஸமுத்தின்ட,நதே* ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி,ப்ராப்தியில்லானமபோக்கி, யக்தியில்லானமயாலே தவறுகிறுரவ்வர்' என்று ஆச்சான பின்னை அருளிச்செய்தருளினார்.

ப,ரஹ்மாதி,களுடைய ஏகடே,யஸ்ரஷ்டருதவாதி,யக்தி ஸம்வராதி,னையாகிறுப்போலே நித்யமுக்தருடைய ஸகவ-ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி,யக்தியும் ஸம்வராதி,னையிறே. ஆகையால் நித்யமுக்தர்களுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி,யில் யக்தி உண்டென்னுமிடம் உபபந்நம்.

இதி ஸித்தாந்த:

அத, பூர்வபக்கம்:
தே, ஓஷாத்து, ருஷ்டி ஸ்து வாதஸல்யம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே த, வயாதி, காரத்திலே, 'இவற்றில் வாதஸல்யமாவது - "தே, ஓஷா யத், யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்கிறபடியே ஆம்ரிதருந்தைய தே, ஓஷம் பாராதே அங்கீகரிக்கைக்கீடான் இரக்கம்' என்றும், ரஹஸ்யரகையில், பருது, சத்யாதி, காரத்திலே, 'வாதஸல்யம் - 'ஸரஞ்சுகதுவத்ஸல்' இத்யாத்யபி, பரேதா ஸ்வரகூத்ஸீயதயாபி, மதேஷா தே, ஓஷத்திரஸ்காரிணீ பரிதி:, 'தே, ஓஷ அனுமபி குணத்வேநத்ரஸநம்' இதி து அதிவாதி: என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்கக்ரந்த:

அத, வித்து, அந்த:
தே, ஓஷங்கா இச்சூசவ வாதஸல்யம்

'வாதஸல்யம் நாம தே, ஓஷங்கவபி குணத்வபுத்தி:, யத, ஓமாதுரவத்ஸே' என்று ஸமந்வயாதி, கரணப, ஓஷ்யஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலும், 'வாதஸல்யம் நாம தே, ஓஷபி குணத்வபுத்தி:, யத, ஓஸத்ய: ப்ரஸுதிதாயா தே, நோரவத்ஸே' என்று ஸரஞ்சுகதுவத்திகத்யஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலும் வேத, வயாஸப, ட்டர் அருளிச்செய்தார்.

ஆங்காரத்திலே, 'அற்றமுறைக்கிவண்டந்தவர்பாலம்புணை கோள் குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்ளகையனு- எற்றேதன் கண்றினுடம் பின் வழுவன்றே காதலிப்பது அன்றதனை என்றுகந்தவா' (2.5-பா) என்று அருளாளப் பெருமாளைம்பெருமானுர் அருளிச்செய்தார்.

{இது ப்ரஸி ப்ரம} (அதற்கு "ப்ரபந்தாந் மாத, வஸ்ஸர்வாந் தே, ஓஷனா பரிக்குஷ்யதே : அத்யஜாதம் யத, ஓவத்ஸம் தே, ஓஷங்கா ஸஹ வத்ஸஸா" {பரிக்குஷ்யதே - பரிக்குஷ-

அதீத்யர்த்த: | ஆங்கந்வாத் ந தே,ாஷ:} என்று பெளராண்டிக்ப்ரமாணம் சேர்த்தருளினார் பெரிய ஜியர்.)

"குன்றனைய குற்றம் செயினும் குணம் கொள்ளும்" "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்", "செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞால்நாதனே!" என்றித்யாதி, ஆழ்வார் களும் அருளிச்செய்தார்கள். தே,ாஷம் பே,ாக்,யமாகில் (தே,ாஷம்) புத்தி,பூர்வகமாகச் செய்யவேண்டி வாராதோவென்னில், வாராது. "உண்ணிலாவி யவைவ ரால் குமைதீற்றி", "பலநிகாட்டிப்படுப்பாயோ", "ஐவரறுத்துத் தின்றிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்" இத்யாதி,களிலே ஒன்றாநிகளுக்கு தே,ாஷம் ப,யாவஹுமாகச் சொல்லுகையாலே புத்தி,பூர்வகமாகச் செய்யாண்டனுமிடம் {செய்யவேண்டா என்னுமிடம் - (a₂) பாடும்} ஸித்த,ம்.

தனி சரமத்திலே, 'வாத்ஸஸ்யமாவது - ஸத்யோஜாதமான வத்ஸத்தின்பக்கல் தே,நுவுக்கு உண்டான காமம். அதாவது - கவடுபட்டதரையிலே புல்தின்னுத பக அன்றீன்ற கண்றின் தே,ாஷத்தை தே,ாஷமென்று கருதாதே தனக்கு பே,ாக்,யமாகக் கொள்ளுமாபோலே, ஆஶ்ரிதருடைய தே,ாஷத்தைத் தன்டேபறுகப் போக்கித் தன்கல்யாண்து,ணங்களாலே த,ரிப்பிக்கை' என்று பின்னொலைகாசார்யர் அருளிச்செய்தருளினார்.

இதி ஸித்த,ாந்த: -

அத, பூர்வப்பா:
பரது,கே,ாத்த,நுதிச்ச,ா த,யா

உறுப்புத்ரயஸாரத்திலே த,வயாதி,காரத்திலே, 'பரமகாருணிகத்வமாவது - ஸவார்த்த,நிரபேணக்யான பரது,க,நிராகரணைச்சை,' என்றும், உறுப்புத்ரயஸாரத்திலே, 'காருணிகத்வம் - அநுத்தி,ஷட-ஸ்வப்ரயோஜநாந்தரபரது,க,நிராகரணைச்ச,ா | பரது,க,

து:கித்வாதி,கம து ந வகுணம், அவ்யாப்தே: அதி-வயாப்தேஶ: | ஸர்வப்ரஸாஸிது: ஸாபராத,நிக,ரஹஸ்யாபி மாஸ்தரஸித்த,தவாத, தத,நுரோத,ந காருண்யம் நியந்தவ்யம்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபகுத்திரந்த:

அதி, வித,த,நந்த:
பரது:க,ாஸஹந்தவம் தூயா

ஸ்ரீப,ாஷ்யத்திலே பலவிடங்களிலும், 'தூயா ஹி நாம ஸ்வார்த்த,நிரபேஷா பரது:க,ாஸஹி'ஷ்தனுதா' என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி உயர்வற உயர்நலத்தின் ஈட்டிலே, "துயரறுக்டரடி" என்று எம்பெருமானுர் அருளிச்செய்யும்படி "வயஸநேஷ" மருஷ்யாணும் பருஷம் பவதி து:கித: " என்றால் து:க,நிவருத்தியும் அவனதாயிருக்குமிழே. இவர் துயரற, தான் துயர் தீர்ந்தானுயிருக்கை. இத்தால், இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி" என்றும், '(அவன் மேவியுறை கோயில்) அவன் பரமபதத்தில் உள்ளவதுப்போடேபோலேகாலுமிருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற கலேசத்தை அநுஸந்தி,த்து 'இவை என்படுகிறனவோ' என்கிற திருவுள்ளத்தில் வெதுப்போடேயாயிற்று அங்கிருப்பது. "நூபஜநம் ஸ்மரந்" என்று கொண்டு இங்குத்தை து:க,த்தை நினையாதொழிய வேண்டுவது பண்டு து:கி,யாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் போனவறுக்கிறே. இங்குத்தை து:க,த்தை நினைக்குமாலில், அநுபவிக்கிற ஸாக,த்துக்குக்கண்ணாழிவாகாதோ என்றும் கண்ணழிவில்லையிறே அவறுக்கு. பரமபதத்திலும், ஸம்ஸாரிகள் படுகிற கலேசத்தை அநுஸந்தி,த்துத் திருவுள்ளத்தில் வெ(து)றுப்போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய, ஆச்சானும் பின்னையாழ்வானும் இத்தைக்கேட்டு 'பரமபதத்திலே ஆநந்த,நிரப்ப,ரணுயிருக்கிறவிருப்பிலே

திருவுள்ளத்திலே ஒரு வயலங்களோடு இருந்தான் என்கை உசிதமோ? என்றார்கள் என்று பண்டிதர் என்னிறவர் வந்து விண்ணப்பம் செய்ய, 'வயலங்கள்' மறுஷ்டயங்கும் ப்ரஸம் பவதி து:கி:தः* என்றது குணப்ரகரணத்திலேயோ, து:கு:-ப்ரகரணத்திலேயோ ('தேவதப்ரகரணத்திலேயோ' என்றபடி) என்று கேட்கமாட்டிற்றிலிரோ? இது குணமாகில், 'குணம்' என்று பேர்பெற்றவற்றில் அங்கில்லாததொன்றுண்டோ' என்று அருளிக்கூடியதார். 'ஸமஸ்தகவ்யாணகுணத்மகோ-ஸஸள்' என்னக்கடவுத்திறே. தன்னிச்சை, யொழிய கர்மநிபந்தநமாக வரும்வையில்லை என்னுமத்தனைபோக்கி அநுக்ரஹகார்யமாய் வரும்வையில்லை என்னில், முதலிலே சேதநன்றிக்கே ஒழியுமிறே. 'ஸ ஏகாகி நரமேத' என்றது - நித்யவிழுதியும் குணங்களும் உண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே' என்றும் நம்பின்னை அருளிக்கூடியதருளினார்.

(முனிசூத்தாநாத்தி) ஒரு விகார்த்து நாமபாத்தியம் அடுக்கிச் செய்யா-
தல்ல பட்டது. "வீவார்த்தாநாத்து விசோங்காந்தியம், வேவி பரார்த்தத்த-
ப்ரவேக்தி" என்று எழுதுவது: வித்தவாத்தோ குறை:
கத்தும் அங்கை என்பது: "என்று வ்யாக்தமாக அடுக்கிச் செய்து போந்து இருக்கு.
முனிசூத்தாநாத்தும், "நாமா இலி வீவார்த்தாநாத்திருப்போது பரார்த்த-
வேக்திச்சூத்தா" என்று ஜிஸ்காவாதி, கரணம்பூதப்ரகாசினையிலும்,
"காருக்கியம் - வீவார்த்தாநாத்தோயா பரார்த்தாநாத்திலிருந்துத்"
என்று பாராவதி, திக்தி, மஸ்துப்ரகாசினையிலும் அடுக்கிச் செய்தார்.
"ஆவாவென்றுருள் செய்தான்" என்றும், "அப் போர்த்தாவாவென்றும்"
என்றும், "ஆவாவாந்தாவென்றுருளாய்" என்றும், "அப் போர்த்தா-
காவாவென்றுருள்கி" என்றும், "ஆவாவென்றுப் போற்கிளை இருக்காய்"
என்றும், அப் போவய்வோவென்று க்குடுப பான்னிவென்றும்,
க்குடுபொகிறது - பரார்த்தாநாத்திலிருந்துவரென்றும், "யெர்வா ஏதி
ஞானம் அப்பொர்த்தா அப்பொர்த்தா என்பதையாக அடுக்கிச் செய்தார்கள்.

தந்தவத்ரயத்திலே - சம்பார்வதாவத்திலே, "க்ருபை து, :கிழவுக்கு" என்கிடுவிடக்கின் வியாக்கமாக்கி லே, "க்ருபையாவோ - பாவு, :கூ, :

அவற்றில்லை க்ஷமை நோயாலே “ஆவாரார் நூலையென்று வீண்டும் கூடுதலும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று நூலங்குதை முதலான தூத்துக்குடியைக்குறைக்கு உறுப்பாயிருக்கு மென்றை” என்று பெரியழியர் அருளிச்சொன்றார்.)

ஆகையால் நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார் களும், எம்பெருமானுர் முதலான ஆசார்யர்களும் ஒருமிடைக் கருவிச்செய்தருளின ஸுக்திகளுக்கு விருத்தமாக அர்த்தக்லபநம் அத்யந்தாருபபந்நம்.

இப்படிப்பிள்ளைவோகாசார்யர் பெரியழியர் முதலான நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்தவிழைங்களுக்கே ப்ரமாணுபபத்தியில் ஸம்ப்ரதா, ரயமுண்டாகையாலே இதுவே ப்ராமாணிகருக்கு உபாதே, யமென்றதாயிற்று.

அழகி யமணாவாளநயினார் அருளிச்செய்தரஹஸ்யவிவேகம் முற்றி ற்று.